

Besluit
bijzondere
prudentiële
maatregelen
beleggers-
compensatie
& depositogarantie
Bbpm
6

Verwerkte publicaties

Staatsblad	Naam
Stb. 2006, nr. 507	Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft
Stb. 2006, nr. 662	Besluit implementatie kapitaalakkoord Basel 2
Stb. 2006, nr. 664	Inwerkingtredingsbesluit
Stb. 2007, nr. 407	Besluit gereguleerde markten Wft
Stb. 2008, nr. 334	Besluit herverzekeringstoezicht
Stb. 2008, nr. 581	Reparatiebesluit Wft
Stb. 2009, nr. 277	Besluit wijziging dekking en uitbetalingstermijn depositogarantiestelsels
Stb. 2009, nr. 306	Wijzigingsbesluit Besluit bijzondere prudentiële maatregelen
Stb. 2009, nr. 524	Wijzigingsbesluit financiële markten 2010
Stb. 2010, nr. 801	Wijzigingsbesluit financiële markten 2011
Stb. 2011, nr. 374	Besluit wijziging dekking en uitbetalingstermijn depositogarantiestelsels
Stb. 2013, nr. 293	Wijzigingsbesluit AIFM richtlijn
Stb. 2014, nr. 524	Wijzigingsbesluit financiële markten 2015
Stb. 2015, nr. 433	Implementatiebesluit Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen
Stb. 2015, nr. 434	Implementatiebesluit depositogarantiestelsel
Stb. 2015, nr. 308	Implementatiebesluit richtlijn en verordening solvabiliteit II
Stb. 2016, nr. 98	Wijzigingsbesluit financiële markten 2016
Stb. 2018, nr. 243	Herstelbesluit financiële markten 2018
Stb. 2018, nr. 459	Wijzigingsbesluit financiële markten 2018
Stb. 2018, nr. 490	Besluit herstel en afwikkeling van verzekeraars

Inhoudsopgave

nr.	titel	p.	nr.	titel	p.
1.	Definities	5		Algemeen	83
				Administratieve lasten	83
2.	Portefeuilleoverdracht, fusies en splitsingen	6		Nota van toelichting Stb. 2009, nr. 306	84
				Algemeen	84
				Administratieve lasten	85
2a.	Kapitaalopslag	7		Nota van toelichting Stb. 2015, nr. 434	87
3.	Herstelplan	8		Administratieve lasten en nalevingskosten	87
4.	Financieel kortetermijnplan	9			
5.	Afwikkelingsplannen voor verzekeraars	10		Bijlagen	
5a.	Afwikkeling		1.	Transponeringstabel AMVB 6 – BCR, CGR, Wtv 1993 en Wtn	89
5.1	Overbruggingsinstellingen en entiteiten voor activa- en passiva-beheer	12	2.	Transponeringstabel Richtlijn depositogarantiestelsels – Wft/besluit	91
5.2	Het afwikkelfonds	19	3.	Transponeringstabel Richtlijn beleggerscompensatiestelsels – Wft/besluit	92
5.3	Overige bepalingen	22	4.	Besluit wijziging dekking en uitbetalingstermijn depositogarantiestelsels	93
6.	Beleggerscompensatiestelsel en depositogarantiestelsel	23	5.	Transponeringstabel richtlijn Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen (BRRD)	94
6.1	Algemeen	24	6.	Implementatietabel richtlijn 2014/49/EU	95
6.2	Beleggerscompensatiestelsel	24			
6.3	Procedure uitkering beleggerscompensatiestelsel	34			
6.4	Depositogarantiestelsel	38			
6.5	Het depositogarantiefonds	53			
6.6	Deelname aan de Nederlandse vangnetregeling door een bank, beleggingsonderneming of financiële instelling met zetel in een andere lidstaat ter aanvulling van de dekking van de vangnetregeling in de andere lidstaat	57			
7.	Slotbepalingen	65			
	Bijlagen van de AMvB				
A	Categorieën van personen wier vorderingen niet onder de reikwijdte van dit besluit vallen	67			
B	behorend bij de artikelen 29.12, derde en vierde lid	68			
C	Bijlage C, behorend bij artikel 29.12, vierde lid	72			
D	Bijlage D, behorend bij artikel 29.14, derde lid	75			
	Notas van toelichting (algemeen)				
	Nota van toelichting Stb. 2006, nr. 507	76			
	Algemeen	76			
	Inleiding	76			
	Beleggerscompensatiestelsel en depositogarantiestelsel (hoofdstuk 6)	76			
	Doel en reikwijdte	77			
	Thuisstaatcontrole	77			
	Administratieve lasten	78			
	Ontvangen adviezen	78			
	Ontwikkelingen na consultatie	81			
	Nota van toelichting Stb. 2009, nr. 277	83			

Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft

Hoofdstuk 1 Definities

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder:

- a. **gedelegeerde verordening bijdragen afwikkelingsfonds**: gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie van 21 oktober 2014 tot aanvulling van Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van wat de vooraf te betalen bijdragen aan afwikkelingsfinancieringsregelingen betreft (PbEU 2015, L 11);
- b. **groep banken of groep financiële ondernemingen**: twee of meer banken onderscheidenlijk financiële ondernemingen die met elkaar zijn verbonden in een formele of feitelijke zeggenschapsstructuur;
- c. **wet**: **Wet op het financieel toezicht**.

Stb. 2006, nr. 507

Bij het opstellen van het besluit is aangesloten bij de definities in de wet en zijn zo min mogelijk nieuwe definities geïntroduceerd. Voor de definities van begrippen zoals “deposito”, “het verlenen van beleggingsdiensten”, “beleggingsonderneming” en “professionele belegger” wordt verwezen naar de wet. Voor begrippen uit het Burgerlijk Wetboek, zoals jaarrekening, wordt verwezen naar het Burgerlijk Wetboek en de toelichting hierbij. Nieuw ten opzichte van het ontwerpbesluit is de definitie van groep banken of financiële ondernemingen. Het begrip groep zoals dat in dit besluit wordt gehanteerd, is ruimer dan de definitie in het Burgerlijk Wetboek. Hierbij is aangesloten bij de omschrijving van groep in de artikelen 3:16 en 3:88 van de wet. Voor de uitgebreide toelichting hierop wordt verwezen naar de toelichting bij deze artikelen. In de bijlagen onder A5 en B6 wordt wel aangeknoopt bij de definitie van groep als bedoeld in artikel 24a van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Hoofdstuk 2 Portefeuilleoverdracht, fusies en splitsingen

Bepaling ter uitvoering van artikel 3:116 van de wet

Artikel 2

Een aanvraag ter verkrijging van instemming met een overdracht als bedoeld in artikel 3:112, eerste lid, 3:113, eerste lid, 3:114a, eerste lid, 3:115, eerste lid, 3:126, eerste lid, 3:127, eerste lid, 3:127a, eerste lid, 3:130, eerste lid, 3:131, eerste lid, 3:131a, eerste lid, of 3:131b, eerste lid, van de wet geschiedt, onverminderd artikel 4:2, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht, onder opgave van een ontwerpovereenkomst met de volgende ter toelichting dienende stukken:

- a. een omschrijving van de rechten en verplichtingen, bedoeld in artikel 3:112, eerste lid 1, 3:113, eerste lid, 3:114, eerste lid, 3:114a, eerste lid of 3:115, eerste lid, van de wet, die door de verzekeraar worden overgedragen;
- b. ontwerpstukken van de mededelingen die de overdragende verzekeraar zal doen op grond van artikel 3:119, eerste lid, van de wet;
- c. een opgave van de verkrijgingsprijs van de rechten en verplichtingen, bedoeld in onderdeel a, door de verkrijgende verzekeraar;
- d. een opgave van de veranderingen in het eigen vermogen als gevolg van de overdracht en, voor zover de overdracht van materiële betekenis is, van de verwachte ontwikkeling van dat eigen vermogen in de twaalf maanden volgend op die overdracht van betrokken verzekeraars met dien verstande dat indien sprake is van een gehele overdracht dit laatste alleen geldt voor de overnemende verzekeraar;
- e. een opgave van de omvang van de aan te houden technische voorzieningen in verband met de rechten en verplichtingen, bedoeld in onderdeel a;
- f. een opgave van de aard en omvang van de over te dragen beleggingen ter dekking van de technische voorzieningen; en
- g. ingeval van winstdeling, een beschrijving van de winstdefinitie.

Stb. 2006, nr. 507

Deze bepaling strekt ter uitvoering van artikel 3:116 van de wet en is overgenomen uit de artikelen 122, eerste lid, en 130, eerste lid, van de Wtv 1993 en artikel 53, eerste lid, van de Wtn. Onder de Wtv 1993 en de Wtn was sprake van een open geformuleerde eis voor het meezienden van stukken bij de aanvraag ter verkrijging van toestemming: "alle ter toelichting diende stukken". In de praktijk betekende dit dat de nu onder a tot en met g genoemde gegevens ook reeds moesten worden overgelegd voor de beoordeling van

een aanvraag tot verkrijging van instemming tot een portefeuilleoverdracht. Deze bepaling is op grond van de wijziging in de wet (artikel 3:115, eerste lid, van de wet) van overeenkomstige toepassing op de overdracht in het kader van fusies en splitsingen. Op grond van artikel 4:2 van de Algemene wet bestuursrecht kan DNB aanvullende gegevens verlangen indien dat nodig is voor een goede beoordeling van de overdracht.

Stb 2008, nr. 334

Artikel 2, aanhef en onderdeel a, van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft, regelt welke stukken moeten worden overgelegd bij een aanvraag van instemming met een portefeuilleoverdracht. Als gevolg van de wijziging wordt deze regeling ook van toepassing op de portefeuilleoverdracht in geval van een herverzekeraar.

Stb 2014, nr 524

Artikel 3:118, eerste lid, onderdelen a en c, en zesde lid, onderdelen a, b, en c, van de Wft bepaalt dat slechts sprake kan zijn van een portefeuilleoverdracht indien de betrokken overnemende verzekeraar ook gedurende een periode na die overdracht blijft voldoen aan de solvabiliteits-eisen. In lijn hiermee is de aanvraag ter verkrijging van instemming met een portefeuilleoverdracht in artikel 2, onderdeel d, van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft aangevuld met een verwachting van de ontwikkeling van de aanwezige solvabiliteitsmarge in de komende 12 maanden. De reden van de opgave in artikel 2, onderdeel d, is dat het niet de bedoeling is bij een portefeuilleoverdracht dat de overnemende verzekeraar in financiële problemen komt als gevolg van de overgenomen portefeuille. De voorheen gehanteerde opgave – die voor de overdragende en de overnemende verzekeraars geldt – was echter een statische. De aanpassing maakt de opgave dynamisch, omdat ook verwachte ontwikkelingen worden meegenomen.

De aanvulling is in lijn met de strekking van het onderdeel. Ook is nu uitdrukkelijk bepaald dat ook de overdragende en de overnemende verzekeraar een opgave moeten doen van de effecten van de overdracht op hun aanwezige solvabiliteitsmarge met een vooruitblik van twaalf maanden. Bij een gehele portefeuilleoverdracht is een dergelijke opgave niet zinvol voor de overdragende verzekeraar en kan deze achterwege blijven. De administratieve lasten als gevolg van de aanpassing zijn verwaarloosbaar, omdat een verzekeraar bij een materiële overname op grond van artikel 24 van het Besluit prudentiële regels Wft een onderzoek naar de financiële gevolgen al moet verrichten; het moet nu alleen ook worden gemeld aan de Nederlandsche Bank.

Stb 2015, nr. 308

De aanpassing van artikel 2 in onderdeel A, punt 1, vult de opsomming in de aanhef aan met de nieuwe artikelen over portefeuilleoverdracht en fusie en met enkele ontbrekende artikelen. De aanpassing in onderdeel A, punt 2, is nodig omdat niet meer wordt gesproken over de aanwezige solvabiliteitsmarge, maar over het (aanwezige) eigen vermogen.

Hoofdstuk 2a. Kapitaalopslag

Bepalingen ter uitvoering van artikel 3:132, derde lid, van de wet

Artikel 2a

- 1. De Nederlandsche Bank beoordeelt of sprake is van uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in artikel 3:132, eerste lid, van de wet aan de hand van artikel 37, eerste lid, van de richtlijn solvabiliteit II, met inachtneming van titel I, hoofdstuk X, afdeling 1, van de verordening solvabiliteit II, bedoeld in artikel 1 van het Besluit prudentiële regels Wft, en bepaalt de hoogte van de op te leggen kapitaalopslag aan de hand van artikel 37, tweede lid, van de richtlijn solvabiliteit II, met inachtneming van titel I, hoofdstuk X, afdeling 2, van de verordening solvabiliteit II.**
- 2. Een verzekeraar waaraan de Nederlandse Bank een kapitaalopslag heeft opgelegd op een van de gronden, bedoeld in artikel 37, eerste lid, onderdelen b en c, van de richtlijn solvabiliteit II, stelt al het nodige in het werk om de tekortkomingen die geleid hebben tot het opleggen van een kapitaalopslag te verhelpen.**

Stb 2015, nr. 308

Het nieuwe hoofdstuk 2a is gebaseerd op artikel 3:132, derde lid, van de Wft en heeft betrekking op de in uitzonderlijke omstandigheden aan een richtlijnverzekeraar op te leggen kapitaalopslag op het solvabiliteitskapitaalvereiste. Artikel 2a, eerste lid, specificeert in welke omstandigheden DNB een kapitaalopslag kan opleggen, respectievelijk op welke wijze DNB in dat geval de kapitaalopslag dient te berekenen. Uit artikel 37, eerste lid, van de richtlijn, nader uitgewerkt in titel I, hoofdstuk X, afdeling 1, van de verordening, blijkt dat de relevante omstandigheden met name afhangen van het risicoprofiel van de verzekeraar en zijn risicobeheersysteem. Als het risicoprofiel significant afwijkt van de aannames die ten grondslag liggen aan de berekening van het solvabiliteitskapitaalvereiste, of als de verzekeraar niet in staat is relevante risico's te onderkennen of te beheersen kan dat voor DNB reden zijn een kapitaalopslag op te leggen.

De berekening van de kapitaalopslag dient te geschieden in overeenstemming met artikel 37, tweede lid, van de richtlijn en titel I, hoofdstuk X, afdeling 2, van de verordening. Kern daarvan is dat de kapitaalopslag moet zorgen voor een zodanige kalibrering van het solvabiliteitskapitaalvereiste dat dit rekening houdt met alle kwantificeerbare risico's waaraan de verzekeraar blootstaat.

Artikel 2a, tweede lid, implementeert artikel 37, derde lid, van de richtlijn. Op grond daarvan dient een verzekeraar waaraan een kapitaalopslag is opgelegd op een van de gronden, bedoeld in artikel 37, eerste lid, onderdelen b en c, van de richtlijn, alles te doen om ervoor te zorgen dat de tekortkoming die aanleiding is geweest voor het opleggen van een kapitaalopslag – het door de verzekeraar gebruikte interne model is onvoldoende afgestemd op het risicoprofiel

van de onderneming, of er is sprake van een gebrekking risicobeheer – wordt verholpen, zodat DNB de opslag kan opheffen.

Hoofdstuk 3. Herstelplan

Bepalingen ter uitvoering van artikel 3:135, tweede lid, van de wet

Stb 2015, nr. 308

De oude hoofdstukken 3 (herstelplan) en 4 (saneringsplan en financieringsplan) zijn in dit onderdeel vervangen door twee nieuwe hoofdstukken, die aansluiten bij de systematiek van de richtlijn. Waar nu nog sprake is van drie noodplannen – herstelplan, saneringsplan en financieringsplan – kent de richtlijn er nog twee: herstelplan en financieel kortetermijnplan.¹ Beide hoofdstukken zijn overigens niet alleen van toepassing op richtlijnverzekeraars, maar tevens op verzekeraars met beperkte risico-omvang.

Hoofdstuk 3 is gebaseerd op artikel 3:135, tweede lid, van de Wft. Het heeft betrekking op het herstelplan (de richtlijn spreekt van saneringsplan) dat een verzekeraar moet opstellen en ter instemming bij DNB moet indienen als hij niet meer voldoet aan het solvabiliteitskapitaalvereiste of voorziet dat hij binnen drie maanden daar niet meer aan zal voldoen. Het herstelplan van een verzekeraar met zetel in Nederland dient ingevolge artikel 3 te voldoen aan de eisen die in artikel 142, eerste lid, van de richtlijn aan een dergelijk plan worden gesteld. Artikel 3a zorgt ervoor dat dezelfde regels van toepassing zijn op verzekeraars met zetel in een derde land, respectievelijk een niet-aangewezen staat, die werkzaam zijn vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor. Dit is in overeenstemming met de artikelen 3:142 en 3:147 van de Wft, die bepalen dat de regels met betrekking tot het herstelplan ook op die categorieën verzekeraars van toepassing zijn.

Hoofdstuk 4 is gebaseerd op artikel 3:136, tweede lid, van de Wft.

Ingevolge het eerste lid van dat artikel moet een verzekeraar die niet meer voldoet aan het minimumkapitaalvereiste, of die voorziet dat hij binnen drie maanden daar niet meer aan zal voldoen, een financieel kortetermijnplan opstellen en ter instemming bij DNB indienen. Dit plan moet voldoen aan de eisen die de richtlijn (artikel 142, eerste lid) daaraan stelt.

Dat geldt zowel voor verzekeraars met zetel in Nederland (artikel 4) als voor verzekeraars met zetel in een derde land, respectievelijk niet aangewezen staat, die werkzaam zijn vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor (artikel 4a).

Artikel 3

Het door een verzekeraar met zetel in Nederland bij de Nederlandsche Bank in te dienen herstelplan, bedoeld in artikel 3:135, eerste lid, van de wet, voldoet aan de eisen die ingevolge artikel 142, eerste lid, van de richtlijn solvabiliteit II worden gesteld aan het in artikel 138, tweede lid, van die richtlijn bedoelde saneringsplan, met inachtneming van de door de Europese Commissie op grond van artikel 143, tweede lid, tweede alinea, van de richtlijn solvabiliteit II vastgestelde uitvoeringsmaatregelen.

¹ Zie ook de memorie van toelichting bij de Implementatiewet richtlijn solvabiliteit II (Kamerstuk 33.273, nr. 3, paragraaf 5, p. 10).

Stb. 2006, nr. 507 [behorend bij art. 3 oud (*red.*)]

Deze bepaling strekt ter uitvoering van artikel 3:132, tweede lid, van de wet en is overgenomen uit artikel 137a, derde en vierde lid, van de Wtv 1993. Het artikel geeft aan welke gegevens het herstelplan moet bevatten. Duidelijk moet zijn op welke wijze en binnen welke termijn de verzekeraar een einde denkt te maken aan de omstandigheden die aanleiding waren voor het vragen van een herstelplan. Nieuw ten opzichte van de Wtv is dat DNB aanvullende gegevens kan verlangen, indien dat nodig is voor een goede beoordeling van het herstelplan.

Stb 2015, nr. 308

Artikel 3a

Artikel 142, eerste lid, van de richtlijn solvabiliteit II en de door de Europese Commissie op grond van artikel 143, tweede lid, tweede alinea, van de richtlijn solvabiliteit II vastgestelde uitvoeringsmaatregelen met betrekking tot het herstelplan zijn van overeenkomstige toepassing op de volgende verzekeraars, voor zover zij hun bedrijf uitoefenen vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor:

- a. levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is;
- b. herverzekeraars en verzekeraars met beperkte risico-omvang met zetel in een niet-aangewezen staat.

Stb 2015, nr. 308

Hoofdstuk 4. Financieel kortetermijnplan

Bepalingen ter uitvoering van artikel 3:136, tweede lid, van de wet

Stb 2015, nr. 308

Zie de toelichting bij Hoofdstuk 3 (*red.*).

Artikel 4

Het door een verzekeraar met zetel in Nederland bij de Nederlandsche Bank in te dienen financieel kortetermijnplan, bedoeld in artikel 3:136, eerste lid, van de wet, voldoet aan de eisen die ingevolge artikel 142, eerste lid, van de richtlijn solvabiliteit II worden gesteld aan het in artikel 139, tweede lid, van die richtlijn bedoelde financieel kortetermijnplan, met inachtneming van de door de Europese Commissie op grond van artikel 143, tweede lid, tweede alinea, van de richtlijn solvabiliteit II vastgestelde uitvoeringsmaatregelen. Indien ingevolge artikel 3:135, eerste lid, van de wet een herstelplan is vastgesteld waaraan instemming is verleend, vermeldt het financieel kortetermijnplan tevens hoe het herstelplan daarin wordt verwerkt.

*Stb. 2006, nr. 507 [behorend bij art 4 oud (*red.*)]*

Deze bepaling strekt ter uitvoering van artikel 3:136, derde lid, van de wet en is overgenomen uit artikel 138 van de Wtv 1993 en artikel 57 van de Wtn. Het artikel vereist dat het saneringsplan en het financieringsplan vermelden op welke wijze en binnen welke termijn de solvabiliteitsmarge weer op het vereiste peil zal worden gebracht. Deze gegevens zijn gewenst om te kunnen bepalen of het saneringsplan en het financieringsplan dit ook daadwerkelijk kunnen bewerkstelligen.

Stb 2015, nr. 308

Artikel 4a

Artikel 142, eerste lid, van de richtlijn solvabiliteit II en de door de Europese Commissie op grond van artikel 143, tweede lid, tweede alinea, van die richtlijn vastgestelde uitvoeringsmaatregelen met betrekking tot het financieel kortetermijnplan zijn van overeenkomstige toepassing op de volgende verzekeraars, voor zover zij hun bedrijf uitoefenen vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor:

- a. levensverzekeraars en schadeverzekeraars met zetel in een staat die geen lidstaat is;**
- b. herverzekeraars en verzekeraars met beperkte risico-omvang met zetel in een niet-aangewezen staat.**

Stb 2015, nr. 308

Hoofdstuk 5. Afwikkelingsplannen voor verzekeraars

Bepalingen ter uitvoering van artikel 3A:81, zesde lid, van de wet

Stb. 2018, nr. 490

Hoofdstuk 5 gaf nadere regels voor het opvanginstrument levensverzekeraars. Dat instrument is, tezamen met andere instrumenten, vervangen door het afwikkelinstrumentarium in hoofdstuk 2 van deel 3A van de wet. Daarmee werd hoofdstuk 5 («Opvanginstrument levensverzekeraars») overbodig en is daarom vervallen en vervangen door hoofdstuk 5 («Afwikkelingsplannen»).

Artikel 5

1. Het afwikkelingsplan, bedoeld in artikel 3A:81 van de wet, bevat ten minste, indien passend en mogelijk gekwantificeerd, voor elke entiteit die zou kunnen worden afgewikkeld of onderdeel daarvan:

- a. een beschrijving van de toepassing van de afwikkelingsinstrumenten in verschillende crisisscenario's, de verwachte effectiviteit ervan en de voor de uitvoering benodigde tijd;
- b. een beschrijving van de behandeling van de verzekeringsportefeuille of verzekeringsportefeuilles in verschillende scenario's;
- c. een beschrijving van systemen die noodzakelijk zijn voor het beheer van de verzekeringsportefeuille of portefeuilles;
- d. een beschrijving van voor het beheer van de verzekeringsportefeuilles essentiële, al dan niet uitbestede, werkzaamheden en de mogelijke gevolgen van een afwikkeling voor de uitvoering van die werkzaamheden;
- e. een beschrijving van de vereiste maatregelen voor het wegnemen van belemmeringen voor de afwikkelbaarheid die ingevolge artikel 3A:82, eerste lid, van de wet zijn vastgesteld;
- f. een inventarisatie van de belangrijkste onderdelen van een communicatieplan voor media en het publiek;
- g. een samenvatting van wezenlijke veranderingen in de juridische structuur of de feitelijke bedrijfsuitoefening die zich sinds de vaststelling van het laatste afwikkelingsplan hebben voorgedaan;
- h. een standpunt van de entiteit over de voornaamste onderdelen van het afwikkelingsplan; en
- i. een beschrijving van de procedure die ervoor moet zorgen dat de voor de afwikkeling vereiste informatie correct en actueel is.

2. Het groepsafwikkelingsplan bevat de voorgenomen maatregelen voor de afwikkeling van een groep waarvan de uiteindelijke moederonderneming haar zetel in Nederland heeft van de groep als geheel of van een of meer onderdelen van die groep met zetel in Nederland.

3. Het groepsafwikkelingsplan bevat:

- a. ten aanzien van alle voor afwikkeling in aanmerking komende entiteiten in de groep een beschrijving van de toepassing van de afwikkelingsinstrumenten in verschillende scenario's, de verwachte effectiviteit ervan en de voor de uitvoering benodigde tijd. Op verzekeraars met zetel in Nederland is het eerste lid, onderdelen b tot en met e en g van overeenkomstige toepassing;
- b. voor zover van toepassing, maatregelen die de verkoop van de groep als geheel, onderdelen van de groep of van afzonderlijke bedrijfsonderdelen of -activiteiten van bepaalde groepsentiteiten faciliteren;
- c. een beschrijving van de vereiste maatregelen voor het wegnemen van belemmeringen voor de afwikkelbaarheid die ingevolge artikel 3A:82, eerste lid, van de wet zijn vastgesteld;
- d. voor zover van toepassing, een beschrijving van de significante vervlechtingen van elke verzekeraar in de groep met andere groepsleden;
- e. indien een groep ook bestaat uit onderdelen met zetel buiten Nederland, passende regelingen voor de samenwerking met de aldaar betrokken autoriteiten;
- f. een samenvatting van wezenlijke veranderingen in de juridische structuur of de feitelijke bedrijfsuitoefening van de groep die zich sinds de opstelling van het laatste afwikkelingsplan hebben voorgedaan;
- g. een inventarisatie van de belangrijkste onderdelen van een communicatieplan voor media en het publiek
- h. een standpunt van de groep over de voornaamste onderdelen van het afwikkelingsplan; en
- i. een beschrijving van de procedure die ervoor moet zorgen dat de voor de afwikkeling vereiste informatie correct en actueel is.

4. De afwikkelings- en groepsafwikkelingsplannen worden ten minste elke drie jaar geëvalueerd en zo nodig bijgewerkt, alsook na elke significante verandering in de juridische structuur, de feitelijke bedrijfsuitoefening of de financiële positie van de

verzekeraar of, in het geval van groepsafwikkelingsplannen, van de groep.

Stb. 2018, nr. 490

In het eerste lid zijn de eisen opgenomen die in beginsel voor de soloverzekeraars gelden.

Onderdeel a

DNB dient voor verschillende scenario's te bezien op welke wijze de verzekeraar het meest effectief (in het licht van de doelstellingen) kan worden afgewikkeld, waarbij de daarvoor benodigde tijd ook van belang is. De wet schrijft geen voorkeursstrategie voor afwikkeling voor. DNB dient deze met inachtneming van de doelstellingen van afwikkeling zelfstandig te bepalen. Een verzekeraar kan bijvoorbeeld worden afgewikkeld door een herstart nadat de onderneming met een bail-in (wellicht van polishouders) is geherkapitaliseerd, of door een portefeuilleoverdracht.

Onderdelen b, c en d

De doelstellingen van afwikkeling zijn opgenomen in de wet. Deze komen er in essentie op neer dat de belangen van (grote aantallen) polishouders dienen te worden beschermd. Doel van afwikkeling is in die zin niet zozeer het continueren van de verzekeraar als wel het op enigerlei wijze continueren van de verzekering. Het is aldus van belang – en spreekt ook voor zich – dat DNB bij het opstellen van het afwikkelingsplan bijzondere aandacht schenkt aan de noodzakelijke acties ten aanzien van de verzekeringsportefeuille. Daarbij dient ook aandacht te zijn voor de wijze waarop de verzekeraar de essentiële activiteiten voor het beheer van de verzekeringsportefeuille(s) heeft georganiseerd. Daarbij is bijvoorbeeld relevant of belangrijke werkzaamheden zijn uitbesteed en in hoeverre de continuïteit van deze werkzaamheden bij afwikkeling kan worden verzekerd. Dit kan bijvoorbeeld door adequate *service level agreements*.

Onderdeel e

Ingevolge artikel 3A:83, eerste lid, van de Wft dient DNB te bezien welke belemmeringen zij ziet voor de afwikkelbaarheid van de verzekeraar. Indien die er zijn, geeft DNB in haar afwikkelingsplan aan welke maatregelen moeten worden genomen om te verzekeren dat de verzekeraar zo nodig metterdaad kan worden afgewikkeld.

Uitgangspunt is dat de entiteit zo snel mogelijk goed afwikkelbaar wordt. Hierbij is wel van belang dat een eventueel benodigde aanpassing van de organisatie aanzienlijke kosten met zich kan brengen. DNB dient daarmee rekening te houden en de verzekeraar zo mogelijk in staat te stellen eventuele benodigde aanpassingen op een kosteneffectieve wijze door te voeren. Hierbij dient een balans te worden gezocht tussen het enerzijds binnen afzienbare termijn realiseren van afwikkelbaarheid en anderzijds voorkomen van onevenredig nadelige gevolgen voor de verzekeraar.

Onderdeel h

Uitgangspunt is dat de entiteit kennis kan nemen van de hoofdelementen van het afwikkelingsplan en zich daarover een oordeel kan vormen. Dat oordeel dient onderdeel te zijn van het plan. Een oordeel van de entiteit over het plan kan waardevolle inzichten opleveren over de uitvoerbaar-

heid van de in het plan opgenomen maatregelen. De uiteindelijke oordeelsvorming is vanzelfsprekend voorbehouden aan DNB, de entiteit kan daarop inbreng leveren maar daarover niet besluiten. Een bijkomend voordeel van kennisneming van de hoofdelementen van het afwikkelingsplan door de entiteit is dat daarmee door de verzekeraar een beter inzicht wordt verkregen in de gevolgen van onderschrijving van de financiële eisen, hetgeen kan bijdragen aan een beter voorbereidend crisisplan.

Het tweede lid schrijft een groepsafwikkelingsplan voor waarin de beoogde afwikkeling van een verzekeringsgroep wordt beschreven. Hiervoor geldt grosso modo hetzelfde als voor de afwikkelingsplannen van solo-entiteiten. Voorop staat bescherming van het belang van polishouders van de verzekeringsonderdelen met zetel in Nederland. Het doel is uitdrukkelijk niet het voortbestaan van de groep. Daarbij zij verwezen naar hetgeen in het algemeen deel van deze nota van toelichting is opgemerkt.

Het derde lid bepaalt welke onderdelen een groepsafwikkelingsplan moet bevatten. Daarbij gaat het vanzelfsprekend om de groep als geheel, maar er moet wel speciale aandacht worden besteed aan de verzekeraars daarin. Daarom is in het derde lid, onderdeel a, bepaald dat ten aanzien van de verzekeraars met zetel in Nederland in de groep een aantal onderdelen van het afwikkelingsplan dat voor solo-verzekeraars wordt opgesteld van overeenkomstige toepassing zijn. Dit geldt aldus naast de onderdelen van het plan die zien op de groep als geheel.

Artikel 6

De Nederlandsche Bank beoordeelt de afwikkelbaarheid van een entiteit of groep ten minste op de volgende onderdelen:

- a. de verhouding van de feitelijke bedrijfsuitoefening tot de juridische structuur;**
- b. de mate waarin de juridische structuur of de feitelijke bedrijfsuitoefening de toepassing van de afwikkelingsinstrumenten bemoeilijkt;**
- c. de mate waarin de continuïteit van door de entiteit of groep uitbestede werkzaamheden bij afwikkeling van de entiteit of groep in voldoende mate is gegarandeerd;**
- d. de mate waarin de continuïteit van door de entiteit of groep uitbestede werkzaamheden bij afsplitsing van bedrijfsonderdelen in voldoende mate is gegarandeerd;**
- e. de mate waarin de bestuurs- en bedrijfsvoeringsstructuur van de entiteit of groep de continuïteit van uitbestede werkzaamheden garandeert;**
- f. de mate waarin een adequaat beheer van de verzekeringsportefeuille in een situatie waarin geen verzekeringsovereenkomsten worden gesloten in voldoende mate is gegarandeerd;**
- g. de mate waarin de entiteit of groep in staat is ten behoeve van besluitvorming door de Nederlandsche Bank tijdig correc-**

te en volledige informatie over te leggen; en

- h. de mate waarin de in artikel 5, eerste lid, onderdeel a en derde lid, onderdeel a, voorgestelde toepassing van de afwikkelingsinstrumenten en artikel 5, eerste lid, onderdeel b, en derde lid, onderdeel a, voorgestelde behandeling van de verzekeringsportefeuilles kan worden gerealiseerd, gegeven de beoordeling van de in onderdelen a tot en met g genoemde punten.**

Stb. 2018, nr. 490

Bij het beoordelen van de afwikkelbaarheid van een verzekeraar of groep dient DNB ten minste aan de in artikel 6 genoemde onderwerpen aandacht te besteden.

Onderdelen a en b

Onderdelen a en b zien op het gegeven dat bij verzekeraars, en meer nog bij financiële groepen, de juridische structuur van de onderneming en de feitelijke bedrijfsuitoefening uiteen kunnen lopen. Zo kan bijvoorbeeld alle personeel zijn ondergebracht in één vennootschap terwijl deze werknemers in meerderheid, of zelfs uitsluitend, werkzaamheden verrichten voor een of meer andere vennootschappen. Een ander voorbeeld is wanneer alle beleggingen (de activa) van de verschillende verzekeringsonderdelen van een groep zijn ondergebracht in een andere vennootschap (vermogensbeheerder) teneinde schaalvoordelen te behalen. Dit kan vanuit bedrijfseconomische motieven een voor de hand liggende keuze zijn maar tegelijkertijd bezwaren opleveren vanuit het perspectief van de afwikkeling van een groep. Zo kan in de bovenstaande gevallen splitsing van de groep complexer zijn dan wanneer de activiteiten «gewoon» volledig bij de vergunninghoudende verzekeraars zouden worden uitgeoefend.

Onderdelen c, d en e

De onderdelen c, d en e zien op het onderwerp «uitbesteding». Hierbij staat de vraag centraal of de continuïteit van de uitbestede werkzaamheden ook in afwikkeling, bijvoorbeeld bij splitsing na toepassing van een afwikkelingsinstrument, is gegarandeerd.

Onderdeel f

Het ligt in de rede dat DNB na het besluit tot afwikkeling de verzekeraar geen nieuwe overeenkomsten meer zal laten sluiten (de portefeuille gaat verder als closed book c.q. de verzekeraar gaat, al dan niet tijdelijk, in run off). De verzekeraar voldoet immers aan de voorwaarden voor faillissement, het sluiten van nieuwe verzekeringsovereenkomsten past daar niet bij. Een dergelijk besluit heeft gevolgen voor de bedrijfsstructuur van de verzekeraar, over die gevolgen zal vooraf kunnen en moeten worden nagedacht.

Dat betekent onder meer dat er geen acquisitie meer nodig is en dat de personele bezetting zo snel mogelijk aan die situatie moet worden aangepast. Kortom, er moet op hoofdlijnen inzicht bestaan in welk personeel nog noodzakelijk is en welke infrastructuur (bv. ICT).

Onderdeel g

Van belang is dat DNB in geval van afwikkeling tijdig kan beschikken over correcte informatie. Dit vormt een essentiële randvoorwaarde voor een effectieve afwikkeling. Dit onderdeel ziet daarop.

Onderdeel h

Dit onderdeel vormt het sluitstuk van de eisen en legt het verband tussen de daadwerkelijke toepassing van de afwikkelingsinstrumenten en de afwikkelbaarheid.

Hoofdstuk 5a Afwikkeling

Bepalingen ter uitvoering van de artikelen 3A:38 en 3A:113 van de wet

§ 5a.1 Overbruggingsinstellingen en entiteiten voor activa- en passiva-beheer

Stb. 2015, nr. 433

§ 3. Overbruggingsinstellingen en entiteiten voor activa- en passivabeheer

In geval van een deconfiture van een verzekeraar, bank of beleggingsonderneming² is het mogelijk dat DNB het geboden acht dat de desbetreffende financiële onderneming of haar activa en passiva worden overgedragen aan een derde, om de kritieke functies van de onderneming in stand te houden. In geval van een verzekeraar komt daar bij dat de overdracht onder andere ertoe dient om nutsfuncties, voor zover deze niet onder «kritische functies» vallen, en belangen van personen met een vordering uit hoofde van verzekering te beschermen. Voorstelbaar is evenwel dat DNB binnen de gewenste termijn niet een private partij bereid vindt om de onderneming of activa en passiva over te nemen op door DNB passend geachte voorwaarden. In dat geval moet een tijdelijke oplossing worden gevonden: de onderneming of de activa en passiva worden overgedragen aan een overbruggingsinstelling, die als doel heeft tijdelijk eigenaar te zijn van de aandelen of activa en passiva.

Daarnaast is het mogelijk dat DNB het geboden acht dat activa en passiva van een bank tijdelijk worden ondergebracht bij een speciale rechtspersoon met het doel de waarde ervan bij de uiteindelijke verkoop of ordelijke liquidatie te maximaliseren. Voor die situatie voorziet de Wet op het financieel toezicht (hierna: de wet) in het instrument van afsplitsing van activa en passiva. Wanneer dat instrument wordt toegepast, gaan de activa en passiva over op een entiteit voor activa- en passivabeheer. Voor verzekeraars geldt hetzelfde, maar daar is de entiteit voor activa- en passivabeheer een variant van de overbruggingsinstelling; op de achtergrond daarvan wordt hieronder ingegaan.

In dit besluit worden nadere regels gegeven voor de overbrugging bij de afwikkeling van van zowel banken als verzekeraars. Directe aanleiding is implementatie van de richtlijn met betrekking tot banken. Ten aanzien van verzekeraars geldt dat sinds de inwerkingtreding van de zogeheten Interventiewet in de wet een grondslag is opgenomen voor het stellen van nadere regels met betrekking tot overbruggingsinstellingen.³ Van de gelegenheid wordt gebruik gemaakt om in dit besluit tevens nadere regels met betrekking tot de overbrugging van verzekeraars te stellen, waarbij de grondslag die sinds 2012 in de wet staat, wordt benut. Hieronder wordt nader ingegaan op het verschil tussen banken en verzekeraars op dit punt.

Voorheen was afdeling 3.5.4A van de wet, een belangrijk

onderdeel van de zogenoemde «Interventiewet», van toepassing op zowel banken als verzekeraars. Na de inwerkingtreding van de implementatiewet is de situatie als volgt. Ten eerste is de regeling met betrekking tot banken overgeheveld naar deel 3A van de wet. Tevens valt onder deel 3A van de wet de overdracht van activa en passiva van een bank aan een entiteit voor activa- en passivabeheer. De regeling met betrekking tot verzekeraars staat nog steeds in afdeling 3.5.4A van de wet. Een en ander geldt ook voor de grondslagen om bij besluit nadere regels te stellen met betrekking tot de overbruggingsinstelling. Ten tweede bieden de artikelen 3A:36 en 3A:41 van de wet de grondslag om nadere regels te stellen voor de overbruggingsinstellingen van banken en beleggingsondernemingen, onderscheidenlijk entiteiten voor activa- en passivabeheer. De grondslag om nadere regels te stellen in artikel 3:159t van de wet is sinds de inwerkingtreding van de Implementatiewet beperkt tot de overbruggingsinstelling voor verzekeraars. Het besluit is dus gebaseerd op drie grondslagen: de artikelen 3:159t, 3A:36 en 3A:41 van de wet, waarbij de eerste grondslag sinds 2012 in de wet staat, en de laatste twee grondslagen zijn bij de implementatiewet toegevoegd. Op grond van afdeling 3.5.4A, met betrekking tot verzekeraars, kunnen «door de probleeminstelling uitgegeven aandelen» worden overgedragen. Op grond van Deel 3A, met betrekking tot banken, kunnen «eigendomsinstrumenten die zijn uitgegeven door een of meer entiteiten in afwikkeling» overgaan. «Aandelen» en «eigendomsinstrumenten» zijn niet identiek. Aandelen zijn effecten als bedoeld in onderdeel a van de definitie van «effect» in de zin van artikel 1:1 van de wet, en daar is een effect gedefinieerd als «een verhandelbaar aandeel of een ander daarmee gelijk te stellen verhandelbaar waardebewijs of recht niet-zijnde een appartementsrecht». Eigendomsinstrumenten daarentegen zijn «aandelen, rechten op aandelen, certificaten van aandelen, andere deelnemingsrechten of participaties in het kapitaal, lidmaatschapsrechten of hiermee vergelijkbare rechten, claims, opties, conversierechten of hiermee vergelijkbare rechten die bij uitoefening omgezet kunnen worden in of recht geven op de verwerving van aandelen of daarmee vergelijkbare rechten die aanspraken geven op het kapitaal of het vermogen van de desbetreffende entiteit». Dientengevolge worden in dit besluit beide termen, aandelen en eigendomsinstrumenten, gebruikt, al naar gelang invulling wordt gegeven aan Deel 3 dan wel Deel 3A van de wet. In deze toelichting worden hierna «aandelen» niet meer apart naast «eigendomsinstrumenten» genoemd.

In afdeling 3.5.4A wordt steeds gesproken van «overdracht» en «overdrachtsplan». Voortschrijdend inzicht heeft ertoe geleid in Deel 3A te spreken van «overgang» omdat dit beter past in de systematiek van het Burgerlijk Wetboek. Dit verschil in terminologie is terug te vinden in dit Besluit: «overdracht» of «overgedragen» met betrekking tot verzekeraars, «overgang» of «overgegaan» met betrekking tot banken. In deze toelichting worden hierna «overdracht» en «overdragen» niet meer apart naast «overgang» en «overgaan» genoemd.

Voor de inwerkingtreding van de Implementatiewet was afdeling 3.5.4A van toepassing op zowel banken als verzekeraars. De overkoepelende term «probleeminstelling» werd voor de inwerkingtreding van de Implementatiewet

² Hierna worden kortheidshalve «beleggingsondernemingen» niet meer apart genoemd naast «banken».

³ Wet van 14 mei 2012 tot wijziging van de Wet op het financieel toezicht en de Faillissementswet, alsmede enige andere wetten in verband met de introductie van aanvullende bevoegdheden tot interventie bij financiële ondernemingen in problemen (Wet bijzondere maatregelen financiële ondernemingen), Stb. 2012, 241.

voor beide typen ondernemingen gebruikt. Sinds de inwerkingtreding van de Implementatiewet is afdeling 3.5.4A slechts van toepassing op verzekeraars. Met betrekking tot banken en beleggingsondernemingen geldt het volgende. In deel 3A van de wet wordt de term «entiteit in afwikkeling» gebruikt. Hieronder vallen niet alleen banken en beleggingsondernemingen, maar ook, kort gezegd, bepaalde holdings en dochters in afwikkeling. Deze terminologie is in dit besluit gehandhaafd, zodat niet steeds ook naar holdings en dochters in afwikkeling hoeft te worden verwezen. Men dient dus erop bedacht te zijn dat verzekeraars niet vallen onder de term «entiteiten in afwikkeling».

§ 3.1 Overbruggingsinstellingen

§ 3.1.1. Typen overbruggingsinstelling

Met betrekking tot hetgeen wordt overgedragen wordt een onderscheid gemaakt tussen een overbruggingsinstelling die als eigenaar aandelen houdt (overbruggingsstichting) en een overbruggingsinstelling die zelf een bedrijf uitoefent (overbruggingsonderneming). Een overbruggingsstichting komt in beeld bij een overdracht van door de desbetreffende onderneming uitgegeven aandelen of eigendomsinstrumenten. Een overbruggingsonderneming wordt gebruikt bij een overdracht van activa en passiva.

Met betrekking tot de overbruggingsstichting wordt het volgende opgemerkt. De overbruggingsstichting treedt in eerste plaats op als verkrijger wanneer door of met medewerking van de bank of verzekeraar uitgegeven eigendomsinstrumenten overgaan. In geval van een overgang van door de onderneming uitgegeven eigendomsinstrumenten verandert de desbetreffende financiële onderneming van eigenaar: de eigendom gaat over van de oorspronkelijke aandeelhouders op de overbruggingsstichting. In de tweede plaats treedt zij op als eigenaar van aandelen die worden gehouden in een overbruggingsonderneming die activa en passiva overneemt. In beide gevallen vervult zij de rol van holding: zij wordt aandeelhouder van een financiële onderneming, maar oefent zelf niet het bedrijf van die onderneming uit.

Met betrekking tot de overbruggingsonderneming wordt het volgende opgemerkt. Het is ook mogelijk dat niet de door de onderneming uitgegeven of eigendomsinstrumenten overgaan, maar de activa en passiva van de onderneming. In dat geval blijven de aandeelhouders de eigenaren van de onderneming. De financiële onderneming zelf verandert niet van eigenaar, maar de activa en passiva waarvan die financiële onderneming eigenaar is of schuldenaar, gaan over op de overbruggingsinstelling. In een dergelijk geval oefent de overbruggingsinstelling zelf het bedrijf van de financiële onderneming uit. Dit type overbruggingsinstelling wordt «overbruggingsonderneming» genoemd.

De keuze voor het onderscheid tussen enerzijds overbruggingsstichtingen en anderzijds overbruggingsondernemingen is gemaakt om de volgende redenen. Met betrekking tot banken wordt gewezen op artikel 40, tweede lid, onder a, van de richtlijn, dat voorschrijft dat de overbruggingsinstelling geheel of gedeeltelijk eigendom is van een overheidsinstantie, waarvan de afwikkelingsautoriteit of financieringsregeling deel kan uitmaken. Aangezien een leidende gedachte achter de richtlijn is dat de afwikkeling van banken niet langer wordt gefinancierd met overheidsgeld, is

het ongewenst dat de Staat eigenaar is van de overbruggingsonderneming. Het is tevens ongewenst dat DNB eigenaar zou zijn van de overbruggingsondernemingen, aangezien dit zou kunnen conflicteren met de toezichthoudende taak van DNB en het verbod op monetaire financiering door DNB als centrale bank. De oprichting van overbruggingsstichtingen voorkomt deze ongewenste consequenties. De overbruggingsstichtingen zijn eigenaar van overbruggingsondernemingen. Doel van de richtlijn is te bewerkstelligen dat de overbruggingsinstelling niet volledig in handen is van een private partij. Daaraan voldoen de stichtingen. Uit de aard der zaak is een stichting niet in eigendom van een ander. De stichting die eigenaar is van aandelen of eigendomsinstrumenten in een overbruggingsonderneming, is een rechtspersoon met een publiekrechtelijke taak, en wordt daarom gezien als een overheidsinstantie in de zin van de richtlijn. Wanneer sprake is van een overgang van activa of passiva van een bank, gaan deze altijd over op een overbruggingsbank die geheel of gedeeltelijk eigendom is van de overbruggingsstichting. Voor de overbrugging van verzekeraars is dit anders. De richtlijn heeft geen betrekking op de overbrugging van verzekeraars. Uitdrukkelijk wordt daarom opgemerkt dat activa en passiva van een verzekeraar ook kunnen worden overgedragen aan een overbruggingsverzekeraar die niet geheel of gedeeltelijk in eigendom van de overbruggingsstichting is.

De aandelen in een overbruggingsonderneming worden gehouden door een overbruggingsstichting. Deze stichting is tot op zekere hoogte te vergelijken met een stichting administratiekantoor in de gebruikelijke zin des woords, maar is daarmee toch niet op één lijn te stellen. Een verschil met de traditionele stichting administratiekantoor is dat de overbruggingsstichting de aandelen niet houdt louter ten titel van beheer. In de statuten van een traditionele stichting administratiekantoor is veelal bepaald dat de stichting de aandelen niet mag vervreemden, terwijl de overbruggingsstichting de aandelen houdt juist met het doel deze op termijn weer te verkopen; dit gaat verder gaat dan beheer. Een ander verschil met de traditionele stichting administratiekantoor is dat de overbruggingsstichting de aandelen niet houdt ter behartiging van de belangen van de certificaathouders, maar met het oog op de belangen die met de afwikkeling zijn gediend, zoals de rechten van depositohouders of degenen die een vordering uit hoofde van verzekering hebben en de instandhouding van de kritieke functies.

§ 3.1.2. Verschillen tussen verzekeraars en banken

Naast het onderscheid tussen een overbruggingsstichting en een overbruggingsonderneming kan een onderscheid worden gemaakt op basis van het type bedrijf dat wordt uitgeoefend door de onderneming in moeilijkheden: bank of verzekeraar. Dit onderscheid wordt gemaakt op het niveau van de overbruggingsonderneming. Wenselijk is dat er afzonderlijke overbruggingsstichtingen worden opgericht: een overbruggingsstichting voor de afwikkeling van banken en een overbruggingsstichting voor de afwikkeling van verzekeraars. Zou er slechts één stichting worden opgericht met als doel aandelen of eigendomsinstrumenten te houden in zowel banken als verzekeraars, dan zou daardoor in bepaalde gevallen een financiële conglomeraat ontstaat, hetgeen onwenselijke complicaties met zich meebrengt.

Op het niveau van de overbruggingsonderneming zullen er twee hoofdtypen zijn: de overbruggingsbank, die het bedrijf van bank uitoefent, en de overbruggingsverzekeraar, die het bedrijf van verzekeraar uitoefent.

Aangezien een verzekeraar slechts het verzekeringsbedrijf waarvoor hij een specifieke vergunning heeft mag uitoefenen, dienen in voorkomend geval de bedrijven van schadeverzekeraar, levensverzekeraar, herverzekeraar of natura-uitvaartverzekeraar in afzonderlijke overbruggingsondernemingen te worden ondergebracht.

Zoals hierboven reeds opgemerkt, worden in dit besluit regels gegeven ten aanzien van zowel de overbruggingsinstelling voor verzekeraars als de overbruggingsinstelling voor banken en entiteiten van activa- en passivabeheer, en vloeit de regeling voor banken en entiteiten voor activa- en passivabeheer voort uit de implementatie van de richtlijn. De regeling voor verzekeraars vloeit niet voort uit de richtlijn en berust op een grondslag die reeds sinds de inwerkingtreding van de Interventiewet in de wet is opgenomen. Nu regels dienen te worden gesteld met betrekking tot banken verdient het de voorkeur het onderwerp voor verzekeraars op analoge wijze te regelen. In dat verband worden de volgende opmerkingen gemaakt.

De artikelen 40 tot en met 42 van de richtlijn worden voor zover mogelijk analoog op de overbruggingsinstellingen voor verzekeraars toegepast.

§ 3.1.3. Tijdstip van oprichting

DNB voorziet in de oprichting van een of meer overbruggingsstichtingen en overbruggingsondernemingen. Niets staat eraan in de weg dat deze overbruggingsinstellingen worden opgericht in een periode waarin geen sprake is van een deconfiture van een bank of verzekeraar en een dergelijke deconfiture evenmin waarschijnlijk is. De overbruggingsinstellingen leiden dan een slapend bestaan totdat zij als het ware worden geactiveerd door een overdracht. Het voordeel daarvan is dat, indien een overdracht op zeer korte termijn noodzakelijk is, er geen overbruggingsinstelling meer hoeft te worden opgericht omdat er al een «op de plank ligt».

§ 3.1.4. Vergunning en verklaring van geen bezwaar

Voor de goede orde wordt erop gewezen dat ook een overbruggingsonderneming wanneer zij eenmaal haar bedrijfsactiviteiten begint, een vergunning behoeft. Dit volgt uit de artikelen 2:11 (banken), 2:26a (herverzekeraars), 2:27 (levensverzekeraars en schadeverzekeraars), 2:48 (natura-uitvaartverzekeraars) en 2:96 (beleggingsondernemingen) van de wet.

Gewezen wordt op artikel 41, eerste lid, laatste alinea, van de richtlijn. Daarin is bepaald dat een overbruggingsinstelling kan worden opgericht en een vergunning kan ontvangen zonder dat bij de aanvang van haar functioneren aan de vergunning vereisten wordt voldaan, indien dat nodig is de doelen van de afwikkeling te verwezenlijken. Deze bepaling is geïmplementeerd in artikel 3A:39 van de wet voor de overbruggingsinstelling voor banken of beleggingsondernemingen. In het voorstel voor de Wijzigingswet financiële markten 2016 is in artikel 3:159ta, eerste en tweede lid, een soortgelijke bepaling voor de overbruggingsinstelling

voor verzekeraars opgenomen.⁴

Een overbruggingsstichting zal een gekwalificeerde deelneming in een overbruggingsonderneming houden. Zij heeft daarom op grond van artikel 3:95 van de wet een verklaring van geen bezwaar. In artikel 3:159ta, derde lid, de wet wordt ook voorzien in een van rechtswege verleende verklaring van geen bezwaar waar het gaat om verzekeraars en wordt een bijzondere voorziening getroffen voor het verlenen van een verklaring van geen bezwaar waar het gaat om banken.

§ 3.1.5. Statuten

De mogelijkheid van oprichting van de overbruggingsstichting voor banken en een overbruggingsbank vloeit voort uit de richtlijn. Dat heeft als consequentie dat de statuten van deze twee overbruggingsinstellingen dienen te voldoen aan de richtlijn. Met betrekking tot de taak die bestaat uit het houden van aandelen in een overbruggingsbank waarop activa en passiva zijn overgegaan, wordt het volgende opgemerkt. Deze taak bestaat niet uit het houden van aandelen die aan de overbruggingsstichting zijn overgedragen, en vloeit dus niet voort uit de richtlijn. In beginsel dient evenwel ook het onderdeel van de statuten dat deze taak betreft in overeenstemming te zijn met de richtlijn. Overbruggingsstichtingen voor verzekeraars en de overbruggingsondernemingen voor verzekeraars worden niet voorgeschreven door een richtlijn. Toch heeft het de voorkeur dat ook de statuten van de overbruggingsstichtingen voor verzekeraars en overbruggingsondernemingen voor verzekeraars voldoen aan de bepalingen op dit punt in de richtlijn, voor zover de aard van de verzekeringsstichting en de overbruggingsverzekeraars zich daartegen niet verzet.

De statuten behoeven, indien een overbruggingsonderneming wordt opgericht door een overbruggingsstichting, de goedkeuring van DNB. DNB zal erop zal toezien dat in de statuten bepaalde onderwerpen worden geregeld die in de richtlijn worden genoemd; voor wat betreft de bankenoverbruggingsinstellingen vloeit dit rechtstreeks voort uit de richtlijn, en voor wat betreft de verzekeraaroverbruggingsinstellingen vloeit dit voort uit de regel dat de richtlijn voor zover mogelijk analoog wordt toegepast. Hierbij geldt, zoals eerder opgemerkt, dat de regels voor verzekeraars niet in alle gevallen identiek zijn aan die voor overbruggingsinstellingen van banken.

§ 3.1.6. Financiering

Voor de toepassing van de overdrachtsregeling voor verzekeraars en het instrument van de overbruggingsinstelling voor banken is financiering benodigd. Zo moet de overbruggingsstichting in staat worden gesteld de prijs van de eigendomsinstrumenten van de probleeminstelling of entiteit in afwikkeling te voldoen. Hetzelfde geldt voor de overgang van activa (en passiva) op een overbruggingsonderneming. In de tweede plaats dient een overbruggingsonderneming te beschikken over voldoende kapitaal (solvabiliteit) om de activiteiten als bank of verzekeraar te kunnen uitoefenen. Alles is erop gericht dat geen publieke middelen worden ingezet.

Ingevolge artikel 3:159o van de wet is, kort gezegd, vereist

⁴ Kamerstuk 34.198, A.

dat voor de overdracht van activa (en passiva) van een verzekeraar een redelijke prijs wordt betaald. Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor de overgang van de activa en passiva van een entiteit in afwikkeling ingevolge artikel 3A:37. Voor de financiering van de overgang zijn verschillende modaliteiten denkbaar. Zo kan de koopprijs bestaan uit een vordering op de overbruggingsonderneming met een omvang gelijk aan het bedrag (eventueel met aftrek van kosten) dat de overbruggingsonderneming ontvangt van een derde op het moment dat de activa en passiva aan een private partij worden vervreemd. Beoogd is immers om de activa en passiva die op een overbruggingsonderneming overgaan op een zo kort mogelijke termijn verder te doen overgaan op een private partij. Een andere mogelijkheid is dat de overbruggingsstichting aan de voormalig gerechtigden op de activa (en passiva) als aankoopsonderzoek certificaten verstrekt op de aandelen die zij houdt in de overbruggingsonderneming. Daarmee wordt bewerkstelligd dat de economische eigendom van de overgegangene activa en passiva in wezen niet overgaat; de juridische eigendom, en daarmee de zeggenschap, gaan uiteraard wel over. Voor banken geldt voorts nog dat ingevolge artikel 101, eerste lid, onder d, van de richtlijn, en artikel 76, eerste lid, onderdeel d, van de verordening gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme het nationale Afwikkelingsfonds, onderscheidenlijk het Single Resolution Fund (hierna: SRF), in beginsel kunnen worden gebruikt om bij te dragen aan een overbruggingsinstelling.

Naast de betaling van een koopprijs geldt dat een overbruggingsbank en een overbruggingsverzekeraar moeten voldoen aan eisen inzake eigen vermogen, solvabiliteit en liquiditeit indien zij de activiteiten als bank of verzekeraar willen (blijven) uitoefenen. Voor zowel een overbruggingsbank als een overbruggingsverzekeraar geldt dat kapitalisatie zal kunnen geschieden door meer activa dan passiva over te dragen. Daarmee wordt de overbruggingsinstelling, kort gezegd, voorzien van solvabiliteit. Voor banken geldt daarnaast dat ingevolge artikel 3A:44, tweede lid, van de wet, het instrument van bail-in kan worden toegepast op in aanmerking komende passiva die zijn overgedragen aan een overbruggingsinstelling. Met andere woorden, na overgang van passiva van de entiteit in afwikkeling op een overbruggingsinstelling kan bail-in worden toegepast teneinde de overbruggingsinstelling te voorzien van kapitaal. Dit is een tweede voor de hand liggende methode om een overbruggingsbank te kapitaliseren. Ten slotte kan, zoals hierboven reeds is opgemerkt, een beroep worden gedaan op het SRF.

§ 3.1.7. Beëindiging van de overbruggingsinstelling

Een overbruggingsinstelling is bedoeld om te overbruggen. Wanneer DNB een verzekeraar waarop een overdrachtsplan van toepassing is of een bank in afwikkeling wil doen overgaan op een partij in de particuliere sector, maar deze niet voldoende snel is te vinden, komt de overbruggingsinstelling in beeld. Wanneer afwikkeldoelen dat verlangen, doet DNB de bank of verzekeraar of de activa en passiva overgaan op een overbruggingsinstelling. Het blijft evenwel steeds de bedoeling om de bank of verzekeraar of de activa en passiva te doen overgaan op een partij in de particuliere sector. Nu ervoor is gekozen de richtlijn ana-

loog op de overbruggingsinstelling voor verzekeraars toe te passen tenzij de aard van de verzekeringsstichting en de overbruggingsverzekeraar zich daartegen verzet, gelden de volgende opmerkingen ook voor de overbruggingsinstelling voor verzekeraars. De richtlijn schrijft voor dat de afwikkelingsautoriteit «besluit dat de overbruggingsinstelling niet langer een overbruggingsinstelling is» indien zich een van de volgende situaties voordoet (artikel 41, derde lid):

- de overbruggingsinstelling fuseert met een andere entiteit;
- de overbruggingsinstelling voldoet niet langer aan de vereisten dat zij eigendom is van een overheidsinstantie en als doel heeft het in stand houden van de kritieke functies van de entiteit in afwikkeling;
- alle of vrijwel alle activa en passiva worden verkocht aan een derde;
- een bepaalde termijn is verstreken;
- de activa zijn volledig geliquideerd en de passiva zijn volledig voldaan.

Situatie a behoeft geen aparte implementatie. Artikel 2:311 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat, met uitzondering van de verkrijgende rechtspersoon, de fusierende rechtspersonen door het van kracht worden van de fusie ophouden te bestaan. Moeilijk voorstelbaar is dat de overbruggingsonderneming de verkrijgende rechtspersoon zou zijn. Bovendien volgt uit de aard der zaak dat door een fusie niet langer sprake is van een overbrugging.

Situatie b behoeft evenmin implementatie. De enige situatie waarin een overbruggingsonderneming niet langer eigendom is van een overbruggingsstichting is die waarin de aandelen worden verkocht aan een particuliere partij. Dat impliceert reeds dat de overbrugging tot een einde is gekomen.

De situaties c en e zijn in artikel 7f van dit besluit opgenomen. Met betrekking tot de onder d genoemde termijn wordt het volgende opgemerkt. Bepaald is dat DNB de bankenstichting en de verzekeraarsstichting een overbruggingsbank onderscheidenlijk overbruggingsverzekeraar ontbindt twee jaar na de laatste overgang van activa of passiva aan de desbetreffende overbruggingsbank of overbruggingsverzekeraar indien binnen die termijn a) alle of vrijwel alle activa en passiva zijn verkocht aan een derde, of b) de activa van de overbruggingsinstelling volledig zijn vereffend en de passiva zijn volledig voldaan. De Nederlandsche Bank kan de termijn wel telkens met een jaar verlengen, indien dit bevorderlijk is voor het bereiken van de situatie waarin alle of vrijwel alle activa en passiva zijn verkocht aan derden, of noodzakelijk is om de continuïteit van de toegang tot kritieke functies te waarborgen of om het doel te verwezenlijken waartoe de overbruggingsstichting aandelen in de verzekeraar houdt of waartoe de overbruggingsonderneming activa of passiva houdt die van een verzekeraar op haar zijn overgegaan.

Bovenstaande opmerkingen gelden niet voor overbruggingsstichtingen in hun rol van aandeelhouder van overbruggingsondernemingen. Wanneer de door een stichting gehouden eigendomsinstrumenten in een overbruggingsverzekeraar of overbruggingsbank worden verkocht aan een derde en de desbetreffende stichting geen andere aandelen of eigendomsinstrumenten in eigendom heeft, keert de stichting terug naar haar slapende bestaan.

§ 3.1.8. Opbrengst na beëindiging van overbruggingsinstellingen

Artikel 41, achtste lid, van de richtlijn komt erop neer dat een overbruggingsinstelling wordt geliquideerd in een normale insolventieprocedure indien de afwikkelingsautoriteit de overbruggingsinstelling heeft beëindigd omdat de termijn van twee jaar is verstreken of omdat de activa en passiva zijn verkocht aan een derde. In het Nederlandse rechtssysteem is het evenwel aan de rechtbank om te beslissen of een faillissement wordt uitgesproken of een noodregeling wordt toegepast. Mogelijk is niet voldaan aan het criterium om een overbruggingsinstelling aan de noodregeling te onderwerpen of in staat van faillissement te verklaren. In dat geval is het mogelijk dat de overbruggingsonderneming haar schuldeisers voldoet, waarna haar functioneren wordt beëindigd. Dat kan ook betekenen dat zij naar haar slapende toestand terugkeert.

Beëindiging is ook mogelijk door middel van ontbinding als bedoeld in artikel 2:19 BW. Het ligt voor de hand dat de statuten voorzien in een bestemming van een eventueel overschot. Mogelijk heeft de stichting van een bepaald type overbruggingsonderneming er meer dan één in een slapende toestand, bijvoorbeeld meer dan een slapende overbruggingsbank. Het is aan het bestuur van de stichting om daarover te beslissen met dien verstande dat het bestuur door DNB kan worden geïnstrueerd. Indien de stichting besluit tot ontbinding gelden de normale regels van het Burgerlijk Wetboek.

§ 3.2 Entiteiten voor activa- en passivabeheer

De situatie kan zich voordoen dat DNB activa en passiva wil doen overgaan op een private derde en daar ook wel een kandidaat voor zou kunnen vinden die daar een bepaalde prijs voor wil betalen, terwijl de verwachting is dat de waarde van de activa in de toekomst hoger zal zijn. DNB zou dan de voorkeur eraan kunnen geven de activa en passiva eerst op een later tijdstip op een private partij te doen overgaan. Voor een dergelijk geval introduceert de richtlijn het instrument van afsplitsing van activa en passiva. DNB doet de activa en passiva overgaan op een entiteit voor activa- en passivabeheer. Deze entiteit beheert de activa en passiva met de doel de waarde daarvan bij de uiteindelijke verkoop of ordelijke liquidatie te maximaliseren (artikel 42, derde lid, van de richtlijn). Het instrument is opgenomen in Deel 3A van de wet (artikelen 3A:40 tot en met 3A:42). Deze artikelen zijn van toepassing op de afwikkeling van banken, en niet op het overdrachtsplan met betrekking tot een verzekeraar. Toch verhindert niets in Deel 3 dat DNB in geval van een deconfiture van een verzekeraar activa en passiva overdraagt aan een entiteit voor activa- en passivabeheer. Een overdrachtsplan kan dan ook voorzien in een overdracht aan een entiteit voor activa- en passivabeheer. In dat geval voldoet die entiteit aan de voorschriften in dit besluit.

Uitgangspunt is dat aan een entiteit voor activa- en passivabeheer niet zo veel activa en passiva worden overgedragen dat deze zelf het bedrijf van bank of verzekeraar uitoefent. Zo ligt het niet voor de hand dat aan een entiteit voor activa- en passivabeheer een verzekeringsportefeuille wordt overgedragen. Omdat deze entiteit niet het bedrijf

van bank of verzekeraar uitoefent, behoeft deze geen vergunning.

Artikel 7a

Voor de toepassing van deze paragraaf wordt een overbruggingsstichting of overbruggingsonderneming aangemerkt als een overbruggingsinstelling in de zin van de paragrafen 3A.1.5.2 en 3A.2.4.3 van de wet, voor zover belast met de taken, bedoeld in artikel 7b, tweede lid, onderdeel b, en artikel 7c, tweede lid.

Stb. 2015, nr. 433

In dit artikel worden de verschillende verschijningsvormen van een overbruggingsinstelling genoemd. Dat gebeurt door te verwijzen naar de verschillende taken waarmee een overbruggingsinstelling kan worden belast.

Onderdeel a heeft betrekking op de overbruggingsinstellingen in het kader van verzekeraars en onderdeel b op de overbruggingsinstellingen in het kader van banken.

In beide onderdelen wordt als eerste de overbruggingsstichting genoemd. Een overbruggingsstichting heeft twee taken. De eerste taak komt in beeld wanneer activa of passiva overgaan op een overbruggingsonderneming. De overbruggingsinstelling heeft dan als taak het houden van aandelen in die overbruggingsondernemingen. De overbruggingsstichting heeft dan geen overbruggingstaak in de letterlijke betekenis van het woord. De tweede taak komt in beeld wanneer niet activa of passiva maar aandelen of eigendomsinstrumenten overgaan. De eigendomsinstrumenten gaan over op de overbruggingsstichting. In dat geval vervult zij de overbruggingstaak in de letterlijke betekenis van het woord. Daarom wordt in de onderdelen a en b verwezen naar artikel 7b, tweede lid, onderdeel b, onderscheidenlijk c, maar niet naar onderdeel a van dat artikel.

Het tweede type overbruggingsinstelling dat wordt genoemd in de onderdelen a en b is de overbruggingsonderneming. Een overbruggingsonderneming heeft slechts één taak, namelijk het houden als eigenaar van de activa en passiva die van een verzekeraar of bank op haar zijn overgegaan.

Tot slot is er de entiteit voor activa en passivabeheer. In de richtlijn en in paragraaf 3A.2.5.2 van de wet, die betrekking hebben op banken, wordt het instrument van afsplitsing van activa en passiva als een apart instrument genoemd. In afdeling 3.5.4a van de wet, die betrekking heeft op verzekeraars, wordt de overdracht aan een entiteit voor activa- en passivabeheer niet als een aparte overdracht genoemd. Daarom is de entiteit voor activa- en passivabeheer in het kader van verzekeraars wel als een type overbruggingsinstelling genoemd, en niet in het kader van banken.

Een entiteit voor activa- en passivabeheer waaraan activa en passiva zijn overgedragen ingevolge een overdrachtsplan als bedoeld in artikel 3:159c van de wet in het kader van de afwikkeling van een verzekeraar is dus een overbruggingsinstelling in de zin van dit hoofdstuk.

Stb. 2015, nr. 433

In het voorstel voor de Wijzigingswet financiële markten 2016 wordt artikel 3:159b, van de wet zodanig gewijzigd dat de toepasselijkheid van de overgangsregeling in afde-

ling 3.5.4A wordt uitgebreid met de moedermaatschappij met zetel in Nederland van een verzekeraar. Als gevolg van artikel III wordt aan artikel 7a van het Bbpm een onderdeel toegevoegd, waarin wordt bepaald dat voor de toepassing van dit hoofdstuk onder «verzekeraar» mede wordt verstaan de moedermaatschappij van een verzekeraar. De hier aan de orde zijnde wijziging zal, indien het voorstel voor de Wijzigingswet financiële markten 2016 tot wet wordt verheven, in werking treden op het tijdstip dat de corresponderende wijziging van artikel 3:159b, van de wet in werking treedt.

Stb. 2018, nr. 490

Het aangepaste artikel heeft tot gevolg dat een overbruggingsinstelling en een entiteit voor activa- en passivabeheer als twee aparte typen instelling worden beschouwd. Het regime voor verzekeraars wordt in die zin aangepast aan het bestaande voor banken. Zie ook het algemene gedeelte van de toelichting.

Artikel 7b

- 1. De Nederlandsche Bank is belast met het oprichten van overbruggingsstichtingen.**
- 2. Een overbruggingsstichting heeft tot taak om:**
 - a. aandelen in een of meer overbruggingsondernemingen of entiteiten voor activa- en passivabeheer te houden; of**
 - b. tijdelijk eigendomsinstrumenten te houden die zijn uitgegeven door of met medewerking van een entiteit in afwikkeling en die ingevolge een besluit op grond van artikel 3A:37, eerste lid of artikel 3A:112 van de wet op haar zijn overgegaan.**
- 3. De statuten van een overbruggingsstichting zijn in overeenstemming met de artikelen 40 en 41 van de richtlijn herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen, voor zover de taak, bedoeld in het tweede lid, onderdeel a, en de taak, bedoeld in het tweede lid, onderdeel b, indien het eigendomsinstrumenten betreft die tijdelijk worden gehouden door toepassing van paragraaf 3A.2.4.3 van de wet zich niet daartegen verzetten, indien de overbruggingsstichting met deze taken is belast.**
- 4. Wijziging van de statuten van een overbruggingsstichting behoeft de goedkeuring van de Nederlandsche Bank.**

Stb. 2015, nr. 433

Dit artikel betreft overbruggingsstichtingen. Het eerste lid betreft de oprichting. Een overbruggingsstichting moet rechtstreeks door DNB worden opgericht. Het artikel bepaalt niet wanneer DNB de overbruggingsinstelling opricht. De oprichting is mogelijk zowel in een periode waarin er nog geen deconfiture is of zelfs nog in het geheel niet wordt verwacht, als in een concrete crisissituatie. Het is aan DNB om het tijdstip van oprichting te bepalen. Nadrukkelijk wordt

opgemerkt dat, wanneer DNB ervoor zou kiezen te wachten met de oprichting tot een deconfiture, dat enkele feit niet betekent dat zij tot aan de oprichting in strijd heeft gehandeld met dit artikel.

In het tweede lid worden de taken van de overbruggingsstichting bepaald. In de eerste plaats is het een taak van de overbruggingsstichting om als eigenaar aandelen te houden in een overbruggingsonderneming waarop activa of passiva overgaan. Dit is bepaald in onderdeel a. In de tweede plaats is het haar taak om als verkrijger van eigendomsinstrumenten op te treden. Zij houdt dan de aandelen niet in de overbruggingsonderneming maar in de overgedragen probleeminstelling of entiteit in afwikkeling. Dit is bepaald in de onderdelen b en c. In beide gevallen treedt de stichting op als holding; in het tweede geval doet zij als overbruggingsinstelling als gedefinieerd in artikel 7a. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat het woord «tijdelijk» ontbreekt in onderdeel a. Uit de aard der zaak wordt een overbruggingsonderneming waarop activa en passiva worden overgedragen zelf niet verkocht aan een derde partij; het houden van aandelen in een overbruggingsonderneming is dan ook geen tijdelijke taak.

In het derde lid is bepaald dat de statuten in overeenstemming moeten zijn met de artikelen 40 en 41 van de richtlijn. Dat voorschrift geldt niet in twee gevallen. In de eerste plaats behoeven de statuten niet in overeenstemming te zijn met de richtlijn – die slechts van toepassing is op banken – wanneer het een overbruggingsinstelling voor verzekeraars betreft, en het verzekering karakter zich ertegen verzet dat de statuten richtlijnconform zijn. Niet moet worden uitgesloten dat op een dergelijke incongruentie wordt gestuit wanneer de statuten daadwerkelijk worden opgesteld. Voor de tweede uitzondering wordt herhaald dat een overbruggingsstichting twee taken kan hebben. Voor wat betreft de taak van het houden als eigenaar van eigendomsinstrumenten dienen de statuten in overeenstemming te zijn met de richtlijn. De tweede taak is die van het houden als eigenaar van aandeelhouder in overbruggingsondernemingen. Voor wat betreft die taak behoeven de statuten niet te voldoen aan de richtlijn voor zover die taak zich ertegen verzet dat de statuten richtlijnconform zijn. Ook hier geldt dat mogelijkerwijs eerst bij het opstellen van de statuten aan het licht komt dat het wenselijk is dat van deze uitzondering gebruik wordt gemaakt.

Met betrekking tot het vierde lid wordt het volgende opgemerkt. Aangezien DNB zelf de overbruggingsstichtingen opricht, behoeft niet te worden bepaald dat de statuten bij oprichting de goedkeuring behoeven van DNB. Wel is bepaald dat, ingeval later de statuten worden gewijzigd, deze wijziging de goedkeuring van DNB behoeft. Voor het geval een overbruggingsonderneming niet rechtstreeks door DNB wordt opgericht maar indirect door de overbruggingsstichting, is bepaald dat de vaststelling de goedkeuring van DNB behoeft. Ook voor dit geval is bepaald dat een latere wijziging de goedkeuring van DNB behoeft.

Stb. 2018, nr. 490

Voor de wijziging van het tweede lid wordt gewezen op hetgeen in het algemene gedeelte van de toelichting is opgemerkt met betrekking tot de wijzigingen van hoofdstuk 5A in het algemeen.

In het derde lid is bepaald dat de statuten in overeenstemming moeten zijn met de artikelen 40 en 41 van de BRRD. Dat voorschrift geldt niet in twee gevallen. In de eerste plaats behoeven de statuten niet in overeenstemming te zijn met de BRRD – die slechts van toepassing is op banken – wanneer het een overbruggingsinstelling voor verzekeraars betreft, en het verzekeringskarakter zich ertegen verzet dat de statuten conform de richtlijn zijn. Niet moet worden uitgesloten dat op een dergelijke incongruentie wordt gestuit wanneer de statuten daadwerkelijk worden opgesteld. Een en ander geldt ook nu al. Nu het nieuwe onderdeel b betrekking heeft op zowel banken als verzekeraars, is de verwijzing naar onderdeel b aangepast. Inhoudelijk wijzigt er op dit punt niets.

De tweede uitzondering is ook nu reeds opgenomen in het derde lid, en deze wijzigt niet. Voor de goede orde wordt in dit verband erop gewezen dat een overbruggingsstichting twee taken kan hebben: het hebben van aandelen in een of meer overbruggingsondernemingen en het houden als eigenaar van eigendomsinstrumenten van een entiteit in afwikkeling. Voor wat betreft de taak van het houden als eigenaar van eigendomsinstrumenten dienen de statuten in overeenstemming te zijn met de BRRD voor zover het banken betreft. Voor wat betreft de tweede taak – het houden als aandelen in overbruggingsondernemingen – behoeven de statuten niet te voldoen aan de BRRD voor zover die taak zich ertegen verzet dat de statuten conform de richtlijn zijn, ook niet met betrekking tot banken. Ook hier geldt dat mogelijkerwijs eerst bij het opstellen van de statuten aan het licht komt dat het wenselijk is dat van deze uitzondering gebruik wordt gemaakt.

Artikel 7c

- 1. De Nederlandsche Bank is belast met het oprichten, of het door een overbruggingsstichting doen oprichten, van overbruggingsondernemingen.**
- 2. Een overbruggingsonderneming heeft tot taak om tijdelijk activa of passiva te houden die ingevolge een besluit op grond van artikel 3A:37 of 3A:112 van de wet van een entiteit in afwikkeling op haar overgaan, en het daaraan verbonden bedrijf uit te oefenen.**
- 3. De statuten van een overbruggingsonderneming zijn in overeenstemming met de artikelen 40 en 41 van de richtlijn herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen, voor zover de taak, bedoeld in het tweede lid, indien het activa of passiva betreft die tijdelijk worden gehouden bij toepassing van paragraaf 3A.2.4.3 van de wet zich niet daartegen verzet, indien de overbruggingsstichting met deze taak is belast.**
- 4. Indien een overbruggingsstichting een overbruggingsonderneming opricht, heeft de vaststelling en wijziging van de statuten van de overbruggingsonderneming de goedkeuring van de Nederland-**

sche Bank.

5. Indien de Nederlandsche Bank een overbruggingsonderneming opricht, draagt zij de aandelen in de overbruggingsonderneming onverwijld over aan een overbruggingsstichting.

Stb. 2015, nr. 433

Dit artikel regelt de overbruggingsondernemingen. DNB kan deze zelf oprichten of doen oprichten door een overbruggingsstichting. In het tweede lid is bepaald dat aan een overbruggingsonderneming activa of passiva van een verzekeraar worden overgedragen of dat op haar activa of passiva van een entiteit in afwikkeling overgaan. Zij oefent het bedrijf van verzekeraar of bank uit. Een overbruggingsonderneming kan niet verschillende typen bedrijf uitoefenen. Dat betekent in de eerste plaats dat een overbruggingsonderneming voor banken niet tevens het bedrijf van verzekeraar kan uitoefenen. In de tweede plaats is voor elk type verzekeraar een aparte overbruggingsonderneming nodig. Dat hoeft niet hier te worden bepaald; het volgt reeds uit artikel 3:36 van de wet.

In het derde lid is bepaald dat de statuten van een overbruggingsonderneming in overeenstemming moeten zijn met de richtlijn. Aangezien de richtlijn geen betrekking heeft op de afwikkeling van verzekeraars, geldt dit voorschrift slechts voor zover het tijdelijk houden van activa of passiva die afkomstig zijn van een verzekeraar zich daartegen niet verzet.

Anders dan bij overbruggingsstichtingen is het mogelijk dat DNB niet zelf de overbruggingsonderneming opricht, maar deze doet oprichten, namelijk door een overbruggingsstichting. Voor dat geval is bepaald dat de vaststelling van de statuten goedkeuring van DNB behoeft. Daarnaast is bepaald dat ook de wijziging goedkeuring van DNB behoeft. Zoals hierboven in het algemene gedeelte reeds opgemerkt, is het niet de bedoeling dat DNB eigenaar wordt van een overbruggingsonderneming.

Wanneer DNB zelf de overbruggingsonderneming opricht, zou zonder nadere bepaling de vraag kunnen rijzen hoe de overbruggingsstichting eigenaar wordt van de overbruggingsonderneming. Daarom is in het vijfde lid bepaald dat DNB onverwijld na de oprichting de aandelen overdraagt aan de overbruggingsstichting.

Stb. 2018, nr. 490

De wijzigingen in de artikelen 7c (overbruggingsondernemingen) en 7d (entiteiten voor activa- en passivabeheer) zijn vergelijkbaar met die in artikel 7b, tweede lid, en derde lid met betrekking tot de eerste uitzondering op de regel dat de statuten in overeenstemming zijn met de artikelen 40 en 41 van de BRRD. Zie de toelichting op die wijzigingen.

Artikel 7d

- 1. De Nederlandsche Bank is belast met het oprichten, of het door een overbruggingsstichting doen oprichten, van een of meer entiteiten voor activa- en passivabeheer.**
- 2. Een entiteit voor activa- en passivabeheer heeft tot taak om de activa en passiva te beheren die ingevolge een besluit op**

grond van artikel 3A:41 of 3A:117 van de wet van een entiteit in afwikkeling of overbruggingsinstelling op haar overgaan.

3. **De statuten van een entiteit voor activa- en passivabeheer zijn in overeenstemming met artikel 42 van de richtlijn herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen, voor zover de taak, bedoeld in het tweede lid, indien het activa of passiva betreft die worden beheerd bij toepassing van paragraaf 3A.2.4.4 van de wet zich niet daartegen verzet, indien zij met deze taak is belast.**
4. **Artikel 7c, vierde en vijfde lid, is van overeenkomstige toepassing op een entiteit voor activa- en passivabeheer.**

Stb. 2015, nr. 433

Dit artikel betreft entiteiten voor activa- en passivabeheer. DNB kan de entiteit zelf oprichten of doen oprichten door een overbruggingsstichting.

Ook hier geldt dat het aan DNB is om het tijdstip van oprichting te bepalen en dat, wanneer DNB ervoor zou kiezen te wachten met de oprichting tot een deconfiture, zij tot aan de oprichting niet in strijd heeft gehandeld met dit artikel. Ook de statuten van een entiteit voor activa- en passivabeheer behoeven de goedkeuring van DNB. Een entiteit voor activa- en passiva-beheer oefent niet het bedrijf van verzekeraar of bank uit. Daarom kunnen activa en passiva die afkomstig zijn van banken en activa en passiva die afkomstig zijn van verzekeraars worden beheerd door een en dezelfde entiteit zonder dat deze entiteit onder toezicht op financiële conglomeraten valt.

Stb. 2018, nr. 490

Zie de toelichting bij art. 7c (*red.*).

Artikel 7e

1. **Verkoop door een overbruggingsstichting, overbruggingsonderneming of entiteit voor activa- en passivabeheer van door deze gehouden eigendomsinstrumenten, of activa of passiva, vindt niet plaats dan op aanwijzing of met goedkeuring van de Nederlandsche Bank.**
2. **Bij een verkoop door een overbruggingsstichting of overbruggingsonderneming worden de vereisten, bedoeld in artikel 41, vierde lid, van de richtlijn herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen in acht genomen, voor zover dat zich niet verzet tegen het doel waarmee de overbruggingsinstelling of overbruggingsonderneming eigendomsinstrumenten, activa of passiva door toepassing van paragraaf 3A.2.4.3, onderscheidenlijk paragraaf 3A.2.4.4, van de wet houdt.**

Stb. 2015, nr. 433

Doel van iedere overbruggingsinstelling is dat zij op termijn

de eigendomsinstrumenten op termijn weer verkoopt. Zij kan dat niet doen zonder bemoeienis van DNB. De ene mogelijkheid is dat zij van DNB een aanwijzing krijgt om te verkopen. De andere mogelijkheid is dat de overbruggingsinstelling zelf het initiatief tot verkoop neemt. In dat geval behoeft zij de goedkeuring van DNB. In beide gevallen heeft DNB dus een beslissende stem.

Stb. 2018, nr. 490

Artikel 7e heeft betrekking op de verkoop door de overbruggingsstichting, overbruggingsonderneming en entiteit voor activa- en passivabeheer van hetgeen aan haar is overgedragen. In artikel 7e, eerste lid, vervalt de verwijzing naar aandelen. Zie daarover het algemene gedeelte van de toelichting op dit punt.

Het tweede lid bepaalt dat bij de verkoop de vereisten, bedoeld in de BRRD, in acht worden genomen; op dit element heeft de wijziging van het tweede lid geen betrekking. De wijziging heeft wel betrekking op het volgende. Zoals ook in de artikelen 7b tot en met 7d werd in artikel 7e bepaald dat de BRRD moet worden toegepast gemaakt voor zover dat zich niet verzet tegen het doel waarmee het instrument van de overbruggingsinstelling of het instrument van afsplitsing van activa en passiva, kort gezegd, op een *verzekeraar* is toegepast. De term «verzekeraar» is te beperkt. Op grond van artikel 3A:78 kunnen de afwikkelingsinstrumenten worden toegepast, niet alleen op verzekeraars maar ook op, kort gezegd, holdings en maatschappijen die deel uitmaken van de groep waartoe ook de verzekeraar behoort. Om de uitzondering van artikel 7e, tweede lid, ook op die holdings en groepsmaatschappijen van toepassing te laten zijn, is de term «verzekeraar» vermeden, en is gekozen voor een verwijzing naar de toepassing van de paragrafen 3A.2.4.3 en 3A.2.4.4. van de wet. Deze paragrafen kunnen ook op holdings en groepsmaatschappijen worden toegepast.

Artikel 7f

1. **De Nederlandsche Bank beëindigt het functioneren van een overbruggingsonderneming waarop activa of passiva zijn overgegaan, of doet een dergelijke overbruggingsonderneming door een overbruggingsstichting beëindigen indien:**
 - a. alle of vrijwel alle activa en passiva zijn verkocht aan derden; of
 - b. de activa volledig zijn vereffend en de passiva volledig zijn voldaan.
2. **Een overbruggingsonderneming verkoopt haar activa en passiva uiterlijk twee jaar nadat voor het laatst activa of passiva ingevolge de toepassing van het instrument van de overbruggingsinstelling op haar zijn overgegaan, indien binnen die termijn geen van de situaties, bedoeld in het eerste lid, zich heeft voorgedaan.**
3. **De Nederlandsche Bank kan de termijn, bedoeld in het tweede lid, telkens met ten hoogste een jaar verlengen, indien dit:**
 - a. bevorderlijk is voor het bereiken van de situatie waarin alle of vrijwel alle activa

en passiva zijn verkocht aan derden of de activa volledig zijn vereffend en de passiva volledig zijn voldaan;

- b. nodig is om de continuïteit van essentiële bankdiensten of financiële diensten te verzekeren; of
- c. nodig is om het doel te verwezenlijken waartoe de overbruggingsonderneming bij toepassing van paragraaf 3A.2.4.3 van de wet overgegangene activa of passiva houdt.

Stb. 2015, nr. 433

Dit artikel bepaalt wanneer de overbruggingsonderneming wordt beëindigd. DNB beëindigt de overbruggingsonderneming zelf, of doet de overbruggingsonderneming beëindigen door de overbruggingsstichting.

DNB beëindigt of doet beëindigen slechts dan indien alle of vrijwel alle activa en passiva zijn verkocht aan derden of indien de activa volledig zijn vereffend en de passiva volledig zijn voldaan. In het tweede lid is bepaald dat een overbruggingsonderneming haar activa en passiva uiterlijk na twee jaar weer verkoopt. Deze termijn vangt aan op het tijdstip waarop voor het laatst aan haar activa en passiva ingevolge de toepassing van het instrument van de overbruggingsinstelling zijn overgedragen. DNB kan die termijn slechts op bepaalde gronden verlengen, namelijk indien dit bevorderlijk is voor de verkoop van activa en passiva of voor de vereffening van de activa en de voldoening van passiva, dan wel indien verlenging noodzakelijk is om de continuïteit van essentiële bankdiensten of financiële diensten te waarborgen. De term «bankdiensten of financiële diensten» is overgenomen uit artikel 41, zesde lid, onderdeel b, van de richtlijn.

§ 5a.2 Het afwikkelingsfonds

Artikel 7g

1. De leden van het bestuur van het Afwikkelingsfonds, bedoeld in artikel 3A:68, eerste lid, van de wet, worden benoemd voor een periode van vier jaar, met de mogelijkheid van herbenoeming. Op de leden van het bestuur is artikel 14, vierde lid, van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen van overeenkomstige toepassing.
2. Op de taakuitoefening van het Afwikkelingsfonds zijn de artikelen 20, 23, eerste en tweede lid, en 41, eerste lid, van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat voor «Onze Minister» wordt gelezen: de Nederlandsche Bank. De Nederlandsche Bank stelt Onze Minister onverwijld in kennis van door haar getroffen voorzieningen als bedoeld in artikel 23, eerste lid, van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen.
3. Het Afwikkelingsfonds legt verantwoording af over haar taakuitoefening overeenkomstig de artikelen 18, eerste lid, met

uitzondering van de laatste volzin, 26, 34, eerste lid, en 35, eerste lid, van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen, met dien verstande dat voor «Onze Minister» wordt gelezen: de Nederlandsche Bank.

Stb. 2015, nr. 433

§ 4. Het nationale afwikkelingsfonds

In de artikelen 7g tot en met 7i van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft (Bbpm) zijn regels opgenomen ter uitwerking van het bestuur, de taak en de verantwoording van het nationale afwikkelingsfonds, alsmede met betrekking tot de afwikkelingsheffing voor het nationale fonds. Voor wat betreft de regels over het bestuur, de taakuitoefening en de verantwoording door het fonds wordt aansluiting gezocht bij de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen. Ter implementatie van de artikelen 102 tot en met 104 van de richtlijn zijn in de artikelen 7h en 7i regels gesteld rondom de periodieke bijdrage en de buitengewone bijdragen aan het nationale afwikkelingsfonds. Deze regels komen voor zover mogelijk overeen met de regels die zijn gesteld voor de bijdragen aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds. Voor een nadere toelichting wordt verwezen naar artikel II onder de artikelsgewijze toelichting.

In dit artikel wordt voor de nadere regeling van het bestuur, de taakuitoefening en de verantwoording van het fonds voor zover relevant aangesloten bij de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen. Die wet is niet uit zichzelf van toepassing aangezien het fonds, hoewel een publiekrechtelijke rechtspersoon, niet is bekleed met enige bevoegdheid tot het uitoefenen van openbaar gezag en daarom geen bestuursorgaan is. DNB treedt voor de toepassing van de artikelen van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen in de plaats van de minister. DNB is op haar beurt verantwoordelijk verschuldigd aan de minister op grond van afdeling 1.2.2 van de Wft. Voor deze getrapte verantwoording is gekozen om een aantal redenen. Nauwe samenwerking tussen DNB en het afwikkelingsfonds is noodzakelijk voor een goede uitvoering van afwikkelingsmaatregelen: DNB stelt de hoogte van de bijdragen vast, besluit over de aanwending van de middelen en het fonds beheert deze middelen. Verder verschaft DNB het afwikkelingsfonds de benodigde middelen voor de uitoefening van haar taak. In dat kader ligt het voor de hand dat DNB beoordeelt of die middelen ook doelmatig worden besteed. DNB moet daarover op haar beurt weer verantwoording afleggen. In dat kader wordt opgemerkt dat het jaarverslag van het depositogarantiefonds onderdeel kan uitmaken van het jaarverslag van de Nederlandsche Bank.

Stb. 2018, nr. 243

In navolging van de Herstelwet financiële markten 2017 voorzien deze redactionele wijzigingen erin dat in het gehele Bbpm de (eigen)namen van het Depositogarantiefonds en het Afwikkelingsfonds, beide publiekrechtelijke rechtspersonen met een wettelijke taak uit hoofde van artikel 3:259a, onderscheidenlijk artikel 3A:68 Wft, met een hoofdletter wordt geschreven.

In artikel 3A:68, derde lid, Wft is bepaald dat het bestuur van het Afwikkelingsfonds, dat bestaat uit drie leden, wordt

benoemd (alsmede geschorst en ontslagen) door DNB. Niet bepaald is voor welke termijn de leden van het bestuur worden benoemd. De wijziging van artikel 7g in dit onderdeel regelt dit alsnog. Gekozen is voor een gebruikelijke benoemingstermijn van vier jaar met de mogelijkheid van herbenoeming.

Artikel 7h⁵

1. De Nederlandsche Bank heft de periodieke bijdragen, bedoeld in artikel 3A:71, eerste lid, van de wet, tot 1 januari 2025, onverminderd het vierde lid.
2. Op het vaststellen van de hoogten van de periodieke bijdragen van beleggingsondernemingen als bedoeld in artikel 3A:71, eerste lid, onderdeel a, van de wet, is artikel 20, vijfde lid, eerste zin, van de gedelegeerde verordening bijdragen Afwikkelingsfonds van toepassing. Voor zover de totale waarde aan passiva minus eigen vermogen groter is dan 300.000.000 euro, wordt de hoogte van de bijdrage vermeerderd overeenkomstig het derde lid, onderdeel b, onder 1° en 2°.
3. Op het vaststellen van de hoogten van de periodieke bijdragen van banken en beleggingsondernemingen als bedoeld in artikel 3A:71, eerste lid, onderdeel b, onderscheidenlijk onderdeel c, van de wet, zijn de artikelen 10 tot en met 14 en 17 van de gedelegeerde verordening bijdragen Afwikkelingsfonds van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat:
 - a. uitsluitend de vermogenspositie en activiteiten van het in Nederland gelegen bijkantoor in aanmerking worden genomen;
 - b. indien de totale waarde aan passiva,

⁵ Artikel VI van het Implementatiebesluit Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen (Stb. 2015, nr. 433) bepaalt dat "Op bijdragen die worden geheven op grond van artikel VII, derde lid, van de Implementatiewet Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen, [...] de artikelen 7h, tweede en vierde lid, en 7i van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft van overeenkomstige toepassing [zijn]. Dit wordt als volgt toegelicht: "Dit artikel bevat een nadere uitwerking van het overgangsrecht dat is opgenomen in artikel VII van de Implementatiewet Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen. In dat artikel is een expliciete grondslag opgenomen om bij banken en beleggingsondernemingen periodieke bijdragen te heffen op grond van artikel 3A:71 van de wet en, indien dat nodig mocht blijken, buitengewone bijdragen op grond van artikel 3A:72. Op grond van de BRRD dient bij banken en beleggingsondernemingen een bijdrage te worden geheven ten behoeve van het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds. Met het van overeenkomstige toepassing verklaren van (onderdelen) van artikelen uit het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen wordt erin voorzien dat DNB deze bijdragen kan heffen."

minus eigen vermogen en gegarandeerde deposito's, bedoeld in artikel 10 van de verordening, groter is dan 300.000.000 euro, de periodieke bijdrage 75.000 euro per jaar bedraagt, vermeerderd met:

- 1°. 25.000 euro voor elke 100.000.000 euro waarmee het bedrag van 300.000.000 euro wordt overschreden; en
- 2°. 35.000 euro voor elke 100.000.000 euro waarmee het bedrag van 1.000.000.000 euro wordt overschreden.

4. Indien financiële middelen van het Afwikkelingsfonds zijn aangewend, heft de Nederlandsche Bank, onverminderd de heffingen ingevolge het eerste lid, periodieke bijdragen totdat een bedrag ter grootte van het bedrag aan aangewende middelen is geheven.
5. Het bedrag waarvoor een overeenkomst, bedoeld in artikel 3A:74, tweede lid, van de wet is aangegaan, telt voor de toepassing van het eerste en derde lid mee voor de berekening van de hoogte van de in het Afwikkelingsfonds aanwezige middelen.

Stb. 2015, nr. 433

Met dit artikel worden de artikelen 102 en 103 van de richtlijn geïmplementeerd. Deze artikelen betreffen de doelomvang van het nationale afwikkelingsfonds en een aantal bepalingen over de periodieke bijdragen aan het fonds. Artikel 102, eerste lid van de richtlijn is voor zover mogelijk geïmplementeerd. Voor zover mogelijk, omdat in de richtlijn en de gedelegeerde verordening geen rekening is gehouden met de mogelijkheid dat alle instellingen die bijdragen aan een nationaal afwikkelingsfonds op grond van de toepasselijke regels een forfaitair bedrag als jaarlijkse bijdrage betalen. Dat is in Nederland namelijk per 1 januari 2016 het geval doordat alle banken met zetel in Nederland en de meeste beleggingsondernemingen vanaf die datum onder het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds (SRF) vallen. Het streefbedrag van 1% van de gegarandeerde (gedekte) deposito's, bedoeld in artikel 102, eerste lid, van de richtlijn past om die reden niet op de Nederlandse situatie, en wellicht ook niet op de situatie in andere landen die deelnemen aan het gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme (SRM). Dit heeft tot gevolg dat er eigenlijk niet kan worden gesproken van een «streefbedrag», maar dat het bedrag in het nationale afwikkelingsfonds logischerwijs bestaat uit het totaal van de bijdragen van alle instellingen na verloop van de opbouwtermijn van tien jaar.

In het tweede lid wordt artikel 20, vijfde lid, van de gedelegeerde verordening uitdrukkelijk van toepassing verklaard op de heffingen die worden betaald door beleggingsondernemingen die geen onderdeel uitmaken van een bankengroep, aangezien de toepassing van die bepaling optioneel is voor lidstaten. De bepaling regelt dat bij de berekening van de bijdrage voor entiteiten met activa tot en met 3 miljard, een forfaitair bedrag wordt betaald van 50.000 euro

over de eerste 300 miljoen aan totale passiva minus eigen vermogen en gedekte deposito's (voor het bedrag daarboven geldt de reguliere berekeningsbijdrage). Doordat het tweede lid van artikel 7h Bbpm in artikel VII van dit besluit van overeenkomstige toepassing wordt verklaard, geldt de bepaling ook voor de berekening van de (eenmalige) bijdragen over 2015 van banken en beleggingsondernemingen die vanaf 1 januari 2016 onder het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds zullen vallen. Met de toepassing van de optionele bepaling wordt aangesloten bij berekening van de bijdragen die met ingang van 2016 op basis van de SRM-verordening wordt geïnd. Op grond van de uitvoeringsverordening⁶ zal de SRB dezelfde berekeningsmethode toepassen.

In het derde lid is geregeld dat, voor zover relevant, onderdelen van de gedelegeerde verordening van overeenkomstige toepassing worden verklaard op de heffing van bijkantoren in Nederland van banken of beleggingsondernemingen met zetel in derde landen. Deze bijkantoren vallen namelijk niet onder die verordening. De overeenkomstige toegepaste regeling inzake de vaste bedragen voor de jaarlijkse bijdrage van kleine instellingen in artikel 10 van de gedelegeerde verordening is, naar Duits voorbeeld, aangevuld met een berekening van een vast bedrag voor bijkantoren die de bovengrens van de hoogste categorie te boven gaan.

Vanwege het feit dat er uitsluitend vaste bedragen als bijdrage zullen worden geheven, zijn het tweede en derde lid van artikel 102 van de richtlijn op een andere wijze omgezet in het vierde lid van artikel 7h dan voorzien in de richtlijn. Omdat de instellingen een vast bedrag betalen aan het fonds, is het niet mogelijk om, na aanwending van de middelen van het fonds tot op een zekere hoogte, een termijn te stellen waarbinnen het fonds moet zijn gevuld. Daarom is bepaald dat DNB periodieke bijdragen heft, totdat deze gelijk zijn aan het totaal aan middelen dat is aangewend.

Deze bijdrage geldt onverminderd de bijdrage die is verschuldigd in de opbouwfase van het fonds. Indien een beroep wordt gedaan op het fonds tijdens de opbouwfase, heeft dit dus tot gevolg dat na de opbouwfase net zo lang bijdragen worden geheven totdat het fonds is aangevuld tot het niveau waarop het na de opbouwfase zou zijn, indien er geen beroep op het fonds zou zijn gedaan.

In het vijfde lid is artikel 106, zesde lid, van de richtlijn geïmplementeerd. Gedachte achter dit artikellid is dat de middelen die zijn geleend aan andere financieringsregelingen niet worden beschouwd als een aanwending van de middelen, waardoor bijgevolg opnieuw bijdragen zouden worden geheven bij de instellingen. Deze bepaling ondervangt dit.

⁶ Artikel 8, vijfde lid, van de uitvoeringsverordening (EU) 2015/81 van de Raad van 19 december 2014 tot vaststelling van eenvormige voorwaarden voor de toepassing van Verordening (EU) nr. 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad wat vooraf te betalen bijdragen aan het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds betreft (PbEU 2015, L 15).

Stb. 2018, nr. 459

Bij de implementatie van de richtlijn herstel en afwikkeling banken en beleggingsondernemingen⁷ is gekozen voor de toepassing van de overgangsregeling in artikel 20, vijfde lid, van de gedelegeerde verordening bijdragen afwikkelingsfonds.⁸ Hierin is een vereenvoudigde regeling voor de periodieke bijdragen gedurende de opbouwperiode van het Afwikkelingsfonds opgenomen in de vorm van een forfaitair bedrag van 50.000 euro. Bij een toetsingsvermogen van meer dan 300.000.000 euro wordt in artikel 20, vijfde lid, tweede zin, van de gedelegeerde verordening de risicogewogen benadering van de artikelen 4 tot en met 9, van de gedelegeerde verordening van toepassing verklaard.

Deze risicogewogen benadering blijkt echter niet toepasbaar op beleggingsondernemingen en wordt daarom vervangen door de overeenkomstige toepassing van de regeling in artikel 7h, derde lid, onderdeel b, onder 1° en 2°, voor vermeerdering van de hoogte van bijdragen van bijkantoren van banken en beleggingsondernemingen met zetel in een derde land, bovenop de forfaitaire bedragen die op hen van toepassing zijn.

In artikel 20, vijfde lid, van de gedelegeerde verordening bijdragen afwikkelingsfonds is een vereenvoudigde regeling voor de periodieke bijdragen gedurende de opbouwperiode van het afwikkelingsfonds opgenomen in de vorm van een forfaitair bedrag van 50.000 euro. Bij een toetsingsvermogen van meer dan 300.000.000 euro wordt in artikel 20, vijfde lid, tweede zin, van de gedelegeerde verordening de risicogewogen benadering van de artikelen 4 tot en met 9, van de gedelegeerde verordening van toepassing verklaard. Deze risicogewogen benadering blijkt echter niet toepasbaar op beleggingsondernemingen en wordt daarom vervangen door de overeenkomstige toepassing van de regeling in artikel 7h, derde lid, onderdeel b, onder 1° en 2°, voor vermeerdering van de hoogte van bijdragen van bijkantoren van banken en beleggingsondernemingen met zetel in een derde land, bovenop de forfaitaire bedragen die op hen van toepassing zijn.

⁷ Richtlijn nr. 2014/59/EU van het Europees parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de Richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en Verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees parlement en de Raad (PbEU 2014, L 173).

⁸ Gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie van 21 oktober 2014 tot aanvulling van Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van wat de vooraf te betalen bijdragen aan afwikkelingsfinancieringsregelingen betreft (PbEU 2015, L 11).

Artikel 7i ⁹

1. De hoogte van een buitengewone bijdrage als bedoeld in artikel 3A:72, eerste lid, van de wet bedraagt per jaar ten hoogste drie maal de voorafgaande periodieke bijdrage van de bank of beleggingsonderneming, geheven op grond van artikel 3A:71 van de wet.
2. De Nederlandsche Bank kan de betaling van de buitengewone bijdrage voor ten hoogste zes maanden geheel of gedeeltelijk opschorten indien de betaling daarvan de liquiditeit of de solvabiliteit van de betrokken bank of beleggingsonderneming zou bedreigen. Op verzoek van de onderneming kan de termijn worden verlengd.

Stb. 2015, nr. 433

Dit artikel strekt tot implementatie van artikel 104, eerste en derde lid, van de richtlijn met regels over de buitengewone bijdragen, die kunnen worden geheven indien bij een beroep op het fonds zou blijken dat de middelen niet toereikend zijn. Deze regels zijn gelijk aan de regels over de buitengewone bijdragen die kunnen worden geheven op grond van artikel 71 van de verordening gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme.¹⁰

Stb. 2018, nr. 243

In navolging van de Herstelwet financiële markten 2017 voorzien deze redactionele wijzigingen erin dat in het gehele Bbpm de (eigen)namen van het Depositogarantiefonds en het Afwikkelingsfonds, beide publiekrechtelijke rechtspersonen met een wettelijke taak uit hoofde van artikel 3:259a, onderscheidenlijk artikel 3A:68 Wft, met een hoofdletter wordt geschreven.

⁹ Artikel VI van het Implementatiebesluit Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen (Stb. 2015, nr. 433) bepaalt dat "Op bijdragen die worden geheven op grond van artikel VII, derde lid, van de Implementatiewet Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen, [...] de artikelen 7h, tweede en vierde lid, en 7i van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft van overeenkomstige toepassing [zijn]. Dit wordt als volgt toegelicht: "Dit artikel bevat een nadere uitwerking van het overgangsrecht dat is opgenomen in artikel VII van de Implementatiewet Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen. In dat artikel is een expliciete grondslag opgenomen om bij banken en beleggingsondernemingen periodieke bijdragen te heffen op grond van artikel 3A:71 van de wet en, indien dat nodig mocht blijken, buitengewone bijdragen op grond van artikel 3A:72. Op grond van de BRRD dient bij banken en beleggingsondernemingen een bijdrage te worden geheven ten behoeve van het gemeenschappelijk afwikkelingsfonds. Met het van overeenkomstige toepassing verklaren van (onderdelen) van artikelen uit het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen wordt erin voorzien dat DNB deze bijdragen kan heffen."

¹⁰ 12 Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 648/2012 (PbEU 2013, L 176).

§ 5a.3 Gebruik van persoonsgegevens

Artikel 7j

1. Een entiteit in afwikkeling als bedoeld in artikel 3A:2 van de wet of de Nederlandse Bank kan, indien noodzakelijk voor een effectieve afwikkeling, voor de identificatie van houders van kernkapitaalinstrumenten of eigendomsinstrumenten of van schuldeisers persoonsgegevens verwerken en maakt gebruik van het burgerservicenummer, bedoeld in artikel 1, onderdeel b, van de Wet algemene bepalingen burgerservicenummer, indien zij daarover beschikt.
2. Een verzekeraar op wie het instrument van overgang van de onderneming, van de overbruggingsinstelling of van afsplitsing van activa of passiva is toegepast of ten aanzien van wie het faillissement is uitgesproken, indien noodzakelijk om een overdracht van rechten en verplichtingen krachtens verzekering mogelijk te maken, voor de identificatie van polishouders persoonsgegevens verwerken en maakt gebruik van het burgerservicenummer, bedoeld in artikel 1, onderdeel b, van de Wet algemene bepalingen burgerservicenummer, indien zij daarover beschikt.

Stb. 2015, nr. 433

Zie paragraaf 5 van het algemeen deel van deze toelichting.

§ 5. Verwerking persoonsgegevens en gebruik BSN bij afwikkeling

In de artikelen 3:201a en 3A:63 van de Wft is een grondslag opgenomen om bij algemene maatregel van bestuur regels te stellen over het ten behoeve van de afwikkeling van banken en verzekeraars verwerken van persoonsgegevens. Het in artikel II van dit besluit opgenomen artikel 7j, eerste lid, van het Bbpm bepaalt dat zowel een entiteit in afwikkeling als de Nederlandsche Bank voor de identificatie van schuldeisers persoonsgegevens kan verwerken alsmede gebruik kan maken van het burgerservice-nummer (BSN). Artikel 7j, tweede lid, bepaalt vervolgens dat een verzekeraar ten aanzien waarvan de noodregeling of het faillissement is uitgesproken voor de identificatie van polishouders persoonsgegevens kan verwerken alsmede gebruik kan maken van het BSN. Deze bepalingen worden hieronder nader toegelicht. Eerst zal worden ingegaan op het algemene kader rondom de verwerking van persoonsgegevens.

Verwerking van persoonsgegevens in algemene zin en het gebruik van het BSN in het bijzonder vormen een inbreuk op het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer, bedoeld in artikel 10 van de Grondwet, artikel 8 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM). Teneinde te bepalen of een dergelijke inbreuk gerechtvaardigd is zijn

drie elementen van belang. Ten eerste moet er een wettelijke grondslag zijn. Daarin wordt voorzien met de artikelen 3:201a en 3A:63 in samenhang met het onderhavige besluit. Ten tweede moet er zijn voldaan aan een van de doelcriteria genoemd in artikel 8, het tweede lid, EVRM. In casu is «het economisch welzijn van het land» aan de orde. Dit zal hieronder nader worden toegelicht. Het derde element is het belangrijkste en betreft de vraag of de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving. Bij de beantwoording van de vraag of de maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving moet de maatregel relevant zijn om het doel te bereiken en niet verder gaan dan noodzakelijk is om het beoogde doel te bereiken (proportionaliteit). Dit laatste impliceert tevens dat er geen minder ingrijpende alternatieven beschikbaar zijn waarmee hetzelfde doel bereikt kan worden (subsidiariteit).

Daarnaast, en in lijn met de eisen van het EVRM, moet zijn voldaan aan de eisen die voortvloeien uit de Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp). In de eerste plaats moet er sprake zijn van een welbepaald doel dat tevens gerechtvaardigd dient te zijn. In de tweede plaats mogen de gegevens op grond van artikel 9, Wbp (vervolgens) niet worden verwerkt op een wijze die onverenigbaar is met de doeleinden waarvoor ze zijn verkregen.

In beide bepalingen is beoogd de verwerking van persoonsgegevens en het gebruik van het BSN te beperken tot een strikt omschreven doel alsmede het gebruik alleen mogelijk te maken indien noodzakelijk in het belang van polishouders onderscheidenlijk schuldeisers. Vooropgesteld wordt dat de persoonsgegevens waarop deze bepalingen betrekking hebben (identificerende gegevens) uiteraard niet voor een ander doel mogen worden gebruikt dan het in de voorgestelde bepalingen genoemde doel. Op de noodzaak zal hieronder nader worden ingegaan.

Ten aanzien van banken en beleggingsondernemingen geldt dat een afwikkeling van de onderneming grote gevolgen kan hebben voor schuldeisers van de onderneming. Zo kunnen schuldeisers van een bank worden geconfronteerd met omzetting van hun schuldvordering in nieuwe door de onderneming uit te geven kapitaalinstrumenten of eigendomsinstrumenten, of met overdracht van hun vordering aan een derde een overbruggingsinstelling.¹¹ Ten behoeve van een effectieve afwikkeling kan het noodzakelijk zijn schuldeisers, voor zover het natuurlijke personen betreft, te identificeren. Bijvoorbeeld als rechthebbenden op nieuw uit te geven eigendomsinstrumenten. Daarbij bepaalt de wet dat indien een inbreuk is gemaakt op het beginsel dat geen schuldeiser bij afwikkeling grotere verliezen leidt dan in geval van een faillissement (no creditor worse off-beginsel) er een recht bestaat op schadeloosstelling door DNB ten laste van het afwikkelingsfonds. Ook hiervoor geldt dat rechthebbenden op schadeloosstelling efficiënt (lees: zo snel mogelijk) kunnen worden geïdentificeerd teneinde hun rechten vast te stellen en tot compensatie over te kunnen gaan. Verwerking van persoonsgegevens als het BSN is hierbij onontbeerlijk. Dit komt de efficiëntie van de afwikke-

ling ten goede (rechthebbenden op nieuw uit te geven eigendomsinstrumenten krijgen snel de beschikking over die instrumenten) en maakt dat rechthebbenden zo snel als redelijkerwijs mogelijk is worden gecompenseerd voor de schade die zij ten gevolge van de afwikkeling hebben geleden.

Voor een verzekeraar ten aanzien waarvan de noodregeling of het faillissement is uitgesproken geldt dat tot het moment dat de bewindvoerder of de curator besluit tot een tussentijdse uitkering, in beginsel geen uitkeringen aan polishouders uit hoofde van hun vordering uit verzekering worden gedaan. Dat kan zorgen voor aanzienlijke problemen bij verzekerden bijvoorbeeld indien er sprake is van een inkomensverzekering die reeds periodiek (bijvoorbeeld maandelijks) tot uitkering komt. In die situatie is het denkbaar dat de rechten of verplichtingen uit verzekering worden overgedragen aan een derde partij die vervolgens in de periodieke uitkering voorziet. Dit is zowel in het belang van de betrokken polishouder, als breder in het maatschappelijk belang nu sociale onrust wordt beperkt. Voor een dergelijke overdracht is vrijwel altijd medewerking of instemming van de polishouder noodzakelijk.¹² Vooral ook met het oog op de doorloopsnelheid is gebruik van het BSN noodzakelijk.

Bezien is in hoeverre is voldaan aan de eis van subsidiariteit dat geen minder vergaande maatregelen beschikbaar zijn om het beoogde doel te bereiken. Gegeven het feit dat in vrijwel alle gevallen interactie noodzakelijk is met de persoon wiens persoonsgegevens worden verwerkt kan alleen met een uitwisseling van fysieke documenten dezelfde mate van zekerheid over de identiteit van de rechthebbende of polishouder en de omvang van diens vordering, of diens instemming met de overdracht worden bereikt. Dit vergt echter een aanzienlijk omvangrijker aantal administratieve handelingen hetgeen het proces complexer, foutgevoeliger en langduriger maakt. Dit tegen de achtergrond van een bank, beleggingsonderneming of verzekeraar die in afwikkeling is. Dit is niet in het belang van een rechthebbende of polishouder noch in het belang van een efficiënte afwikkeling.

Ten slotte wordt nog opgemerkt dat het gebruik van het BSN in de financiële sector geen nieuw fenomeen is. Ingevolge artikel 3:17, vijfde lid, van de Wft gebruiken banken reeds nu het BSN voor hun administratie ten behoeve van de toepassing van het depositogarantiestelsel. Ook maken verzekeraars om verschillende redenen reeds nu gebruik van het BSN. Zorgverzekeraars zijn verplicht het BSN te registreren, en verzekeraars die als pensioenuitvoerder optreden verwerken uit dien hoofde het BSN.

Advies van het College Bescherming Persoonsgegevens
Het College Bescherming Persoonsgegevens (CBP) heeft op 19 augustus 2015 geadviseerd over de bepalingen omtrent gegevensverwerking en het gebruik van het burgerservicenummer (BSN) in het onderhavige besluit. De noodzaak van het gebruik van het BSN voor de effectieve afwikkeling van een onderneming acht het CBP voldoende aan-

¹¹ Zie voor een nadere toelichting de memorie van toelichting bij de Implementatiewet Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen. Kamerstuk 34.2018, nr. 3.

¹² Uitzondering zijn overdrachten op grond van een door DNB voorbereid overdrachtsplan (3:159c Wft), of ingevolge een machtiging aan de bewindvoerder (3:163 Wft).

getoond. Het CBP heeft verder geadviseerd het gebruik van het BSN in het kader van de afwikkeling van banken en verzekeraars in de wettelijke grondslagen voor gegevensverwerking te expliciteren. Met de aanpassing van de artikelen 3:201a en 3A:63 van de Wet op het financieel toezicht (Wft) is dat advies opgevolgd.¹³ Tot slot is het advies van het CBP inzake het verplichten van het gebruik van het BSN overgenomen.

Stb. 2018, nr. 490

In artikel 7j werd nog verwezen naar de noodregeling. Doordat de noodregeling, tezamen met andere instrumenten, is vervangen door de afwikkelingsinstrumenten, moet de noodregeling niet langer worden genoemd. Voorts is «overdracht» vervangen door «overgang», zulks in navolging van de terminologie die wordt gebruikt in de wet.

Het artikel heeft betrekking op overgang; daarom kan worden volstaan met een verwijzing naar de instrumenten van overgang van de onderneming, van de overbruggingsinstelling of van afsplitsing van activa of passiva, en behoeft het instrument van bail-in niet te worden genoemd.

§ 5.4. Waarderingsgrondslagen

Stb. 2018, nr. 490

Op grond van de artikelen 3A:89, 3A:90 en 3A:91 Wft dient voordat tot afwikkeling over wordt gegaan een zogenoemde ex ante waardering plaats te vinden. De ex ante waardering dient in de eerste plaats om te bepalen of is voldaan aan het criterium voor afwikkeling: «failing or likely to fail». Bij de beoordeling of een verzekeraar metterdaad faalt, dient onder meer te worden vastgesteld of de verzekeraar op een zodanige wijze inbreuk maakt op de wettelijke eisen, de vergunningeisen of de daaraan verbonden voorwaarden, dan wel of er objectieve aanwijzingen bestaan dat de verzekeraar in de nabije toekomst op zodanige wijze daarop inbreuk zal maken, dat intrekking van de vergunning gerechtvaardigd is. Deze beoordeling zal in de meeste gevallen zien op de financiële soliditeit– eigen vermogen, solvabiliteit en technische voorzieningen– van de verzekeraar. Kort gezegd moet de vraag worden beantwoord of de verzekeraar nog aan de toepasselijke prudentiële eisen voldoet. Dit artikel stelt buiten twijfel dat deze beoordeling geschiedt met inachtneming van dezelfde regels als in het doorlopend toezicht. Een beoordeling van de vraag of de verzekeraar faalt of waarschijnlijk zal falen, kent geen andere grondslagen dan in lopend toezicht, ofwel de Solvency II-regels.

De ex ante waardering dient in de tweede plaats om te bepalen, eenvoudig gezegd, hoe groot het gat in de financiële positie is dat door toepassing van afwikkelingsinstrumenten dient te worden gedicht. Met andere woorden: hoe groot is het verlies dat door toepassing van de afwikkelingsinstrumenten moet worden goedgemaakt om de verzekeraar of de betreffende verzekeringsportefeuille te kunnen continueren?

Daarnaast dient de waardering ertoe om er zorg voor te dragen dat elk verlies met betrekking tot de activa en passiva van een entiteit volledig is erkend op het moment

waarop de afwikkelingsinstrumenten worden toegepast. Alle lijken moeten zozeggend uit de kast.

Het ligt voor de hand ook voor deze waardering aan te sluiten bij de rekenregels die van toepassing zijn in het doorlopend toezicht.

Er moet daarbij een onderscheid worden gemaakt tussen het daadwerkelijk verlies (de aanpassing van de waarde van de activa en passiva op grond van de onafhankelijke waardering op een waarde waartegen deze kunnen worden verhandeld/overgedragen tussen ter zake goed geïnformeerde, tot een transactie bereid zijnde partijen die van elkaar onafhankelijk zijn) en een eventuele verdere bijstelling om te komen tot een verantwoord solvabiliteitsniveau. Het gaat daarbij niet alleen om het kunnen voldoen aan de solvabiliteitsvereisten zoals deze zijn uitgewerkt in de verordening solvabiliteit II, maar ook om een kwantificering van de risico's die niet in de wettelijke berekening van de solvabiliteitspositie zijn meegenomen maar waar een goed geïnformeerde, tot een transactie bereid zijnde onafhankelijke partij rekening mee houdt bij het vaststellen van de transactieprijs. De verzekeraar dient op grond van artikel 306, onderdeel d, van de verordening solvabiliteit II reeds de substantiële risico's die niet meegenomen zijn in de wettelijke solvabiliteitsberekening te kwantificeren. Dit zal door DNB worden beoordeeld, geactualiseerd en desgewenst worden aangevuld, rekening houdend met de toepasselijke rekenregels en risicoperceptie van ter zake goed geïnformeerde, tot een transactie bereid zijnde onafhankelijke partijen. Het gaat hier immers niet meer alleen om het in beeld brengen van de risico's zoals deze in going concern worden gesignaleerd door de verzekeraar, maar om de marktbrede visie op de relevante risico's. De uitkomst van deze laatste exercitie is een vereist solvabiliteitsniveau dat hoger kan uitkomen dan de wettelijke minimumeis van 100% van het solvabiliteitskapitaalsvereiste (SKV).

Thans wordt voorgeschreven dat bij een waardering ten behoeve van de afwikkeling zoals hier bedoeld ook gebruik gemaakt wordt van een actualisering van de toekomstgerichte Own Risk and Solvency Assessment (ORSA). Daarbij zullen vanzelfsprekend niet relevante onderdelen, bijvoorbeeld bij een voorgenomen portefeuilleoverdracht de onderdelen die betrekking hebben op de onderneming, achterwege kunnen blijven. Onderkend moet worden dat de ORSA, overigens evenals in de van Solvency II afgeleide grondslagen, subjectieve elementen bevat. Dat is echter in een toekomstgerichte benadering onontkoombaar. Daarbij biedt het feit dat de waardering wordt uitgevoerd door een onafhankelijke deskundige voldoende waarborg voor de onderneming en de crediteuren die door de uitkomsten worden geraakt.

Hierbij wordt nog opgemerkt dat tevens een zogenoemde ex ante en ex post waardering moeten worden gemaakt van hetgeen schuldeisers uit de boedel zouden hebben ontvangen indien de verzekeraar niet zou zijn afgewikkeld maar in faillissement zou zijn geliquideerd; de zogenoemde *No Creditor Worse Off (NCWO)* waardering. Deze waardering strekt ertoe te bepalen of aan het beginsel is voldaan dat schuldeisers na afwikkeling niet slechter af mogen zijn dan in faillissement. Dit beginsel is verwoord in artikel 3A:88 van de Wft. Voor deze waardering worden de «normale» regels voor het bepalen van de (mogelijke om-

¹³ Kamerstuk 34.208, nr. 8.

vang van de) uitkering uit de boedel gehanteerd. Hiervoor hoeft geen afzonderlijke regeling te worden getroffen, maar voor twee situaties zijn wel aanvullende regels nodig om duidelijkheid te verschaffen hoe vorderingen moeten worden berekend.

In de eerste plaats om in het gesimuleerde faillissement ten behoeve van de NCWO-waardering de waarde te bepalen van verzekeringen die nog premiedragend zijn: de wederpartij dient nog steeds in termijnen premies te voldoen op het tijdstip waarop de verzekeraar in afwikkeling wordt geplaatst. De verzekeraar is niet gehouden tot het leveren van zijn prestatie omdat het verzekerde voorval zich nog niet heeft voorgedaan terwijl de wederpartij nog gehouden is tot het voldoen van premies. Dat betekent dat de verzekeraar in het fictieve faillissement volgens de overeenkomst op een later tijdstip zou moeten presteren dan het tijdstip waarop de hoogte van de vordering moet worden vastgesteld.

De situatie leidt tot twee vragen: (1) zou de nakoming van de overeenkomst in het gesimuleerde faillissement worden voortgezet, en (2) wat is de hoogte van de vordering? Dit besluit geeft antwoord op de eerste vraag. In een faillissement heeft de curator de bevoegdheid op grond van artikel 213ka Fw te verklaren dat de overeenkomst niet langer wordt nagekomen. Het aanvullende artikel bepaalt dat dient te worden uitgegaan van de veronderstelling dat de curator zou hebben verklaard dat met ingang van het tijdstip van faillietverklaring de overeenkomst in het gesimuleerde faillissement niet zou worden nagekomen.

De regels ter zake van de waardering van vorderingen in faillissement worden nader uitgewerkt bij algemene maatregel van bestuur die zijn grondslag vindt in artikel 213l, vierde lid, van de Faillissementswet (Besluit houdende regels met betrekking tot de waardering vorderingen uit hoofde van een verzekering in geval van een faillietverklaring van een verzekeraar). Er wordt onder andere nader bepaald hoe een vordering contant wordt gemaakt, welke overlevingstafel moet worden gehanteerd, hoe met opties van de polishouder om te gaan, hoe levensverzekeringen zonder stellige uitkeringen worden behandeld en hoe de vordering uit hoofde van een beleggingsverzekering met stellige uitkering en een rendementsgarantie wordt berekend. Deze regels zijn vanzelfsprekend ook van toepassing bij de berekening van de omvang van de vordering in een gesimuleerd faillissement waarvan bij de NCWO-waardering moet worden uitgegaan. Omdat deze regels gelden in een reëel faillissement hoeft niet nogmaals te worden bepaald dat zij ook gelden in een gesimuleerd faillissement. Voor de toepassing van het NCWO-beginsel moet een vergelijking worden gemaakt met de situatie waarin onmiddellijk voorafgaand aan het tijdstip waarop het besluit tot toepassing van de afwikkelingsmaatregel wordt genomen het faillissement zou zijn uitgesproken. Dit betekent dat moet worden uitgegaan van de veronderstelling dat met ingang van dat tijdstip de overeenkomst niet wordt voortgezet en de schuldenaar niet doorgaat met het betalen van premies.

In de tweede plaats zijn nadere regels nodig om in het gesimuleerde faillissement de waarde te bepalen van een verzekering waarbij (i) de wederpartij van de verzekeraar voorafgaand aan de (fictieve) faillietverklaring de premie

volledig heeft voldaan (ii) het een zogenoemde risicoverzekering betreft en (iii) de verzekerde onzekere gebeurtenis zich nog zal kunnen voordoen. Ingevolge artikel 213kaa Fw kan de curator in een dergelijk geval de verzekering met inachtneming van een termijn van drie maanden beëindigen. om niet tot het einde van de looptijd aan de overeenkomst gebonden te zijn. Dit zou de liquidatie van de boedel sterk bemoeilijken. Voor de bepaling van de waarde in het gesimuleerde faillissement ten behoeve van toetsing aan het NCWO-beginsel wordt verondersteld dat de curator deze bevoegdheid metterdaad toepast.

Artikel 7ja

Op een waardering als bedoeld in artikel 3A:89 van de wet, die tot doel heeft als grondslag te dienen voor de vaststelling of is voldaan aan de voorwaarden voor afwikkeling, bedoeld in de artikelen 3A:85, eerste lid en tweede lid, onderdeel a, en 3A:86 van de wet, zijn de regels gesteld bij of krachtens de artikelen 3:53, 3:57, 3:67 en 3:69a van de wet van overeenkomstige toepassing.

Artikel 7jb

- 1. Op een waardering als bedoeld in artikel 3A:89 van de wet die tot doel heeft er zorg voor te dragen dat elk verlies met betrekking tot de activa of passiva van een entiteit volledig is erkend op het moment waarop de afwikkelingsinstrumenten worden toegepast, zijn de regels gesteld bij of krachtens de artikelen 3:67 en 3:69a, eerste lid, van de wet van overeenkomstige toepassing.**
- 2. Op een waardering als bedoeld in artikel 3A:89 van de wet die tot doel heeft als grondslag te dienen voor het besluit tot toepassing van een of meer afwikkelingsinstrumenten en voor de vaststelling door de Nederlandsche Bank van de na toepassing van de afwikkelingsinstrumenten vereiste solvabiliteit zijn de regels gesteld bij of krachtens de artikelen 3:53, 3:57, 3:67 en 3:69a van de wet van overeenkomstige toepassing.**
- 3. Bij de vaststelling van de vereiste solvabiliteit, bedoeld in het tweede lid, neemt de Nederlandsche Bank tevens de uitkomsten in acht van een actualisering van de kwantitatieve onderdelen van de beoordeling van het risico en de solvabiliteit, bedoeld in artikel 306, onderdeel d, van de verordening (EU) nr. 2015/35 van de Commissie van 10 oktober 2014 tot aanvulling van Richtlijn 2009/138/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende de toegang tot en het herverzekeringsbedrijf (Solvabiliteit II) (PbEU 2015, L12).**

Artikel 7jc

1. Bij een waardering als bedoeld in artikel 3A:89, vijfde lid, van een vordering uit verzekering en ingeval de wederpartij van de verzekeraar zich heeft verbonden tot het betalen van premie in termijnen en hij onmiddellijk voorafgaand aan het besluit tot afwikkeling de laatste termijn nog niet heeft voldaan, wordt uitgegaan van de veronderstelling dat:
 - a. de curator met toepassing van artikel 213ka van de Faillissementswet zou hebben verklaard dat met ingang van het tijdstip van faillietverklaring de overeenkomst niet wordt nagekomen; en
 - b. de wederpartij met ingang van dat tijdstip niet zou zijn doorgedaan met het betalen van premie.
2. Bij een waardering als bedoeld in artikel 3A:89, vijfde lid, van een vordering uit verzekering wordt uitgegaan van de veronderstelling dat de curator met toepassing van artikel 213kaa van de Faillissementswet na drie maanden de verzekeringsovereenkomst zou hebben beëindigd, indien:
 - a. de wederpartij van de verzekeraar op het tijdstip van het besluit tot afwikkeling aan zijn verplichting tot het betalen van premie volledig heeft voldaan;
 - b. het een verzekering betreft op grond waarvan alleen dan een uitkering wordt gedaan indien zich een onzeker voorval voordoet voorafgaand aan een in de overeenkomst bepaald tijdstip; en
 - c. een onzeker voorval waarop de overeenkomst van verzekering betrekking heeft zich nog kan voordoen.

§ 5.5. Financiering van afwikkeling van een verzekeraar

Artikel 7jd

1. Bij de vaststelling van de hoogte van de bijdragen, bedoeld in artikel 3A:138, tweede lid, van de wet wordt dezelfde procentuele verdeling gebruikt als in bijlage V van de Wet bekostiging financieel toezicht.
2. Voor de vaststelling van de omvang van de technische voorzieningen is de peildatum 31 december van het voorafgaande kalenderjaar.
3. De Nederlandsche Bank kan de betaling van bijdragen door een verzekeraar voor ten hoogste twaalf maanden geheel of gedeeltelijk opschorten indien de Nederlandsche Bank van oordeel is dat betaling daarvan de liquiditeit of de solvabiliteit

van de betrokken verzekeraar zou bedreigen. Deze termijn kan met telkens met 12 maanden worden verlengd.

Hoofdstuk 6 Beleggerscompensatiestelsel en depositogarantiestelsel

Bepalingen ter uitvoering van artikel 3:259, derde en vierde lid, 3:263, vierde lid, 3:266, vijfde lid, en 3:267, vijfde lid, van de wet

Stb 2014, nr 524

Onderdeel B strekt ertoe de verwijzingen naar de grondslagen van artikel 23a op te nemen in het opschrift van hoofdstuk 6.

§ 6.1 Algemeen

Stb 2015, nr. 434

De wijzigingsonderdelen B en C vervangen de oude regeling van het depositogarantiestelsel. Daartoe voegt wijzigingsonderdeel B een algemene paragraaf in aan het begin van hoofdstuk 6 van het Bbpm. De paragraaf bestaat uit artikel 7A waarin een aantal begrippen wordt gedefinieerd dat relevant is voor de toepassing van hoofdstuk 6.

Artikel 7k

1. Voor de toepassing van dit hoofdstuk en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:

depositobasis: het totaal van de bij een bank aangehouden gegarandeerde deposito's;

depositogarantiefonds: het depositogarantiefonds, bedoeld in artikel 3:259a, eerste lid, van de wet;

depositogarantiestelsel: het depositogarantiestelsel, bedoeld in artikel 3:259, tweede lid, van de wet;

gegarandeerd deposito: een deposito voor zover dat gegarandeerd wordt uit hoofde van het depositogarantiestelsel;

uitvoeringsverordening rapportage kapitaalvereisten: Uitvoeringsverordening (EU) nr. 680/2014 van de Commissie van 16 april 2014 tot vaststelling van technische uitvoeringsnormen voor wat betreft de rapportage aan de toezichthoudende autoriteit door instellingen overeenkomstig verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad (PbEU 2014, L 191).

2. Een wijziging van de richtlijn depositogarantiestelsels gaat voor de toepassing van dit hoofdstuk en de daarop berustende bepalingen gelden met ingang van de datum waarop aan de betrokken wijziging uitvoering moet zijn gegeven, tenzij bij ministerieel besluit, dat in de Staatscourant wordt bekendgemaakt, een ander tijdstip wordt vastgesteld.

Stb 2015, nr. 434

Stb. 2016, nr. 98

Het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft bevat thans door samenloop van het Implementatiebesluit depositogarantie-

stelsel en het Implementatiebesluit Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen tweemaal een artikel met het nummer 7a. Met de vernummering van het artikel 7a in hoofdstuk 6 van het Besluit tot artikel 7k, wordt dit gecorrigeerd.

§ 6.2 Beleggerscompensatiestelsel

Artikel 8

1. Het beleggerscompensatiestelsel is van toepassing op:

a. financiële ondernemingen die een vergunning als bedoeld in artikel 2:11 van de wet hebben voor het uitoefenen van het bedrijf van bank en waaraan het is toegestaan beleggingsdiensten te verlenen op grond van artikel 2:97, eerste lid, onderdeel c, van de wet;

b. financiële ondernemingen die een vergunning hebben als bedoeld in artikel 2:69b, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de wet, voor zover het betreft het beheren van individuele vermogens, financiële ondernemingen die een vergunning hebben als bedoeld in artikel 2:65, aanhef en onderdeel a, van de wet, voor zover het betreft het verrichten van de activiteiten of het verlenen van de diensten, bedoeld in artikel 2:67a, tweede lid, of financiële ondernemingen die een vergunning hebben als bedoeld in artikel 2:96 van de wet voor zover het betreft het verlenen van beleggingsdiensten;

c. financiële ondernemingen die een verklaring van ondertoezichtstelling als bedoeld in artikel 3:110 van de wet hebben en waaraan het is toegestaan beleggingsdiensten te verlenen op grond van artikel 2:97, eerste lid, onderdeel b, van de wet;

d. financiële ondernemingen als bedoeld in artikel 3:266, eerste lid, onderdelen a en c, van de wet, voorzover het betreft hun vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor uitgeoefende bedrijf; en

e. financiële ondernemingen ten aanzien waarvan een besluit is genomen als bedoeld in artikel 3:267, eerste lid, van de wet, voorzover het hun vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor uitgeoefende bedrijf betreft.

2. Het beleggerscompensatiestelsel is niet van toepassing op financiële ondernemingen die uitsluitend beleggingsactiviteiten verrichten als bedoeld in artikel 1:1 van de wet en financiële ondernemingen die uitsluitend beleggingsdiensten verlenen als bedoeld in onderdeel d van de definitie van het verlenen van een beleggings-

dienst in artikel 1:1 van de wet.

Stb. 2006, nr. 507

Dit artikel geeft aan welke financiële ondernemingen onder de dekking van het beleggerscompensatiestelsel vallen en is overgenomen uit artikel 1, vijfde lid, van de BCR en artikel 1, zevende lid, van de CGR.

Onder de BCR was het beleggerscompensatiestelsel geregeld in een overeenkomst tussen de toezichthouders en representatieve vertegenwoordigingen van marktpartijen, die algemeen verbindend was verklaard. De Minister van Financiën kon financiële ondernemingen aanwijzen om deel te nemen aan de beleggerscompensatieregeling. De ondernemingen waren hier in dat geval toe verplicht. Het niet voldoen aan de verplichtingen uit hoofde van de BCR of de CGR kon reden zijn voor intrekking van de vergunning voor het verlenen van beleggingsdiensten. Onder het nieuwe wettelijke kader hoeft de Minister van Financiën financiële ondernemingen niet langer aan te wijzen. Wanneer zij behoren tot één van de in artikel 8 genoemde categorieën, vallen zij verplicht onder het beleggerscompensatiestelsel. Onveranderd is gebleven dat indien zij niet voldoen aan hun verplichtingen, bijvoorbeeld hun bijdrageverplichting, DNB handhavingsmaatregelen kan nemen op grond van het Algemeen deel van de wet. Zie bijvoorbeeld de artikelen 1:79 en 1:80 van de wet en de daarbij behorende bijlagen.

Het beleggerscompensatiestelsel is van toepassing op alle financiële ondernemingen waaraan het is toegestaan beleggingsdiensten te verlenen. Dit zijn in de eerste plaats de beleggingsondernemingen die een vergunning hebben als bedoeld in artikel 2:96 van de wet. In dit kader wordt opgemerkt dat beleggingsondernemingen in artikel 1:1 van de wet inhoudelijk worden gedefinieerd aan de hand van de diensten die zij aanbieden. Wanneer een financiële onderneming één van de beleggingsdiensten aanbiedt die zijn genoemd in de definitie van beleggingsonderneming, dan is zij daarmee automatisch een beleggingsonderneming. De definitie van beleggingsonderneming is niet gerelateerd aan het soort vergunning dat is verleend. Door de vergunning op grond van artikel 2:96 van de wet als voorwaarde op te nemen voor toepasselijkheid van het beleggerscompensatiestelsel wordt voorkomen dat ook beleggingsondernemingen zonder vergunning onder het beleggerscompensatiestelsel vallen. Daarnaast is het beleggerscompensatiestelsel van toepassing op beheerders van instellingen voor collectieve beleggingen in effecten (icbe's), voorzover het betreft het beheren van individuele vermogens op grond van artikel 2:65, eerste lid, aanhef en onderdeel a van de wet. Het beleggerscompensatiestelsel is voorts van toepassing op banken die beleggingsdiensten mogen verlenen. Dit zijn de banken die een vergunning hebben als bedoeld in artikel 2:11 van de wet. Doordat beleggingsonderneming inhoudelijk is gedefinieerd, vallen deze banken strikt genomen ook onder de definitie van beleggingsonderneming. De vergunningvoorwaarde voorkomt dat ook banken waaraan het niet is toegestaan beleggingsdiensten te verlenen onder het beleggerscompensatiestelsel vallen. Ten slotte is het beleggerscompensatiestelsel van toepassing op de financiële instellingen die een verklaring van onder toezichtstelling als bedoeld in artikel 3:110 van de wet hebben en die beleggingsdiensten mo-

gen verlenen. Hiervoor geldt hetzelfde als is opgemerkt met betrekking tot de banken.

Het beleggerscompensatiestelsel ziet nu dus ook op banken. Voorheen vielen deze, zoals in het algemene deel van de toelichting is opgemerkt, niet onder de BCR, maar onder de CGR. Wel geldt voor hen een ander financieringsregime voor de bijdrage die zij aan dit stelsel leveren, waarover hieronder meer. Voor de duidelijkheid wordt opgemerkt dat onder banken tevens vallen centrale kredietinstellingen en de banken die hierbij zijn aangesloten. In de praktijk gaat het hierbij vooralsnog uitsluitend om Rabobank.

Ook bijkantoren in een andere lidstaat van de beleggingsondernemingen vallen onder de dekking van het besluit. Omdat deze geen zelfstandige juridische entiteit zijn en onderdeel uitmaken van de in het eerste lid genoemde financiële ondernemingen, is het niet nodig deze apart op te nemen.

Onder het eerste lid, onderdelen d en e, worden de financiële ondernemingen genoemd voorzover zij bijkantoren zijn van financiële ondernemingen met een zetel in een andere lidstaat of met zetel in een staat die geen lidstaat is zoals bedoeld in de artikelen 3:266 respectievelijk 3:267 van de wet. Deze financiële ondernemingen vallen ook onder het beleggerscompensatiestelsel voorzover zij hebben gekozen voor een aanvullende dekking. Voor de duidelijkheid wordt hier opgemerkt dat alleen vorderingen welke hun grondslag hebben in een rechtsverhouding die wordt gerekend tot het in of vanuit Nederland uitgeoefende bedrijf van het desbetreffende betalingsonmachtige bijkantoor, kunnen worden vergoed. Dit wordt tot uitdrukking gebracht door de toevoeging "voor zover het betreft hun vanuit Nederland uitgeoefende bedrijf". Aangezien juridisch gezien bijkantoor en hoofdvestiging (en eventuele andere vestigingen) onderdelen van één juridische entiteit vormen, zou anders verwarring kunnen ontstaan over de reikwijdte van de dekking. Ongeacht of het bijkantoor heeft gekozen voor aanvullende dekking, worden vorderingen op het hoofdkantoor niet door het besluit gedekt. Deze moeten worden afgehandeld op grond van het beleggerscompensatiestelsel van de staat waar het hoofdkantoor zijn zetel heeft. Het 3:267-regime geldt niet voor financiële instellingen zoals bedoeld in artikel 3:110 van de wet. Financiële instellingen vinden hun bestaansrecht in de richtlijn banken. Buiten de Europese Unie bestaan geen financiële instellingen in de zin van de richtlijn. Ook in Nederland bestaan op dit moment geen financiële instellingen.

In het tweede lid zijn uitgesloten ondernemingen die louter voor eigen rekening beleggingsdiensten verlenen en uit dien hoofde niet zijn betrokken bij transacties voor derden. De richtlijn beleggerscompensatiestelsels verplicht niet tot toepasselijkheid van een beleggerscompensatiestelsel op deze groep financiële ondernemingen. Deze groep was met de aanpassing van de BCR in 2003 naar aanleiding van de uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 31 juni 2001¹⁴ ook onder de BCR uitgesloten.

Stb 2006, nr. 662

In het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleg-

¹⁴ LJN: AB3178.

gerscompensatie en depositogarantie Wft is de reikwijdte van het beleggerscompensatiestelsel abusievelijk te ruim geformuleerd. In de toelichting is naar aanleiding van de ontvangen adviezen opgemerkt dat ook beheerders van instellingen voor collectieve belegging in effecten die een vergunning als bedoeld in artikel 2:65, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de wet hebben, onder het beleggerscompensatiestelsel moeten vallen, voorzover het betreft het beheren van individuele vermogens. Met de enkele verwijzing naar artikel 2:65, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de wet worden echter niet alleen beheerders van beleggingsinstellingen voorzover het betreft het beheren van individueel vermogen onder het beleggerscompensatiestelsel gebracht, maar alle beheerders van beleggingsinstellingen, ongeacht of zij individueel vermogen beheren of niet. Daarvoor is evenwel geen noodzaak omdat aan beheerders van beleggingsinstellingen die geen individueel vermogen beheren, geen gelden of effecten worden toevertrouwd door personen die bescherming behoeven indien de financiële onderneming ten onder gaat.

Stb. 2007, nr 407

Met de implementatie van de MiFID is de reikwijdte van de verplichting voor beleggingsondernemingen om deel te nemen aan het beleggerscompensatiestelsel opgenomen in artikel 3:258, eerste lid, onderdeel b, van de wet. De wijziging van artikel 8, eerste lid, onderdeel b beoogt de reikwijdte van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft daarmee in overeenstemming te brengen.

In het tweede lid worden beleggingsondernemingen die enkel beleggingsactiviteiten verrichten in de zin van artikel 1:1 van de wet uitgesloten van het beleggerscompensatiestelsel. In het tweede lid zijn bovendien financiële ondernemingen die adviseurs over financiële instrumenten uitzonderd van verplichte deelname aan het beleggerscompensatiestelsel. De genoemde beleggingsondernemingen houden uit hoofde van hun activiteiten en dienstverlening geen financiële instrumenten voor cliënten en kunnen om die reden buiten het toepassingsbereik van het beleggerscompensatiestelsel vallen.

Stb. 2013, nr. 293

De vergunningverlening aan beheerders van beleggingsinstellingen en icbe's vindt thans plaats op basis van de twee afzonderlijke artikelen 2:65, eerste lid, aanhef en onderdeel a, en 2:69b, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de Wft. Met deze wijziging wordt in artikel 8, eerste lid, onderdeel b, van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft naar beide categorieën vergunninghouders verwezen. Hiermee blijft het toepassingsbereik van het beleggerscompensatiestelsel hetzelfde. Voor het beheer van beleggingsinstellingen geldt als aanvullende voorwaarde dat deze beheerder ook dient te beschikken over de op basis van artikel 2:67a, tweede lid, van de Wft, door de AFM verleende toestemming voor het verrichten van de daargenoemde diensten of activiteiten.

Artikel 9

Indien de Nederlandsche Bank op grond van

artikel 3:260, eerste lid, van de wet heeft besloten tot het in werking stellen van het beleggerscompensatiestelsel, komen vorderingen van de hierna te noemen categorieën van personen voor zover deze personen niet behoren tot een van de in bijlage A bij dit besluit genoemde categorieën, voor voldoening overeenkomstig dit hoofdstuk in aanmerking:

- a. personen die in verband met beleggingsdiensten op eigen naam en voor eigen rekening geld of financiële instrumenten aan de betalingsonmachtige financiële onderneming hebben toevertrouwd;**
- b. personen die tezamen met een persoon als bedoeld in onderdeel a op eigen naam al dan niet voor eigen rekening geld of financiële instrumenten in verband met beleggingsdiensten aan de betalingsonmachtige financiële onderneming hebben toevertrouwd; en**
- c. derden ten behoeve van wie een persoon als bedoeld in onderdeel a of b, niet zijnde een beleggingsinstelling of een icbe, krachtens overeenkomst of wet op eigen naam geld of financiële instrumenten in verband met beleggingsdiensten aan de betalingsonmachtige financiële onderneming heeft toevertrouwd.**

Stb. 2006, nr. 507

Dit artikel sluit aan bij artikel 3:260, tweede lid, van de wet dat bepaalt wanneer een financiële onderneming als betalingsonmachtig moet worden aangemerkt. Op het moment dat DNB het besluit tot vaststelling van de betalingsonmacht bekendmaakt, treedt het vangnet van de regeling in werking. Het artikel bepaalt verder welke vorderingen van welke personen voor voldoening in aanmerking komen. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat in de wet onder een persoon zowel wordt verstaan een natuurlijk persoon als een rechtspersoon.

Bijlage A bij het besluit bevat een lijst van categorieën van personen wier vorderingen niet voor voldoening in aanmerking komen op grond van de vangnetregeling. Het betreft vooral «insiders», professionele beleggers en professionele marktpartijen en grotere ondernemingen. In de lijst is vrij nauw aangesloten bij de toegestane of verplichte uitzonderingen die zijn genoemd in de richtlijnen en de daarbijbehorende bijlagen. Onderdeel c van artikel 10 bepaalt dat vorderingen van beleggingsinstellingen evenmin onder de vangnetregeling vallen.

Stb. 2013, nr. 293

Dit artikel wordt aangepast in verband met de wijziging van het begrip «beleggingsinstelling».

Artikel 10

- 1. Voor voldoening ingevolge het beleggerscompensatiestelsel komen in aanmerking vorderingen die voortvloeien uit het onvermogen van de betalingsonmachtige financiële onderneming om overeenkoms-**

tig de wettelijke en contractuele voorwaarden:

- a. geld terug te betalen dat zij aan personen als bedoeld in artikel 9 verschuldigd is en voor hen wordt gehouden in verband met het verlenen van beleggingsdiensten; of
 - b. financiële instrumenten terug te geven die door haar voor personen als bedoeld in artikel 9 worden gehouden, geadministreerd of beheerd in verband met het verlenen van beleggingsdiensten.
2. Vorderingen van derden als bedoeld in artikel 9, onderdeel c, komen slechts voor voldoening in aanmerking indien de identiteit van de derde is of kan worden vastgesteld voordat de Nederlandsche Bank heeft geconstateerd dat de financiële onderneming als bedoeld in artikel 8, eerste lid, betalingsonmachtig is als bedoeld in artikel 3:260, tweede lid, van de wet.

Stb. 2006, nr. 507

Dit artikel is overgenomen uit artikel 4 van de BCR en artikel 5, eerste lid, van de CGR. Het bepaalt welke vorderingen voor voldoening in aanmerking komen. Centraal hierbij staat dat het moet gaan om vorderingen in verband met het verlenen van beleggingsdiensten. Vorderingen in verband met andere diensten dan beleggingsdiensten komen niet voor vergoeding in aanmerking. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 19 april 2005¹⁵. Het College overwoog dat op het moment van de betalingsonmacht geen sprake meer was van geld dat in verband met beleggingsverrichtingen voor de belegger werd gehouden, maar uitsluitend nog een vordering uit schadevergoeding wegens geleden beleggingsverliezen. Een dergelijke vordering wordt niet voldaan onder het beleggerscompensatiestelsel.

Stb. 2008, nr. 581

Gelet op het bepaalde in artikel 2, tweede lid, derde gedachtestreepje, van richtlijn nr. 1997/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels. (PbEG L 84) is de zinsnede «of door haar» vervangen door het woord «en».

Artikel 11

1. **Het bedrag dat ingevolge het beleggerscompensatiestelsel wordt uitgekeerd als gevolg van betalingsonmacht van een bank, wordt door de banken, bedoeld in artikel 8, eerste lid, onderdeel a, vergoed aan de Nederlandsche Bank volgens het door de Nederlandsche Bank op grond van artikel 12 vast te stellen omslagpercentage.**
2. **De bijdrageverplichting, bedoeld in het**

eerste lid, ontstaat op het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de betalingsonmacht van een bank constateert als bedoeld in artikel 3:260, tweede lid, van de wet. Banken die na dat tijdstip niet langer voldoen aan de in artikel 8, eerste lid, onderdeel a, genoemde criteria blijven de bijdrage verschuldigd.

3. **De Nederlandsche Bank kan, op verzoek van een groep banken, na overleg met representatieve vertegenwoordigingen, bepalen dat een tot deze groep behorende bank, die in het verzoek dient te worden aangewezen, alle door de tot deze groep behorende banken in totaal verschuldigde bijdragen betaalt. De Nederlandsche Bank voldoet in elk geval aan het verzoek indien de tot de groep behorende banken zijn geconsolideerd in de balans van de aangewezen bank.**
4. **De bijdrage van banken die zijn aangesloten bij een centrale kredietinstelling wordt in een bedrag betaald door de centrale kredietinstelling.**
5. **De verschuldigde bijdrage van iedere bank afzonderlijk wordt bepaald door het omslagpercentage voor die bank te vermenigvuldigen met het totaalbedrag dat ingevolge het beleggerscompensatiestelsel wordt uitgekeerd.**
6. **De Nederlandsche Bank kan maandelijks de verschuldigde bijdragen van de banken met betrekking tot de op dat moment ingevolge artikel 27, tweede lid, betaalde vergoeding, bij de banken in rekening brengen.**
7. **De Nederlandsche Bank kan bepalen dat bijdragen beneden een door haar, na overleg met representatieve vertegenwoordigingen vast te stellen bedrag, niet behoeven te worden voldaan.**

Stb. 2006, nr. 507

Mits veilig is gesteld dat het beleggerscompensatiestelsel tijdig uitkeringen kan doen, laat de richtlijn het stelsel vrij in de wijze van financiering. Het Nederlandse beleggerscompensatiestelsel kent twee bekostigingsregimes: één voor de banken die beleggingsdiensten verlenen en één voor de andere beleggingsondernemingen en financiële instellingen die beleggingsdiensten verlenen. Het stelsel voor banken die beleggingsdiensten verlenen was voorheen geregeld in de CGR, dat voor de beleggingsondernemingen in de BCR. Artikelen 11 en 12 bepalen de financiering van het beleggerscompensatiestelsel voor banken. De kosten voor de vergoeding van gedupeerden in geval van betalingsonmacht van een bank-beleggingsonderneming worden gedragen door de andere bank-beleggingsondernemingen. De overige beleggingsondernemingen hebben hierin geen rol. Bij een beroep op het stelsel voor bank-beleggingsondernemingen worden de vergoedingen uitgekeerd door DNB, waarna het totaalbedrag aan vergoedingen door DNB

¹⁵ LJN-nummer: AT6460.

wordt omgeslagen over de andere bank-beleggingsondernemingen. De banken hebben vanaf het moment waarop DNB betalingsonmacht constateert een bijdrageverplichting aan DNB.

Omdat het stelsel erop is gericht dat DNB snel kan overgaan tot het doen van uitkeringen, bepaalt artikel 11, zesde lid, dat DNB de uitkeringen die zij doet, maandelijks bij de bank-beleggingsondernemingen in rekening kan brengen. De hoogte van de betalingsverplichting wordt vastgesteld aan de hand van een omslagpercentage. Dit omslagpercentage wordt krachtens artikel 12 vastgesteld op basis van de geconsolideerde bedrijfseconomische balansen van de banken zoals deze luiden voorafgaand aan het moment dat DNB betalingsonmacht vaststelt. Bij het vaststellen van dit omslagpercentage kunnen representatieve vertegenwoordigingen worden geconsulteerd.

Het vierde lid van artikel 11 maakt het mogelijk dat een centrale kredietinstelling één bijdrage betaalt voor alle bij haar aangesloten kredietinstellingen. In de praktijk geldt dit vooral voor Rabobank Nederland en de daarbij aangesloten Rabobank en dochters van Rabobanken. Deze worden voor het omslagstelsel van de depositogarantieregeling als één financiële onderneming gezien. Onder de CGR gold een speciaal regime voor centrale kredietinstellingen, het zogenaamde 'Rabobank-regime', voor zowel het depositogarantiestelsel als het beleggerscompensatiestelsel. Dit regime blijft ongewijzigd en komt op het volgende neer. Iedere aangesloten Rabobank heeft een afzonderlijke (bank)vergunning nodig. Voor elke Rabobank moet het beleggerscompensatiestelsel of het depositogarantiestelsel dan ook dekking verlenen. Dit vloeit voort uit de richtlijnen. Onder het stelsel van de CGR werden Rabobank Nederland, de daarbij aangesloten Rabobanken en de dochters van Rabobank Nederland voor de financiering van het beleggerscompensatiestelsel of het depositogarantiestelsel gezien als één instelling. Aangezien iedere aangesloten Rabobank een afzonderlijke bankvergunning heeft en beleggingsdiensten verleent, moet het stelsel per Rabobank aan de cliënten daarvan dekking verlenen. Evenmin is in de richtlijnen depositogarantiestelsels en beleggerscompensatiestelsels de mogelijkheid gecreëerd om bij voorbaat te verklaren dat de individuele Rabobanken in staat zullen zijn aan hun verplichtingen te voldoen zolang de groep in staat is aan haar verplichtingen te voldoen. Het enkele feit dat tussen de centrale kredietinstelling en de aangesloten instellingen de kruiselingse garantieregeling van kracht is, wat vereist was onder artikel 12 van de Wtk 1992, is namelijk niet voldoende om te kunnen vaststellen dat de aangesloten instellingen niet in problemen kunnen komen. Daarvoor is het noodzakelijk dat de groep haar verplichtingen in deze ook daadwerkelijk nakomt en de in problemen verkerende aangesloten kredietinstelling van voldoende liquiditeiten voorziet. Zolang de genoemde onderlinge contractuele verplichtingen feitelijk worden nagekomen, zal een aangesloten Rabobank vanzelfsprekend niet in de toestand kunnen komen te verkeren waarin de vangnetregelingen moeten worden toegepast. Aangezien de richtlijnen niets voorschrijven voor de financiering van de vangnetregelingen kan, zonder benadeling van de overige banken, de uitzondering voor Rabobank gehandhaafd blijven. Dit betekent dat de centrale kredietinstelling één bijdrage voldoet

voor alle afzonderlijke Rabobanken.

Stb. 2008, nr. 581

Zie de toelichting op artikel 14.

Artikel 12

- 1. De Nederlandsche Bank stelt, ambtshalve of op verzoek van representatieve vertegenwoordigingen en na overleg met deze vertegenwoordigingen, het voor elke bank geldende omslagpercentage vast aan de hand van de door deze bank aan de Nederlandsche Bank overgelegde geconsolideerde balans voorafgaand aan het tijdstip waarop betalingsonmacht als bedoeld in artikel 2:295, tweede lid, van de wet door de Nederlandsche Bank is geconstateerd. Na overleg met representatieve vertegenwoordigingen bepaalt de Nederlandsche Bank nader welke bedrijfseconomische balansen gebruikt worden en welke posten uit deze balansen voor deze berekening in aanmerking worden genomen. Daarbij wordt het totaalbedrag van deze posten van elke bank gedeeld door het totaalbedrag van deze posten van alle banken gezamenlijk en het verkregen getal vermenigvuldigd met 100 procent. Hierbij worden de posten van de betalingsonmachtige bank niet meegeteld.**
- 2. Indien de Nederlandsche Bank ingevolge artikel 11, zevende lid, heeft bepaald dat bijdragen beneden een door haar vast te stellen bedrag niet behoeven te worden voldaan, stelt zij vast, op basis van het omslagpercentage, bedoeld in het eerste lid, welke banken op grond van artikel 11, zevende lid, geen bijdrage behoeven te voldoen. Indien de Nederlandsche Bank vaststelt dat een of meer banken geen bijdrage behoeven te voldoen, en stelt zij een nieuw omslagpercentage vast, dat het omslagpercentage, bedoeld in het eerste lid, vervangt. Hiervoor herhaalt de Nederlandsche Bank de berekening, bedoeld in het eerste lid, met dien verstande dat de gegevens van de betalingsonmachtige bank en van de banken die op grond van artikel 11, zevende lid, geen bijdrage behoeven te voldoen, niet worden meegeteld.**
- 3. De Nederlandsche Bank kan een voorlopige bijdrage vaststellen. Daarvan wordt 70 procent bij wijze van voorschot aan de Nederlandsche Bank betaald. Betaalde voorschotten worden met de definitieve bijdragen verrekend. Artikel 3:262, tweede volzin, van de wet is van overeenkomstige toepassing.**

Stb. 2006, nr. 507

Zie de toelichting bij artikel 11.

Stb. 2008, nr. 581

Zie de toelichting op artikel 14.

Artikel 13

1. Het bedrag dat ingevolge het beleggerscompensatiestelsel wordt uitgekeerd¹⁶ als gevolg van betalingsonmacht van een financiële onderneming die geen bank is, wordt als volgt aan de Nederlandsche Bank vergoed:
 - a. ten laste van het compensatiefonds, bedoeld in artikel 16, eerste lid, tot een bedrag dat gelijk is aan de in het fonds aanwezige middelen;
 - b. door de financiële ondernemingen, bedoeld in artikel 8, die geen bank zijn: het meerdere, met inachtneming van artikel 14, tot een maximum van € 11,3 miljoen.
2. Het na de toepassing van het eerste lid, eventueel resterende bedrag wordt met inachtneming van artikel 15 vergoed door de financiële ondernemingen, bedoeld in artikel 8, eerste lid.
3. De bijdrageverplichtingen, bedoeld in het eerste lid, aanhef en onderdeel b, en het tweede lid, ontstaan op het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de betalingsonmacht van de financiële onderneming constateert als bedoeld in artikel 3:260, tweede lid, van de wet. Financiële ondernemingen die na dat tijdstip niet langer voldoen aan de in artikel 8 genoemde criteria, blijven de bijdrage verschuldigd.
4. De Nederlandsche Bank kan op verzoek van een groep financiële ondernemingen die geen bank zijn, na overleg met representatieve vertegenwoordigingen, bepalen dat een tot deze groep behorende financiële onderneming die in het verzoek dient te worden aangewezen, alle door de tot deze groep behorende financiële ondernemingen in totaal verschuldigde bijdragen betaalt. De Nederlandsche Bank voldoet in elk geval aan het verzoek indien de tot de groep behorende financiële ondernemingen zijn geconsolideerd in de balans van de aangewezen financiële onderneming.

¹⁶ Bij het Meldpunt Wft van het Ministerie van Financiën is opgemerkt dat het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft regelt hoe de kosten over de banken (en beleggingsondernemingen) moeten worden verdeeld. Deze kostenverdeling ziet echter alleen op de door DNB gedane uitkeringen en niet op de uitvoeringskosten. De uitvoeringskosten moeten hier nog onder worden gebracht, door aanpassing van de artikelen 13, eerste lid en 21, eerste lid, van dit Besluit. Het Ministerie van Financiën zal dit aanpassen. (red.)

5. De bijdrage van banken die zijn aangesloten bij een centrale kredietinstelling wordt in een bedrag betaald door de centrale kredietinstelling.
6. De Nederlandsche Bank kan maandelijks de verschuldigde bijdragen met betrekking tot de op dat moment ingevolge artikel 27, tweede lid, betaalde vergoeding in rekening brengen.
7. De Nederlandsche Bank kan bepalen dat bijdragen beneden een door haar, in overleg met representatieve vertegenwoordigingen, vast te stellen bedrag, niet behoeven te worden voldaan.

Stb. 2006, nr. 507

Deze artikelen bepalen de financiering van het compensatiestelsel voor beleggingsondernemingen die niet tevens bank zijn. Net als bij de opstelling van de BCR is als uitgangspunt genomen dat vorderingen van beleggers tot een bedrag van € 22,6 miljoen worden gedragen door deze beleggingsondernemingen. De financiering van dit bedrag is verdeeld over twee tranches. De eerste tranche bestaat uit een fonds waaraan de beleggingsondernemingen met zetel in Nederland bijdragen en de bijkantoren van beleggingsondernemingen met zetel elders die hebben gekozen voor aanvullende dekking in Nederland. Een dergelijk fonds wordt van belang geacht met het oog op de geringere financiële draagkracht van sommige beleggingsondernemingen die aan het stelsel deelnemen. Deze geringere draagkracht beperkt de ruimte voor volledige omslagfinanciering zoals in het compensatiestelsel voor banken. Wanneer het fonds is uitgeput vindt er een omslag plaats tot een bedrag van € 11,3 miljoen over de beleggingsondernemingen die niet tevens bank zijn. Voor dit bedrag, bedoeld in artikel 12, eerste lid, sub b, wordt een omslagpercentage gehanteerd naar rato van het aantal cliënten. Mocht deze aanvullende omslag ontoereikend zijn om de vergoedingen aan gedupeerde beleggers te financieren, dan wordt het meerdere omgeslagen over de gehele bedrijfstak, dat wil zeggen alle beleggingsondernemingen inclusief de bank-beleggingsondernemingen. Dit bedrag, bedoeld in artikel 12, eerste lid, sub c, is de derde tranche in de financiering van het compensatiestelsel. Met dit systeem van drie tranches is enerzijds gewaarborgd dat onder normale omstandigheden de beleggingsondernemingen zélf de financiering van het stelsel op zich nemen en anderzijds dat in uitzonderlijke omstandigheden, te weten het geval dat de uit het stelsel voortvloeiende kosten het geheel van de in het fonds bijeen gebrachte gelden en de aanvullende toeslag van € 11,3 miljoen overschrijdt, ook de banken bijdragen aan het compensatiestelsel voor beleggingsondernemingen. Deze systematiek wordt voldoende geacht om, extreme omstandigheden daargelaten, aan de uit het stelsel voortvloeiende verplichtingen te kunnen voldoen.

Voor de vaststelling van de bijdragen aan de derde tranche wordt hetzelfde uitgangspunt gehanteerd als in het compensatiestelsel voor de bank-beleggingsondernemingen: een omslagpercentage naar rato van de geconsolideerde bedrijfseconomische balansen. Anders dan onder de BCR

wordt het omslagpercentage voor de derde tranche niet berekend per categorie van financiële onderneming, maar per financiële onderneming, waarbij zij bijdragen naar rato van hun grootte. Hierbij dient dubbelrekening te worden voorkomen bij die financiële onderneming die een zelfstandige dochter is en die tevens is opgenomen in de geconsolideerde balans van de moeder, indien die ook een financiële onderneming is die valt onder het beleggerscompensatiestelsel. DNB stelt de omslagpercentages vast na overleg met representatieve vertegenwoordigingen indien deze hiertoe behoefte hebben.

DNB zal, aangezien zij de vordering van de betrokken beleggers verder afwikkelt, trachten de vorderingen in de faillissementsprocedure uitbetaald te krijgen. Eventuele opbrengsten worden verdeeld over de beleggingsondernemingen die de uitkeringen hebben bekostigd.

Stb. 2008, nr. 581

De eerste wijziging in dit onderdeel is van redactionele aard. De tweede wijziging herstelt een onjuiste verwijzing. Voor de toelichting op de derde wijziging wordt verwezen naar de toelichting op artikel 14.

Artikel 14

1. De Nederlandsche Bank stelt, ambtshalve of op verzoek van representatieve vertegenwoordigingen, en na overleg met deze vertegenwoordigingen, het bedrag vast van de bijdrage van iedere financiële onderneming als bedoeld in artikel 13, eerste lid, onderdeel b. Dat bedrag is gelijk aan de som van:
 - a. een vast bedrag dat gelijk is voor alle financiële ondernemingen; en
 - b. een variabel bedrag dat wordt verkregen door het omslagpercentage, bedoeld in het tweede lid, of, indien van toepassing, het derde lid te vermenigvuldigen met het bedrag bedoeld in artikel 13, eerste lid, onderdeel b, en verminderd met de som van de onder a bedoelde vaste bedragen.
2. De Nederlandsche Bank stelt, ambtshalve of op verzoek van de representatieve vertegenwoordigingen, na overleg met deze vertegenwoordigingen, ten behoeve van de berekening van het in het eerste lid bedoelde bedrag een omslagpercentage vast aan de hand van de door de in dat lid bedoelde financiële ondernemingen aan de Nederlandsche Bank overgelegde gegevens over een door de Nederlandsche Bank nader vast te stellen periode betreffende het aantal personen wier vorderingen ingevolge artikel 9 voor voldoening in aanmerking komen. Daarbij wordt het aantal van deze personen per financiële onderneming gedeeld door het totale aantal van deze personen bij alle financiële ondernemingen als bedoeld in het

eerste lid gezamenlijk en het verkregen getal vermenigvuldigd met 100 procent. Hierbij worden de gegevens van de betalingsonmachtige financiële onderneming niet meegeteld.

3. Indien de Nederlandsche Bank ingevolge artikel 13, zevende lid, heeft bepaald dat bijdragen beneden een door haar vast te stellen bedrag niet behoeven te worden voldaan, stelt de Nederlandsche Bank vast, op basis van het omslagpercentage, bedoeld in het tweede lid, welke financiële ondernemingen op grond van artikel 13, zevende lid, geen bijdrage behoeven te voldoen. Indien de Nederlandsche Bank vaststelt dat een of meer financiële ondernemingen geen bijdrage behoeven te voldoen, stelt de Nederlandsche Bank een nieuw omslagpercentage vast, dat het omslagpercentage, bedoeld in het tweede lid, vervangt. Hiervoor herhaalt de Nederlandsche Bank de berekening, bedoeld in het tweede lid, met dien verstande dat de gegevens van de betalingsonmachtige financiële onderneming en van de financiële ondernemingen die op grond van artikel 13, zevende lid, geen bijdrage behoeven te voldoen, niet worden meegeteld.
4. De Nederlandsche Bank kan een voorlopige bijdrage vaststellen. Van de voorlopig vastgestelde bijdrage betalen financiële ondernemingen als bedoeld in het eerste lid 70 procent bij wijze van voorschot aan de Nederlandsche Bank. Betaalde voorschotten worden met de definitieve bijdragen verrekend. Financiële ondernemingen als bedoeld in het eerste lid voldoen de voorschotten binnen een door de Nederlandsche Bank vastgestelde termijn.

Stb. 2006, nr. 507

Zie de toelichting bij artikel 13.

Stb. 2008, nr. 581

Artikel 13, zevende lid, van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft (Bpmbd Wft), geeft DNB de bevoegdheid te bepalen dat bijdragen van financiële ondernemingen die geen bank zijn onder een bepaalde grens niet behoeven te worden voldaan. De som van deze bijdragen wordt over de bijdragende financiële ondernemingen die geen bank zijn omgeslagen. Voorheen diende deze som op basis van de omslagpercentages, bedoeld in de artikelen 14 en 15 van het Bpmbd Wft, te worden omgeslagen. Dit leidt er onbedoeld toe dat niet de gehele som over de bijdragende financiële ondernemingen wordt omgeslagen. Bijvoorbeeld: wanneer een aantal financiële ondernemingen, die in totaal 2% van de totale omslag voor hun rekening nemen, onder het vastgestelde bedrag komen, moet hun deel worden betaald door de overige financiële ondernemingen op basis van het

vastgestelde omslagpercentage. Het totaal vastgestelde omslagpercentage voor de overige financiële ondernemingen is 98%. In totaal blijft dan 0,04% (2% x 2%) van de rekening onbetaald. De wijzigingen in de artikelen 13, zevende lid, 14, eerste en derde (nieuw) lid, en 15, eerste en derde (nieuw) lid, van het Bpmbd Wft repareren deze onbedoelde onvolledige omslag. De wijziging van artikel 13, zevende lid, van het Bpmbd Wft leidt ertoe dat de som van de bijdragen van de niet-bijdragende financiële ondernemingen niet meer volgens het vastgestelde omslagpercentage over de bijdragende financiële ondernemingen wordt omgeslagen. Aan de artikelen 14 en 15 van het Bpmbd Wft is een lid toegevoegd, dat ziet op het geval dat DNB gebruik maakt van de bevoegdheid te bepalen dat bijdragen beneden een door haar vast te stellen bedrag niet behoeven te worden voldaan. Indien DNB van die bevoegdheid gebruik maakt, dient zij vast te stellen welke financiële ondernemingen geen bijdrage behoeven te voldoen. Vervolgens dient DNB nieuwe omslagpercentages te berekenen, waarbij noch de betalingsonmachtige financiële onderneming, noch de niet-bijdragende financiële ondernemingen wordt meegerekend. Hetgeen hiervoor ten aanzien van financiële ondernemingen die geen bank zijn is opgemerkt, geldt mutatis mutandis ook voor de artikelen 11, zevende lid, 12, eerste lid, 21, zevende lid, en artikel 22 van het Bpmbd Wft. De aanpassingen van de artikelen 14, eerste lid, en 15, eerste lid, van het Bpmbd Wft leiden ertoe dat, indien het toegevoegde lid van toepassing is, de nieuwe omslagpercentages in de berekening van de bijdragen worden meegenomen.

Artikel 15

1. De Nederlandsche Bank stelt, ambtshalve of op verzoek van representatieve vertegenwoordigingen, na overleg met deze vertegenwoordigingen, het bedrag vast van de bijdrage van iedere in artikel 13, tweede lid, bedoelde financiële onderneming. Dat bedrag wordt verkregen door het omslagpercentage, bedoeld in het tweede lid of, indien van toepassing, het derde lid te vermenigvuldigen met het bedrag, bedoeld in artikel 13, tweede lid.
2. De Nederlandsche Bank stelt, ambtshalve of op verzoek van representatieve vertegenwoordigingen, na overleg met deze vertegenwoordigingen, het voor iedere financiële onderneming, bedoeld in artikel 8, eerste lid, geldende omslagpercentage vast aan de hand van de door deze financiële onderneming aan de Nederlandsche Bank overgelegde geconsolideerde balans voorafgaand aan het tijdstip waarop betalingsonmacht als bedoeld in artikel 3:260, tweede lid, van de wet door de Nederlandsche Bank is geconstateerd. Na overleg met representatieve vertegenwoordigingen bepaalt de Nederlandsche Bank nader welke bedrijfseconomische balansen gebruikt worden en welke post-

en uit deze balansen voor deze berekening in aanmerking worden genomen. Daarbij wordt het totaalbedrag van deze posten van elke financiële onderneming gedeeld door het totaalbedrag van deze posten van alle financiële ondernemingen gezamenlijk en het verkregen getal vermenigvuldigd met 100 procent. Hierbij worden de gegevens van de betalingsonmachtige financiële onderneming, bedoeld in artikel 3:260, tweede lid, van de wet, niet meegeteld.

3. Indien de Nederlandsche Bank ingevolge artikel 13, zevende lid, heeft bepaald dat bijdragen beneden een door haar vast te stellen bedrag niet behoeven te worden voldaan, stelt de Nederlandsche Bank vast, op basis van het omslagpercentage, bedoeld in het tweede lid, welke financiële ondernemingen op grond van artikel 13, zevende lid, geen bijdrage behoeven te voldoen. Indien de Nederlandsche Bank vaststelt dat een of meer financiële ondernemingen geen bijdrage behoeven te voldoen, stelt de Nederlandsche Bank een nieuw omslagpercentage vast, dat het omslagpercentage, bedoeld in het tweede lid, vervangt. Hiervoor herhaalt de Nederlandsche Bank de berekening, bedoeld in het tweede lid, met dien verstande dat de gegevens van de betalingsonmachtige financiële onderneming en van de financiële ondernemingen die op grond van artikel 13, zevende lid, geen bijdrage behoeven te voldoen, niet worden meegeteld.
4. De Nederlandsche Bank kan een voorlopige bijdrage vaststellen. Van de voorlopig vastgestelde bijdrage betalen financiële ondernemingen als bedoeld in het eerste lid 70 procent bij wijze van voorschot aan de Nederlandsche Bank. Betaalde voorschotten worden met de definitieve bijdragen verrekend. Financiële ondernemingen als bedoeld in het eerste lid voldoen de voorschotten binnen een door de Nederlandsche Bank vastgestelde termijn.

Stb. 2006, nr. 507

Zie de toelichting bij artikel 13.

Stb. 2008, nr. 581

De eerste wijziging in dit onderdeel herstelt een onjuiste verwijzing. Voor de toelichting op de tweede en derde wijziging wordt verwezen naar de hier voorstaande toelichting op artikel 14.

Artikel 16

1. De Stichting Beleggers Compensatiefonds draagt zorg voor het beheer en de instandhouding van een compensatiefonds

- dat is bestemd voor het aan de Nederlandsche Bank vergoeden van bedragen die deze heeft uitgekeerd ingevolge het beleggerscompensatiestelsel.
2. De Nederlandsche Bank is bevoegd om, na overleg met representatieve vertegenwoordigingen, de statuten van de Stichting Beleggers Compensatiefonds te wijzigen.
 3. Wijziging van de statuten behoeft de goedkeuring van Onze Minister. Onze Minister kan goedkeuring weigeren in het belang van een goede uitvoering van het beleggerscompensatiestelsel of wegens onverenigbaarheid van de gewijzigde statuten met de wet of dit besluit.
 4. Het compensatiefonds wordt gevormd door bijdragen van de financiële ondernemingen, bedoeld in artikel 8, eerste lid, die geen bank zijn en heeft een doelvermogen van € 11,3 miljoen.
 5. De Nederlandsche Bank stelt periodiek, na overleg met representatieve vertegenwoordigingen, de omvang van de noodzakelijk geachte totale bijdrage aan het compensatiefonds vast. Indien het doelvermogen van het compensatiefonds niet is bereikt, bedraagt de omvang van de totale bijdrage aan het compensatiefonds jaarlijks ten minste € 750.000. Wanneer de Nederlandsche Bank, na overleg met representatieve vertegenwoordigingen, besluit tot een verhoging van de bijdrage, wordt deze verhoging ineens opgelegd of over een door haar te bepalen periode gespreid. De door de Nederlandsche Bank vastgestelde totale bijdrage wordt over de in het vierde lid bedoelde financiële ondernemingen omgeslagen.
 6. Onverminderd het hiervoor bepaalde, wordt bij het bepalen van de omvang van de totale bijdrage een voor alle in het vierde lid bedoelde financiële ondernemingen gelijke heffing vastgesteld, vermeerderd met een variabel bedrag dat voor de afzonderlijke financiële ondernemingen wordt berekend naar rato van het aantal personen wier vorderingen ingevolge artikel 9 voor voldoening in aanmerking komen per financiële onderneming. Artikel 14, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.
 7. De Nederlandsche Bank kan ten aanzien van een instelling die na de inwerkingtreding van dit besluit financiële onderneming wordt als bedoeld in artikel 8 bepalen dat deze financiële onderneming, gedurende een alsdan vast te stellen termijn en frequentie, een bijdrage doet, waarvan de omvang door de Nederland-

sche Bank wordt vastgesteld.

8. Indien het vermogen van het compensatiefonds het doelvermogen overschrijdt, kan de Nederlandsche Bank, na overleg met representatieve vertegenwoordigingen, het meerdere overeenkomstig een door haar vast te stellen verdeelsleutel laten uitkeren aan de financiële ondernemingen, bedoeld in het vierde lid.

Stb. 2006, nr. 507

Artikel 16 is overgenomen uit artikel 16 van de BCR en voorziet in de wettelijke grondslag voor een fonds in het compensatiestelsel voor beleggingsondernemingen niet zijnde banken. Het fonds wordt beheerd door een speciaal daartoe opgerichte stichting, de Stichting Beleggers Compensatiefonds. Deze stichting is opgericht op 18 augustus 1999. De werkwijze van de stichting en het beheer van het fonds zijn geregeld in de statuten van de stichting. Om te verzekeren dat de statuten in overeenstemming zijn met de wet en dit besluit, is in het vierde lid bepaald dat wijziging van de statuten de goedkeuring van de Minister van Financiën behoeft.

Het compensatiefonds heeft een doelvermogen van € 11,3 miljoen. Dit doelvermogen is het resultaat geweest van de onderhandelingen die indertijd hebben geleid tot de BCR, die oorspronkelijk een overeenkomst tussen de bedrijfstak en de toezichhouders was, en is bij de laatste wijziging van de BCR in 2003 ongewijzigd gelaten. Het bedrag van € 11,3 miljoen wordt vooralsnog gehandhaafd. Het verzoek van de REB en Euronext om duidelijke criteria voor de vaststelling van het doelvermogen is wel aanleiding geweest om onderzoek te laten uitvoeren naar de mogelijkheid van een maatstaf voor de bepaling van het doelvermogen. Op basis van de uitkomst van dit onderzoek zal de omvang van het doelvermogen, en eventueel de financiering van het compensatiestelsel, worden gezien.

DNB stelt de omvang van de dotatie aan het compensatiefonds vast. Daarbij zullen representatieve vertegenwoordigingen worden geconsulteerd. Belangrijk uitgangspunt voor DNB is de beleggingsondernemingen en financiële instellingen zoveel mogelijk zekerheid te geven over de omvang van de reguliere heffing. DNB zal de beleggingsondernemingen en financiële instellingen daarom melden welke financieringsmethodiek zij voornemens is te hanteren voor het compensatiefonds. Tevens worden de beleggingsondernemingen en financiële instellingen tijdig op de hoogte gebracht van de omvang van de dotatie aan het fonds en de individuele heffing. Zo kunnen zij indien nodig reserveren.

Het is tegen deze achtergrond dat geen opbouwtermijn is opgenomen. Juist een gefixeerde opbouwtermijn kan, gegeven aanspraken op het compensatiefonds, tot een grillig en onvoorspelbaar patroon van de dotatie en de individuele heffingen leiden. Aangezien het gewent is de opbouw van het compensatiefonds aan zekere randvoorwaarden te binden, is in het besluit opgenomen dat, zolang het doelvermogen van het compensatiefonds niet bereikt is, de omvang van de dotatie jaarlijks in ieder geval € 750.000 dient te bedragen. Wanneer dit bedrag enkel is te realiseren door een dramatische stijging van de bijdrage per instelling, wel-

ke stijging geheel onvoorzien was bij het vaststellen van de financieringsmethodiek, bijvoorbeeld doordat een groot aantal financiële ondernemingen om wat voor een reden dan ook niet langer onder het beleggerscompensatiestelsel valt, kan dit voor DNB reden zijn om met representatieve vertegenwoordigers de financiering van het compensatiefonds opnieuw te bespreken.

In het achtste lid is bepaald dat DNB ten aanzien van een instelling die toetreedt tot het compensatiestelsel voor beleggingsondernemingen niet zijnde banken, op een tijdstip na de inwerkingtreding van dit besluit, kan bepalen dat deze financiële onderneming, gedurende een dan vast te stellen termijn en frequentie, een bijdrage doet aan het fonds, waarvan de omvang door DNB wordt vastgesteld. De reden voor deze bepaling is dat anders de financiële onderneming die later toetreedt, profiteert van het opgebouwde fonds zonder hieraan te hebben bijgedragen.

Artikel 17

- 1. Het in enig kalenderjaar door een bank in-gevolge artikel 11, eerste lid en 13, tweede lid, te betalen bedrag, vermeerderd met het op grond van paragraaf 6.2 te betalen bedrag, is niet groter dan vijf procent van haar eigen vermogen. Een eventueel excedent wordt door de Nederlandsche Bank renteloos voorgeschoten.**
- 2. Het in enig kalenderjaar door een financiële onderneming die geen bank is, in-gevolge artikel 13, eerste en tweede lid en artikel 16, vijfde lid, te betalen bedrag is niet groter dan drie procent van haar eigen vermogen. Een eventueel excedent wordt door de Nederlandsche Bank renteloos voorgeschoten.**
- 3. Indien de solvabiliteits- of liquiditeitspositie van een bank, of de solvabiliteitspositie van een beleggingsonderneming daartoe aanleiding geeft, kan de Nederlandsche Bank voor die bank, onderscheidenlijk beleggingsonderneming, een lager percentage vaststellen.**

Stb. 2006, nr. 507

De Europese richtlijnen stellen de eis dat het financiële stelsel niet in gevaar mag komen door de financieringsverplichtingen ten aanzien van de te verrichten uitkeringen. In Nederland is hieraan voor het beleggerscompensatiestelsel vorm gegeven door artikel 17. Bij verhaal binnen één kalenderjaar van meer geld dan de aangegeven percentages, kan het financiële stelsel in ongezonde mate worden aangetast. Het maximale verhaal stelt een jaarlijks plafond vast voor elke individuele financiële onderneming en voor de financiële ondernemingen gezamenlijk. Voorzover de bijdragen het plafond te boven gaan, wordt het excedent door DNB renteloos voorgeschoten. De bijdrageverplichting wordt daarmee opgeschort naar een volgend jaar en eventueel een daaropvolgend jaar.

Het jaarlijkse plafond als benoemd in het eerste lid ziet op de combinatie van verhaal uit hoofde van het beleggerscompensatiestelsel en uit hoofde van het depositogarantie-

stelsel voor de banken-beleggingsondernemingen. In het ergste geval, wanneer in één jaar zowel een bank faillieert die beleggingsdiensten verleent als een beleggingsonderneming, bestaat de kans dat de bank-beleggingsondernemingen driemaal moeten bijdragen: op grond van het depositogarantiestelsel, op grond van het beleggerscompensatiestelsel voorzover de bank tevens beleggingsdiensten verleende en op grond van het beleggerscompensatiestelsel voor een beleggingsonderneming op grond van artikel 13, eerste lid, onderdeel c.

Voor de maximumvergoeding wordt onderscheid gemaakt tussen het beleggerscompensatiestelsel voor beleggingsondernemingen niet zijnde banken enerzijds en het depositogarantiestelsel voor banken en het depositogarantiestelsel anderzijds. Voor het beleggerscompensatiestelsel voor beleggingsondernemingen niet zijnde banken is het maximum beperkt tot drie procent van het eigen vermogen van elke beleggingsonderneming en is daarmee verlaagd ten opzichte van het maximum dat gold onder de BCR. Voor de banken geldt zowel voor het beleggerscompensatiestelsel als voor het depositogarantiestelsel het oude maximum van vijf procent.

Het maximumbedrag onder de BCR en de CGR bestond uit een dubbel maximum. Niet alleen de bijdrage van elke individuele financiële onderneming was aan een maximum gekoppeld, ook de bijdrage van de financiële ondernemingen gezamenlijk was beperkt. Dit dubbele maximum is geschrapt. De beperking aan de maximumbijdragen voor alle financiële ondernemingen gezamenlijk is geschrapt omdat deze overbodig was. Zolang de afzonderlijke beleggingsondernemingen en banken niet meer dan drie respectievelijk vijf procent van hun eigen vermogen hoeven bij te dragen, zal de gezamenlijke bijdrage per groep niet hoger zijn dan drie respectievelijk vijf procent van hun gezamenlijke eigen vermogen.

Onder de BCR was het maximum bedrag bovendien exclusief de bijdrage van de beleggingsondernemingen aan het compensatiefonds. Om te voorkomen dat de bijdrage aan het compensatiestelsel via een andere weg te hoog uitvalt, is ervoor gekozen de bijdrage aan het compensatiefonds onder het maximum bedrag te brengen.

Stb. 2008, nr. 581

De eerste wijziging in dit onderdeel herstelt een onjuiste verwijzing. Voorheen bestond artikel 13, eerste lid, van het Bpmbd Wft uit de onderdelen a tot en met c. Daarna heeft er een wijziging plaatsgevonden waarbij artikel 13, eerste lid, onderdeel c, is verplaatst naar artikel 13, tweede lid. Artikel 17, tweede lid, van het Bpmbd Wft is hier echter onbedoeld niet op aangepast. De tweede wijziging herstelt deze omissie.

§ 6.3 Procedure uitkering beleggerscompensatiestelsel

Artikel 24

- 1. De Nederlandsche Bank doet de mededeling, bedoeld in artikel 3:260, derde lid, van de wet, in de Staatscourant zo spo-**

dig mogelijk na het nemen van het in het eerste lid van dat artikel bedoelde besluit tot het in werking stellen van het beleggerscompensatiestelsel.

2. **Tevens doet de Nederlandsche Bank zo spoedig mogelijk nadat zij betalingsonmacht heeft vastgesteld mededeling door middel van advertenties in door haar te bepalen landelijke nieuwsbladen dat:**
 - a. **zij het beleggerscompensatiestelsel, bedoeld in artikel 3:259, eerste lid, van de wet, in werking geeft gesteld; en**
 - b. **de personen, bedoeld in artikel 9, binnen vijf maanden na de datum van de bekendmaking in de Staatscourant met gebruikmaking van een daartoe door de Nederlandsche Bank vast te stellen formulier een aanvraag tot vergoeding van de in artikel 10 bedoelde vorderingen bij haar kunnen indienen.**
3. **De Nederlandsche Bank verzoekt de bewindvoerders of curatoren van de betalingsonmachtige financiële onderneming om in hun correspondentie met de personen, bedoeld in artikel 9, te wijzen op het in werking stellen van het beleggerscompensatiestelsel.**
4. **De Nederlandsche Bank neemt aanvragen die na het verstrijken van de termijn, bedoeld in het tweede lid, onderdeel b, zijn ingediend niet in behandeling, tenzij redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de aanvrager in verzuim is.**

Stb. 2006, nr. 507

Dit artikel bepaalt op welke wijze DNB bekend maakt dat zij het beleggerscompensatiestelsel of het depositogarantiestelsel in werking stelt en binnen welke termijn verzoeken om vergoeding kunnen worden gedaan. Op grond van artikel 3:260, derde lid, van de wet doet DNB hiervan mededeling in de Staatscourant. Hierdoor verkrijgt het besluit zijn werking. In aanvulling hierop is in het besluit bepaald dat hiervan tevens mededeling wordt gedaan door middel van advertenties in landelijke nieuwsbladen.

Uit de richtlijnen blijkt dat een termijn mag worden gesteld voor de indiening van de vorderingen van depositohouders en beleggers. Conform de minimumtermijn genoemd in artikel 9, eerste lid, van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels, is deze vastgesteld op vijf maanden na de officiële bekendmaking van de vangnetregeling: het verschijnen van de Staatscourant waarin de advertentie is opgenomen. De meeste verzoeken om uitkering zullen vermoedelijk vrij snel daarna worden ontvangen. De bepaling over de verschoonbare termijnoverschrijding (derde lid) is ontleend aan een vergelijkbare regeling voor bezwaarschriften in artikel 6:11 van de Algemene wet bestuursrecht. Een ieder die zich aanmeldt zal in de praktijk een aanvraagformulier ontvangen, waarin de formele kanten (cessie, acceptatie van de subrogatie) en de materiële kanten (welke vordering, uit hoofde waarvan) stapsgewijs worden behandeld. Indien deze gegevens en verklaringen niet tijdig worden verstrekt,

zal DNB niet tot uitkering over kunnen gaan.

Stb. 2011, nr. 374

Zie de toelichting bij paragraaf 6.3a van dit besluit (*red.*).

Artikel 25

1. **De Nederlandsche Bank stelt het bestaan en de waarde van de ingediende en ingevolge artikel 10 voor vergoeding in aanmerking komende vorderingen vast aan de hand van de op de vorderingen toepasselijke wettelijke bepalingen en contractuele voorwaarden, de administratie van de betalingsonmachtige financiële onderneming en eventuele andere relevante documenten.**
2. **De Nederlandsche Bank baseert zich bij de waardevaststelling van vorderingen die in vreemde valuta luiden op de referentiekosten van de Europese Centrale Bank zoals deze golden op de dag waarop de Nederlandsche Bank de betalingsonmacht constateerde.**

Stb. 2006, nr. 507

Artikel 25 regelt hoe en aan de hand van welke documenten DNB het bestaan en de waarde van een ingediende vordering toetst. Dit gebeurt niet uitsluitend aan de hand van de toepasselijke wettelijke en contractuele voorwaarden en de boekhouding, maar tevens aan de hand van eventuele andere relevante documenten. In praktijk bleek hieraan behoefte te bestaan omdat er soms 'andere stukken' zijn waaruit het bestaan van de vordering kan blijken die strikt genomen niet onder de genoemde stukken vallen en naar de letter van de wet dus niet in aanmerking zouden kunnen komen.

Stb. 2011, nr. 374

Zie de toelichting bij paragraaf 6.3a van dit besluit (*red.*).

Artikel 26

1. **Vorderingen als bedoeld in artikel 10, eerste lid, aanhef en onderdeel a, die door de Nederlandsche Bank zijn vastgesteld, worden voldaan in de vorm van terugbetaling tot het in het vierde lid genoemde maximum.**
2. **Vorderingen als bedoeld in artikel 10, eerste lid, onderdeel b, die door de Nederlandsche Bank zijn vastgesteld, worden voorzover mogelijk voldaan door het teruggeven van de in artikel 10, eerste lid, onderdeel b, genoemde financiële instrumenten. Indien dit niet mogelijk is, wordt de vordering in geld voldaan tot het in het vierde lid genoemde maximum. In het laatste geval wordt de waarde van de vordering, tenzij wettelijk of contractueel anders is bepaald, vastgesteld op de marktwaarde van de financiële instrumenten op het tijdstip waarop**

- de Nederlandsche Bank de betalingsonmacht bij de financiële onderneming constateerde.
3. **Bij het vaststellen van de waarde van een vastgestelde vordering houdt de Nederlandsche Bank rekening met mogelijke bevoegdheden om die vordering en andere vorderingen onderling op grond van de wet of overeenkomst te verrekenen.**
 4. **Voor voldoening komen in aanmerking vorderingen tot maximaal € 100.000 per persoon als bedoeld in artikel 19 per betalingsonmachtige financiële onderneming.¹⁷**
 5. **Tenzij contractueel is bepaald dat de personen, bedoeld in artikel 9, onderdeel b, in een andere verhouding gerechtigd zijn tot de vorderingen, ontvangen zij ieder een vergoeding ter grootte van een evenredig deel van het totaal van de vastgestelde vorderingen met inachtneming van hetgeen in het tweede lid is bepaald.**
 6. **Is er meer dan een derde als bedoeld in artikel 9, onderdeel c, dan wordt het aandeel van elk van hen en de vergoeding als bedoeld in het tweede lid aan elk van hen berekend op de voet van het vijfde lid van dit artikel.**
 7. **Onze Minister kan besluiten dat, in afwijking van het vierde lid, andere maxima gelden voor de voor voldoening in aanmerking komende vorderingen. Onze Minister maakt het besluit daartoe bekend in de Staatscourant.**

Stb. 2006, nr. 507

Uitgangspunt bij de vergoeding van de vordering is dat een vordering in de vorm van financiële instrumenten (in het kader van het beleggerscompensatiestelsel) indien mogelijk wordt voldaan door middel van teruggave van de desbetreffende soort instrumenten. Alleen indien teruggave niet mogelijk is, kan de (markt)waarde van de financiële instrumenten op het moment van de bekendmaking van de betalingsonmacht worden voldaan.

Bij vorderingen van beleggers zal het vaak voorkomen dat de financiële instrumenten die niet worden teruggegeven, niet door de financiële onderneming gehouden worden ten behoeve van administratie of beheer, maar door een derde of in een afgezonderd depot. Hierbij dient gedacht te worden aan de situatie dat de instelling de financiële instrumenten op naam van de belegger heeft geregistreerd in een verzameldepot als bedoeld in de Wet giraal effectenverkeer of in bewaring heeft gegeven aan een apart bewaarbedrijf. In beginsel zal de belegger de stukken dan terugkrijgen omdat zij ofwel niet in het vermogen van de instelling vallen (doordat zij afgescheiden zijn bewaard)

¹⁷ Artikel I, onderdeel D onder 2 van Stb. 2011, nr. 374 probeert dit lid te amenderen, maar dat slaagt niet omdat het woord "en" in de te vervangen zinsnede in dit lid niet voorkomt (*red.*).

ofwel bij een andere instelling (bewaarbedrijf) zijn gedeponeerd. De curator of de derde zal de stukken in beginsel aan de belegger teruggeven, waardoor de belegger geen vordering (meer) heeft op de financiële onderneming. Hierbij kan echter iets mis gaan of vertraging ontstaan. In dat geval zou de belegger een gedekte vordering kunnen hebben op het beleggerscompensatiestelsel, naast de eventuele honoreerbare vordering op een eventuele derde. Deze vordering moet de belegger dan tevens cederen, tot de hoogte van de vergoeding, opdat hij niet zowel de schadevergoeding kan krijgen als ook, uiteindelijk, de stukken.

De vergoeding is voor het beleggerscompensatiestelsel gemaximeerd op € 20.000 per betalingsonmachtige financiële onderneming per belegger ongeacht het aantal vorderingen als bedoeld in artikel 10 en bij welk kantoor van de betalingsonmachtige financiële onderneming als bedoeld in artikel 8, eerste lid, in Nederland of in een andere lidstaat, de vorderingen zijn ontstaan. Voor het depositogarantiestelsel bedraagt de vergoeding maximaal € 40.000, met een eigen risico van tien procent over de tweede € 20.000 (dus over het deel van € 20.000 tot en met € 40.000), per betalingsonmachtige financiële onderneming per deposant ongeacht het aantal vorderingen als bedoeld in artikel 20, en bij welk kantoor van de betalingsonmachtige financiële onderneming als bedoeld in artikel 18, in Nederland of in een andere lidstaat, de vorderingen zijn ontstaan. Voor een toelichting op de hoogte van de vergoeding op grond van het depositogarantiestelsel en het eigen risico wordt verwezen naar wat hierover is opgemerkt in het algemene deel van deze toelichting in de paragraaf "Ontwikkelingen na consultatie". In beide gevallen geldt dat dit slechts anders is indien contractueel is bepaald dat de personen in een andere verhouding gerechtigd zijn tot de vordering, bijvoorbeeld indien zij gezamenlijk opdracht hebben gegeven tot bepaalde beleggingsactiviteiten. Voor de duidelijkheid wordt opgemerkt dat bijvoorbeeld bij betalingsonmacht van een bank die naast reguliere bankdiensten ook beleggingsdiensten verleent, een klant van deze bank maximaal € 38.000 van zijn deposito uitgekeerd krijgt en maximaal € 20.000 aan effecten, in totaal maximaal € 58.000.

De richtlijn depositogarantiestelsels vermeldt een plicht voor de Europese Commissie om het uitkeringsbedrag minimaal om de vijf jaar te toetsen aan de economische ontwikkelingen binnen de EU. Deze toetsingsverplichting is niet opgenomen in de richtlijn beleggerscompensatiestelsels. De Europese Commissie is bezig met een evaluatie en herziening van het depositogarantiestelsel. Indien de Europese Commissie het minimum uit te keren bedrag zou willen aanpassen dan moet zij de normale weg bewandelen voor het aanpassen van een richtlijn en een voorstel moeten indienen bij de Raad van de Europese Unie en het Europees Parlement.

Op grond van het zevende lid kan de Minister van Financiën het maximumbedrag wijzigen. Onder de BCR en de CGR kwam deze bevoegdheid toe aan DNB aangezien deze regelingen overeenkomsten waren tussen de toezichthouder en representatieve vertegenwoordigers van de beleggingsondernemingen en banken. Nu deze regeling zijn omgezet in dit besluit, is het niet langer DNB maar de Minister van Financiën die het in het vierde lid genoemde bedragen kan aanpassen.

Stb. 2008, nr. 581

In artikel 26, derde lid, van het Bpmbd Wft is bepaald dat DNB bij het vaststellen van een vergoeding de vordering van de betalingsonmachtige financiële onderneming op de aanvrager verrekent. De cursieve woorden stonden niet in de voormalige collectieve garantieregeling (Stb. 1998, 556). Dat maakt verschil wanneer een failliete bank vorderingen op depositohouders heeft overgedragen aan een derde. Wanneer de depositohouder zijn vordering ook met die derde kan verrekenen, lijdt hij minder verlies, en is dus het beroep de vangnetregeling minder groot. Bij de omzetting van de collectieve garantieregeling in het Bpmbd Wft was geen inhoudelijke wijziging beoogd. Met de wijziging van artikel 26, derde lid, is teruggekeerd naar de oude situatie, en is de beperking dat alleen een vordering van de betalingsonmachtige financiële onderneming voor verrekening in aanmerking komt, vervallen. Met de term «bevoegdheid» wordt aangesloten bij de terminologie van artikel 127 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek. De bevoegdheid tot verrekening kan zowel uit overeenkomst als uit de wet voortvloeien.

Voorbeeld:

Aanvangssituatie: bank B verstrekt hypothecaire lening aan A van 100.000, en A heeft deposito van 80.000 bij bank. Dus: Bank B heeft vordering op A, A heeft vordering op bank B.

Scenario 1: Bank B gaat failliet. A verrekent de vorderingen over en weer en hoeft per saldo slechts 20.000 aan bank te betalen.

Scenario 2: Bank B heeft hypotheekportefeuille overgedragen aan Bank C. Bank B gaat failliet. Er is in de boedel slechts genoeg om 5% van de vorderingen te betalen. Kan A met Bank C verrekenen?

In de huidige situatie:

A moet aan bank C 100.000 betalen. A heeft vordering op bank B van 80.000 waarvan hij maar 5% ontvangt, dus 4.000. Hij leidt een verlies van 72.000. Hij doet hiervoor een beroep op de CGR en ontvangt de maximale vergoeding van 38.000. In de situatie onder de voormalige collectieve garantieregeling en onder het voorgestelde artikel 26, derde lid: A verrekent zijn vordering op bank B met de vordering die bank C op hem heeft. Hij hoeft per saldo slechts 20.000 aan bank B te betalen. Hij lijdt geen verlies en doet dus geen beroep op de CGR.

De tweede wijziging is van redactionele aard.

Stb. 2009, nr. 277

Op grond van artikel 26, vierde lid, komen vorderingen tot maximaal € 40.000 voor vergoeding in aanmerking, met dien verstande dat over het gedeelte tussen € 20.000 en € 40.000 90% wordt vergoed. Het niet voor vergoeding in aanmerking komende gedeelte wordt ook wel «het eigen risico» genoemd. Op grond van artikel 26, zevende lid, kan de Minister van Financiën besluiten dat, in afwijking van artikel 26, vierde lid, andere maxima gelden. Naar aanleiding van de ontwikkelingen met betrekking tot Landsbanki heb ik op 9 oktober 2008 van die bevoegdheid gebruik gemaakt, en de maximumvergoeding vastgesteld op € 100.000.¹ Dat besluit is zodanig geformuleerd dat het eigen risico niet langer geldt. Uit het opschrift van het besluit

blijkt dat het een tijdelijke regeling is, maar in het besluit zelf is niet de termijn waarvoor de verhoging tot € 100.000 geldt, genoemd. Die termijn is een jaar, dus tot 7 oktober 2009.

De wijzigingsrichtlijn schrijft voor dat vanaf 30 juni 2009 de maximumvergoeding minimaal € 50.000 bedraagt. Als gevolg van de ministeriële regeling van 9 oktober 2008 voldeed Nederland reeds vanaf die datum daaraan. Het verdiende evenwel vanuit het oogpunt van toegankelijkheid van wetgeving de voorkeur om de maximumvergoeding in het besluit zelf vast te leggen in plaats van bij ministeriële regeling van het besluit af te wijken. Immers, de lezer die uitsluitend afging op de tekst van artikel 26, vierde lid, van het besluit verkeerde ten onrechte in de veronderstelling dat de maximale vordering die voor vergoeding in aanmerking kwam nog € 40.000 was met een eigen risico van 10% voor het gedeelte tussen € 20.000 en € 40.000.

Daar komt bij dat de ministeriële regeling blijkens het opschrift een tijdelijk karakter had, ook al werd in de ministeriële regeling zelf geen termijn genoemd voor welke de ministeriële regeling gold.

De wijzigingsrichtlijn schrijft voor dat vanaf 30 juni 2009 het maximumbedrag ten minste € 50.000 bedraagt. De maximumvergoeding is evenwel op € 100.000 gehouden. De financiële markten hebben rust nodig. Die rust wordt niet bevorderd wanneer het maximumbedrag vanaf 30 juni 2009 op € 50.000 zou worden gesteld, en op 31 december 2010 weer zou worden verhoogd naar € 100.000. Mocht de Commissie van de Europese Gemeenschappen tot de conclusie komen dat de door de wijzigingsrichtlijn voorgeschreven verhoging tot € 100.000 en harmonisatie niet zijn aangewezen en niet voor alle lidstaten financieel haalbaar zijn, als gevolg waarvan aan het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie een voorstel tot wijziging zal worden gedaan, dan ontstaat een nieuwe situatie. Vooralsnog diende ervan uit te worden gegaan dat op 31 december 2010 het maximumbedrag wordt geharmoniseerd en vastgesteld op € 100.000. Het was niet gewenst het maximumbedrag op 30 juni 2009 (de dag waarop de richtlijn uiterlijk dient te zijn geïmplementeerd) of 7 oktober 2009 (de dag waarop de termijn waarvoor de tijdelijke verhoging tot € 100.000 geldt) te verlagen tot € 50.000 en 18 onderscheidenlijk 15 maanden later weer te verhogen tot € 100.000. Mensen die overwegen hun geld in deposito te geven, dienen te weten waar zij aan toe zijn. Overigens is er ook voor de banken een gunstig aspect aan een maximumbedrag dat constant op hetzelfde niveau is. Mensen zullen sterker bereid zijn hun geld voor langere tijd in deposito vast te zetten wanneer zij weten dat tijdens de gehele looptijd van het deposito hetzelfde maximumbedrag geldt. Zie ook mijn brief d.d. 10 maart 2009 aan de Tweede Kamer.²

In verband met de vastlegging van het maximumbedrag van € 100.000 in het besluit, is de ministeriële regeling ingetrokken. Dat is geregeld in artikel II.

Stb. 2011, nr. 374

Zie de toelichting bij paragraaf 6.3a van dit besluit (*red.*).

Artikel 27

1. In geval van een vergoeding op grond

van het beleggerscompensatiestelsel betaalt de Nederlandsche Bank zo spoedig mogelijk, doch in elk geval binnen drie maanden nadat een van de volgende tijdstippen zich als eerste heeft voorgedaan:

- a. **het tijdstip waarop de Nederlandsche Bank de beleggerscompensatieregeling inwerking heeft gesteld ingevolge artikel 3:260, eerste lid, aanhef en onderdeel a;**
 - b. **het tijdstip waarop de rechtbank de noodregeling heeft uitgesproken;**
 - c. **het tijdstip waarop de rechtbank het faillissement heeft uitgesproken.**
2. **De betaling vindt plaats op een door de aanvrager aangewezen rekening bij een bank met zetel in een lidstaat of bij een in een lidstaat gelegen bijkantoor van een bank met zetel in een staat die geen lidstaat is.**
 3. **De betaling vindt slechts plaats indien de aanvrager eventuele rechten tot teruggave of terugbetaling van financiële instrumenten jegens derden tot de hoogte van het uitbetaalde bedrag overdraagt aan de Nederlandsche Bank.**

Stb. 2006, nr. 507

Volgens de richtlijnen moeten het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel in staat zijn om terdege getoetste aanspraken te voldoen uiterlijk binnen drie maanden nadat door DNB bij een financiële onderneming betalingsonmacht is vastgesteld en een vangnetregeling in werking is gesteld. Dit is overgenomen in artikel 3:261, tweede lid, van de wet. Wanneer een uitkering daadwerkelijk wordt gedaan, zal afhangen van het tijdstip waarop de vordering is ingediend. Indien wordt vastgesteld dat het geen valide vordering betreft of onjuiste gegevens zijn verstrekt, dan hoeft niet te worden uitgekeerd.

Depositohouders en beleggers dienen hun vorderingen jegens de betalingsonmachtige financiële onderneming over te dragen aan DNB zoals bedoeld in artikel 150, onderdeel d, van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek. Dit wordt vereist teneinde te verzekeren dat DNB, ter behartiging van de belangen van het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel, in de rechten van de verzoeker treedt voorzover deze door een van de stelsels is vergoed. De uit de richtlijnen voortvloeiende regeling brengt enkel met zich mee dat verzoekers recht hebben op (gedeeltelijke) voldoening van hun vordering. Een verder voordeel (bijvoorbeeld dubbele uitkering) is niet bedoeld.

Stb. 2008, nr. 581

In artikel 27, derde lid, onderdeel a, Bpmbd Wft wordt bepaald dat de betaling door DNB slechts plaatsvindt indien de aanvrager heeft verklaard kennis te hebben genomen van de subrogatie. In onderdeel b van dat artikel wordt bepaald dat DNB slechts betaalt indien aan DNB onvoorwaardelijk en onherroepelijk tot de hoogte van het uitbetaalde bedrag de rechten van de aanvrager jegens de betrokken betalingsonmachtige financiële onderneming zijn

overgedragen. Vroeger was het nodig beide voorwaarden in een wettelijke bepaling op te nemen omdat DNB niet op grond van een wettelijke bepaling in de rechten van de aanvrager trad. Als gevolg van artikel 3:261, derde lid, van de wet is dit echter wel het geval. Beide onderdelen zijn daardoor overbodig geworden. Voor de goede wordt opgemerkt dat artikel 3:261, derde lid, niet leidt tot de overbodigheid van artikel 27, derde lid, onderdeel c, Bpmbd Wft. Dat onderdeel blijft dan ook gehandhaafd.

Stb. 2009, nr. 524

De belangrijkste wijziging betreft de invoeging van een nieuw tweede lid. Met betrekking daartoe wordt het volgende opgemerkt. Artikel 10, eerste lid, van de DGS-richtlijn schreef voordat het depositogarantiestelsel in staat moet zijn terdege getoetste aanspraken te honoreren binnen een termijn van drie maanden, te rekenen vanaf het tijdstip waarop de toezichthouder de betalingsonmacht constateert danwel vanaf het tijdstip waarop de financiële instelling wordt onderworpen aan een insolventieprocedure. In artikel 10, tweede lid, DGS-richtlijn werd bepaald, dat in uitzonderlijke omstandigheden deze termijn maximaal tweemaal kan worden verlengd met maximaal drie maanden. Bij een tweede richtlijn (hierna: de wijzigingsrichtlijn) is de DGS-richtlijn op dit punt gewijzigd.¹⁸ Deze wijziging komt erop neer dat vanaf 30 juni 2009 de verlengingsmogelijkheid van twee keer drie maanden vervalt en dat vanaf 31 december 2010 de uitbetalingstermijn twintig dagen is, met de mogelijkheid van een eenmalige verlenging met maximaal tien werkdagen.

In de Wijzigingswet financiële markten 2010 is de grondslag opgenomen om de uitbetalingstermijn bij algemene maatregel van bestuur vast te stellen. Tegelijkertijd vervalt de vaststelling van de termijn op wetsniveau, in artikel 3:260, eerste lid, Wft. Met de wijziging van artikel 27, eerste lid, van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft (Bbpmdb), wordt gebruik gemaakt van de bevoegdheid om bij algemene maatregel van bestuur de uitbetalingstermijn vast te stellen. In vergelijking met de situatie die gold vóór deze wijziging, komt het erop neer dat de mogelijkheid van maximaal twee verleningen van elk drie maanden vervalt.

Tevens is gebruik gemaakt van de gelegenheid om het tijdstip waarop de uitbetalingstermijn aanvangt, beter te doen aansluiten bij artikel 10, eerste lid, DGS-richtlijn. In artikel 27, eerste lid, Bbpmdb was oorspronkelijk bepaald dat de uitbetalingstermijn aanvangt op het tijdstip dat de aanvrager zijn aanvraag indient. In de richtlijn worden evenwel twee andere tijdstippen genoemd waar vanaf die termijn begint te lopen: het tijdstip waarop de toezichthouder de betalingsonmacht van de bank heeft geconstateerd en het tijdstip waarop de bank wordt onderworpen aan een insolventieprocedure. In de Nederlandse situatie kan sprake zijn van drie verschillende tijdstippen. Het eerste tijdstip is het tijdstip waarop DNB de betalingsonmacht van de bank constateert. Het tweede tijdstip is het tijdstip waarop de rechtbank

¹⁸ Richtlijn 2009/14/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 11 maart 2009 tot wijziging van Richtlijn 94/19/EG inzake de depositogarantiestelsels wat dekking en uitbetalingstermijn betreft (PbEUL68).

de noodregeling uitspreekt. Het derde tijdstip is het tijdstip waarop de rechtbank het faillissement uitspreekt. De uitbetalingstermijn vangt aan nadat het eerste van deze drie tijdstippen zich voordoet. In de meest waarschijnlijke situatie spreekt de rechtbank de noodregeling uit zonder dat DNB eerst de betalingsonmacht van de bank heeft geconstateerd. In dat geval vangt de uitbetalingstermijn aan op het tijdstip waarop de rechtbank de noodregeling uitspreekt. De wijzigingen in de DGS-richtlijn hebben geleid tot een nieuw tweede lid, dat alleen op het depositogarantiestelsel betrekking heeft. De banken moeten hun administratie zodanig op orde hebben dat DNB daardoor in staat wordt gesteld inderdaad binnen de gestelde termijn te betalen. Daartoe is bij de Wijzigingswet financiële markten 2010 artikel 3:17 Wft aangepast. De wijziging in dit onderdeel dient te worden gezien in samenhang met het aangepaste artikel 3:17.

De tweede wijziging van artikel 27 betreft het eerste lid. Dit lid was van toepassing op zowel het beleggerscompensatiestelsel als het depositogarantiestelsel. In de nieuwe opzet wordt het toepassingsbereik van dit lid beperkt tot het beleggerscompensatiestelsel. De bestaande termijn van drie maanden wordt gehandhaafd. Wel wordt het tijdstip waarop deze termijn aanvangt, zo aangepast dat dit hetzelfde tijdstip is als het tijdstip dat in het nieuwe tweede lid wordt genoemd.

Stb. 2011, nr. 374

Zie de toelichting bij paragraaf 6.3a van dit besluit (*red.*).

Artikel 28

Indien een aanvrager strafrechtelijk wordt vervolgd ter zake van een misdrijf dat voortvloeit uit of verband houdt met het witwassen van geld kan de Nederlandsche Bank de termijnen, bedoeld in artikel 27, eerste lid, opschorten. Deze opschorting eindigt zodra de vervolging is beëindigd of de beslissing van de bevoegde rechterlijke instantie onherroepelijk is.

Stb. 2006, nr. 507

Tot uitkering hoeft niet te worden overgegaan indien de aanvrager strafrechtelijk wordt vervolgd ter zake van een misdrijf dat voortvloeit uit of verband houdt met het witwassen van geld. Op grond van de bijlagen kunnen deze personen worden uitgesloten van het stelsel (A1 en B2). Deze mogelijkheid is overgenomen uit de richtlijn inzake depositogarantiestelsels en de richtlijn inzake beleggerscompensatiestelsels. De opschorting wordt beëindigd zodra de vervolging is beëindigd of de beslissing van de bevoegde rechterlijke instantie onherroepelijk is.

Voor de goede orde wordt hier nog opgemerkt dat indien na uitkering van de vordering wordt vastgesteld dat de vordering niet gedekt is of er sprake is van een frauduleuze vordering, het bedrag bij de ontvanger teruggevorderd zal worden uit hoofde van onverschuldigde betaling op grond van het BW. Voor de verjaring van deze vordering gelden de normale termijnen uit het Burgerlijk Wetboek.

Stb. 2011, nr. 374

Zie de toelichting bij paragraaf 6.3a van dit besluit (*red.*).

Artikel 29

1. De Nederlandsche Bank verhaalt, voorzover mogelijk, de aan haar ingevolge artikel 27, derde lid, overgedragen vorderingen of de rechten waarin zij overeenkomstig artikel 3:261, derde lid, van de wet is getreden, op de betalingsonmachtige financiële onderneming.

2. De baten die door de Nederlandsche Bank worden ontvangen ingevolge het in het eerste lid bedoelde verhaal, worden door haar uitgekeerd aan de financiële ondernemingen die op grond van de artikelen 11 en 13 een bijdrage hebben gedaan. Bij de uitkering zal het vastgestelde omslagpercentage worden gebruikt.

Stb. 2006, nr. 507

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 15 van zowel de BCR als de CGR. DNB zal zoveel mogelijk proberen de aan haar gecedeerde vorderingen te verhalen op de boedel van de in betalingsonmacht verkerende financiële onderneming. Daarbij heeft zij dezelfde rang als de deposithouder of belegger had, van wie zij de vordering heeft overgenomen. Eventuele opbrengsten hieruit worden vervolgens verdeeld over de financiële onderneming die op grond van de artikelen 11, 13 of 21 hebben moeten bijdragen in de gedane uitkeringen. Bij de verdeling hiervan zal eenzelfde omslagpercentage worden gehanteerd als eerder was gebruikt bij de vaststelling van de bijdrage voor elke financiële onderneming.

Stb. 2008, nr. 581

In artikel 29, eerste lid, Bpmbd Wft wordt bepaald dat DNB de vorderingen, waarin zij is gesubrogeerd, verhaalt op de betalingsonmachtige financiële onderneming. In artikel 29 wordt in verband met de subrogatie verwezen naar artikel 150, onderdeel d, Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek. De subrogatie vindt echter plaats ingevolge artikel 3:261, derde lid, van de wet. Met deze wijziging wordt de verwijzing gecorrigeerd. Nu de woorden «subrogatie» of «gesubrogeerd» niet voorkomen in artikel 3:261, derde lid, van de wet, is de terminologie daaraan aangepast.

Stb. 2010, nr. 801

Door middel van de onderhavige wijziging is in artikel 29, eerste lid, een onjuiste verwijzing gecorrigeerd.

Stb. 2011, nr. 374

Zie de toelichting bij paragraaf 6.3a van dit besluit (*red.*).

§ 6.3a Procedure uitkering depositogarantiestelsel [vervallen (*red.*)]

Stb 2015, nr. 434

Het wijzigingsonderdeel A regelt dat de paragrafen 6.2 en 6.3a vervallen. Deze paragrafen regelden op besluitniveau de reikwijdte en financiering van het depositogarantiestelsel en de procedurele voorschriften ten aanzien van uitkering

ingevolge het depositogarantiestelsel. Deze regeling vervalt in zijn geheel omdat die wordt vervangen door de in dit wijzigingsbesluit neergelegde regels.

§ 6.4 Depositogarantiestelsel

Stb. 2011, nr. 374 [behorend bij paragraaf 6.3a oud]

Op grond van de richtlijn depositogarantiestelsels (hierna ook: DGS-richtlijn)¹ is er een depositogarantiestelsel, dat aan depositohouders² een vergoeding voldoet ingeval, kort gezegd, de toezichthouder de betalingsonmacht heeft geconstateerd dan wel de rechter een insolventieprocedure heeft geopend. In Nederland wordt het depositogarantiestelsel uitgevoerd door de Nederlandsche Bank (hierna: DNB). Deze richtlijn is gewijzigd bij een latere richtlijn (hierna ook: de Wijzigingsrichtlijn)³. Een van de wijzigingen betreft de termijn waarbinnen het depositogarantiestelsel in staat moet zijn aanspraken van depositohouders te honoreren. In de oorspronkelijke DGS-richtlijn bedroeg die termijn drie maanden, in zeer uitzonderlijke omstandigheden ten hoogste drie keer te verlengen met ten hoogste drie maanden. Deze termijn is in twee stappen verkort. Vanaf 30 juni 2009 bedroeg de termijn nog steeds drie maanden, maar de verlengingsmogelijkheid is met ingang van die datum vervallen. De Wijzigingsrichtlijn schrijft voor dat de maximale uitkeringstermijn vanaf 31 december 2010 twintig werkdagen is, in zeer uitzonderlijke omstandigheden ten hoogste een keer te verlengen met ten hoogste tien werkdagen. Met de thans voorliggende algemene maatregel van bestuur (hierna: AMvB) wordt dit voorschrift geïmplementeerd.

Met deze AMvB wordt toepassing gegeven aan artikel 3:261, tweede lid, van de Wet op het financieel toezicht (hierna: Wft), zoals dat artikel is gewijzigd bij Wijzigingswet Wfm 2010.⁴ In artikel 3:261, tweede lid, Wft wordt bepaald dat DNB zorg draagt voor de betaling van de vergoedingen binnen een bij AMvB te bepalen termijn.

De belangrijkste wijziging die met de thans voorliggende AMvB wordt bewerkstelligd, is dat de maximale termijn waarbinnen DNB in staat moet zijn aanspraken van depositohouders te honoreren wordt teruggebracht tot de in de Wijzigingsrichtlijn genoemde termijn van twintig werkdagen, ten hoogste eenmaal te verlengen met ten hoogste tien werkdagen.

Om een dergelijke wijziging in de praktijk uitvoerbaar te maken, zijn vier additionele wijzigingen nodig; de eerste, derde en vierde wijziging worden bij de thans voorliggende AMvB doorgevoerd.

1. Niet langer wordt ervan uitgegaan dat de depositohouder een vergoeding moet aanvragen. Aanspraken van depositohouders worden geëffectueerd zonder dat een daartoe strekkende aanvraag is gedaan. Een aanvraag is niet langer nodig noch mogelijk. Door de afschaffing van de aanvraag wijzigen de aanspraken die de depositohouders jegens DNB hebben niet.
2. De administratie van banken is zodanig dat DNB op basis van die administratie binnen zeer korte tijd kan vaststellen welke deposito's voor vergoeding in aanmerking komen, wat de omvang van die deposito's is en wie de depositohouders zijn. DNB stelt aan de hand

van de administratie van de probleebank vast wie de depositohouders zijn, welke deposito's voor vergoeding in aanmerking komen en wat de hoogte van de vergoedingen is. DNB heeft hierbij geen beleidsvrijheid; zij is gebonden aan de bij wet en AMvB gestelde regels. Om mogelijk te maken dat DNB aan de hand van de administratie van de probleebank de aanspraken vaststelt, is bij de Wijzigingswet Wfm 2010 aan artikel 3:17, tweede lid van de Wft een onderdeel toegevoegd.

3. Mogelijk wordt gemaakt dat de afhandeling door DNB van een aanspraak van een depositohouder elektronisch, door middel van internet, geschiedt.
4. Bij het vaststellen van de hoogte van de vordering van de depositohouder op zijn bank houdt DNB niet langer rekening met de verrekeningsbevoegdheden van de depositohouder.

gang van zaken

De gang van zaken is als volgt. DNB maakt kenbaar door middel van massamedia dat zij het depositogarantiestelsel in werking heeft gesteld, en dat depositohouders zich kunnen melden bij DNB. Niet wordt voorgeschreven dat DNB daarbij vermeldt dat depositohouders zowel de elektronische weg als de papieren weg kunnen bewandelen, maar wel dat zij vermeldt dat degenen die de elektronische weg bewandelen eerder over de vergoeding kunnen beschikken dan degenen die de papieren weg bewandelen.

In dit verband wordt gewezen op artikel 2:15, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), waarin is bepaald dat een bericht elektronisch aan het bestuursorgaan kan worden gezonden voor zover het bestuursorgaan kenbaar heeft gemaakt dat deze weg is geopend. Door de mededeling in de massamedia dat de depositohouders de elektronische weg kunnen bewandelen, heeft DNB kenbaar gemaakt dat de elektronische weg is geopend.

De elektronische weg is in lijn met het kabinetsbeleid en heeft als voordeel voor de depositohouders dat de elektronische weg sneller is dan de papieren weg. Met betrekking tot de elektronische weg is artikel 2:14, eerste lid, Awb van belang, waarin is bepaald dat een bestuursorgaan een bericht elektronisch kan verzenden voor zover de geadresseerde kenbaar heeft gemaakt dat hij langs deze weg voldoende bereikbaar is. Degenen die inlogt op de website (in de AMvB «internetfaciliteit» genoemd) van DNB maakt daarmee kenbaar dat hij langs de elektronische weg voldoende bereikbaar is. In dit verband kan worden gewezen op de memorie van toelichting bij Artikel 2:14, eerste lid, Awb, waarin is opgemerkt dat deze bepaling geen eisen stelt aan de wijze van kenbaarmaking; de kenbaarmaking kan meer of minder uitdrukkelijk geschieden.⁵ Bovendien laat artikel 2:14, eerste lid, Awb in het midden of de depositohouder langs de papieren weg dan wel elektronisch aan DNB kenbaar maakt dat hij elektronisch voldoende bereikbaar is.

DNB kan ervoor kiezen in de mededeling in de massamedia op te nemen dat de depositohouders die inloggen op de internetfaciliteit van DNB daarmee voldoende kenbaar maken dat zij langs de elektronische weg voldoende bereikbaar zijn.

Nadat DNB het DGS in werking heeft gesteld, neemt zij aan de hand van de administratie van de probleebank

besluiten met betrekking tot de aanspraken van de respectieve depositohouders. DNB stelt het bedrag dat overeenkomt met het in het besluit genoemde bedrag tot een maximum van € 100.000 beschikbaar op een bijzondere rekening die door haar op naam van de depositohouder is gesteld.

De depositohouders die inloggen op de internetfaciliteit van DNB dienen daarbij gebruik te maken van hun zogeheten DigiD, een soort digitaal paspoort. De depositohouders die inloggen op de internetfaciliteit van DNB nemen kennis van het eerder door DNB genomen besluit. DNB heeft dit besluit al eerder genomen, maar het ingevolge artikel 3:40 treedt in werking door de bekendmaking. [Als bekendmaking heeft te gelden het tijdstip waarop de depositohouder inlogt en kennis neemt van het besluit.] Voorts delen zij aan DNB het nummer en de tenaamstelling van de rekening waarnaar de overboeking van de vergoeding zal worden uitgevoerd, de bank waarbij de rekening wordt aangehouden, en hun elektronische adres mede. Ten slotte bewerkstelligen zij elektronisch dat het reeds beschikbaar gestelde bedrag wordt overgemaakt naar de rekening die de depositohouder aan DNB heeft opgegeven, ook wel de tegenrekening genoemd.

Het bewerkstelligen door de depositohouder dat het bedrag wordt overgemaakt naar de tegenrekening betekent niet dat de depositohouder ook akkoord gaat met de hoogte van het bedrag. Wanneer hij meent aanspraak te hebben op een hoger bedrag, kan hij tegen het besluit bezwaar maken en eventueel beroep instellen. Wanneer dit bezwaar of beroep gegrond wordt verklaard, zal DNB het ontbrekende bedrag alsnog ter beschikking stellen. Wanneer de depositohouders meent dat hij aanspraak op een hoger bedrag heeft, zijn DNB en de depositohouder het wel erover eens dat de depositohouder in ieder geval een aanspraak heeft ten belope van het in het besluit genoemde bedrag. Het zou dan ook niet juist zijn van de depositohouder te verlangen dat hij met het bewerkstelligen van de overmaking wacht totdat op het beroep en bezwaar is beslist, of uit het bewerkstelligen van de overmaking af te leiden dat de depositohouder zijn recht op beroep en bezwaar prijs zou geven.

Aandacht verdienen de tekst van de huidige DGS-richtlijn en de tekst van de huidige Wft. In artikel 10, eerste lid van de DGS-richtlijn is bepaald dat het depositogarantiestelsel «in staat [moet] zijn om (...) aanspraken (...) te honoreren binnen een termijn van twintig werkdagen (...)». Deze richtlijnbevestiging is omgezet in artikel 3:161, tweede lid van de Wft, waarin is bepaald dat DNB «zorg [draagt] voor betaling (...) binnen een bij algemene maatregel van bestuur te bepalen termijn». De bewoordingen van de richtlijn zijn dus niet letterlijk overgenomen in de Wft; in plaats van «in staat zijn aanspraken te honoreren» luidt de Wft «zorg dragen voor betaling». In die situatie waarin DNB nog werkte met aanvragen van depositohouders en een daadwerkelijke overboeking, was de richtlijnterminologie minder gepast. In de huidige situatie, waarin er geen aanvraag meer is, DNB het bedrag beschikbaar stelt en het de depositohouder is die de overmaking naar zijn rekening bewerkstelligt, is de richtlijnterminologie meer geschikt. De huidige tekst van artikel 3:261, tweede lid van de Wft, zal op korte termijn worden aangepast en meer in lijn met artikel 10, eerste lid

van de DGS-richtlijn worden gebracht. Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat met de huidige tekst van artikel 3:261, tweede lid van de Wft hetzelfde onder woorden wordt gebracht als met artikel 10, eerste lid van de DGS-richtlijn. Een en ander betekent dat DNB aan haar verplichting heeft voldaan wanneer zij binnen twintig werkdagen het bedrag op een bijzondere rekening beschikbaar heeft gesteld, welke rekening door haar op naam van de depositohouder is gesteld, ook wanneer de depositohouder eerst na de twintig werkdagen de overmaking naar zijn rekening bewerkstelligt. Beeldend uitgedrukt: DNB legt het geld klaar voor de depositohouder en de depositohouder kan het geld komen ophalen. Wanneer DNB het geld binnen twintig werkdagen heeft klaargelegd, heeft zij aan haar verplichting voldaan, ook wanneer de depositohouder het geld later komt ophalen. Een en ander is in de thans voorliggende AMvB tot uitdrukking gebracht door te bepalen dat DNB zo spoedig mogelijk, doch in elk geval binnen twintig werkdagen, in staat moet zijn tot het honoreren van aanspraken.

Met betrekking tot de depositohouders die niet de elektronische weg maar de papieren weg bewandelen, wordt het volgende opgemerkt. Depositohouders worden niet verplicht de elektronische weg te bewandelen. Een dergelijke verplichting zou in de huidige tijd nog te ver gaan. Wel worden depositohouders aangemoedigd de elektronische weg te bewandelen doordat de depositohouders die dat doen eerder over de vergoeding kunnen beschikken dan de depositohouders die de papieren weg bewandelen. Depositohouders die de papieren weg bewandelen, hadden ook ervoor kunnen kiezen de elektronische weg te bewandelen. Dat zij dat niet doen, kan DNB niet worden aangerekend. Ook voor deze groep depositohouders geldt dat DNB binnen de voorgeschreven termijn in staat is de aanspraak te honoreren. In de beedspraak van zojuist kan worden gezegd dat DNB ook voor hen het geld heeft klaarliggen, maar dat zij er niet voor kiezen het te komen ophalen en aan DNB vragen het te komen brengen. Dat staat hun vrij, maar dan dienen zij wel het gevolg te accepteren dat zij later over de vergoeding kunnen beschikken.

Dat geldt ook voor depositohouders die voor de schriftelijke weg kiezen omdat zij niet zijn aangesloten op het internet of omdat zij geen DigiD hebben. Het huidige tijdsgewricht is een overgangsfase, namelijk de overgang van de situatie waarin niemand elektronisch bereikbaar is naar de situatie waarin zeer velen dat zijn. Deze overgang is in Nederland zeer ver gevorderd; Nederland behoort tot de landen met de hoogste percentages internet-gebruikers. De bewoordingen van de DGS-richtlijn vergen niet van DNB dat zij het geld binnen twintig dagen aan deze steeds kleiner wordende groep depositohouders «komt brengen». Voor deze groep geldt dat zij aan DNB het nummer en de tenaamstelling van de rekening waarnaar de overboeking van de vergoeding zal worden uitgevoerd, de bank waarbij de rekening wordt aangehouden, alsmede hun postadres langs de papieren mee dienen te delen. DNB zendt aan een dergelijke depositohouder het besluit dat DNB reeds heeft genomen op basis van de administratie van de probleembank. Op verzoek van de depositohouder boekt DNB het bedrag over van de bijzondere rekening die door DNB op naam van de depositohouder is gesteld naar de door de depositohouder opgegeven rekening. Ook hier geldt dat uit het

verzoek van de depositohouders niet mag worden afgeleid dat de depositohouder akkoord gaat met de hoogte van het bedrag; hij kan aanvoeren aanspraak te maken op een hoger bedrag.

verrekening

Op grond van artikel 26, derde lid, Besluit bpbmd, zoals dat gold tot aan de inwerkingtreding van het thans voorliggende besluit, had DNB de verplichting om bij de vaststelling van de hoogte van de vergoeding rekening te houden met de verrekeningsbevoegdheid van de depositohouder. Het voldoen aan die verplichting was voor DNB bewerkelijk en dus tijdrovend. Per geval moest worden beoordeeld of de depositohouder zich op een verrekeningsbevoegdheid kan beroepen, en zo ja, wat dit voor consequenties heeft voor de berekening van het door DNB uit te keren bedrag. Doordat dit voor elk geval moest worden beoordeeld, leverde de verplichting ook vertraging op voor die gevallen waarin na onderzoek bleek dat de depositohouder geen verrekeningsbevoegdheid had.

Die vertraging leidde in de oorspronkelijke situatie, waarin de maximale termijn nog betrekkelijk lang was, niet tot overschrijding van die termijn. Doordat de maximale termijn bij de wijzigingsrichtlijn tot 20 werkdagen wordt beperkt, is het aannemelijk dat een ongewijzigde regeling op dit punt in de toekomst wel tot overschrijding van de maximale termijn zal leiden. Door de verkorting tot 20 werkdagen komt de regel dat DNB rekening moet houden met de bestaande verrekeningsbevoegdheid in een ander daglicht te staan: wanneer DNB rekening moet houden met de bestaande verrekeningsbevoegdheid, wordt het voor haar in de praktijk problematisch om te voldoen aan de verplichting om uit te keren binnen de door de richtlijn voorgeschreven maximale termijn. Het is voor dit probleem dat het laten vervallen van die verplichting een oplossing dichterbij beoogt te brengen.

In dit verband zij voorts opgemerkt dat een van de doelen van het DGS is de kans op een «bankrun» te verkleinen doordat depositohouders weten dat zij slechts met een zo kort mogelijke onderbreking weer over hun geld kunnen beschikken. Elke vertraging in de uitbetaling van de vergoedingen ondermijnt het bereiken van dat doel.

In artikel 1, eerste lid, DGS-richtlijn luidt de laatste zin van de definitie van «deposito»:

Met het oog op de berekening van een creditsaldo passen de Lid-Staten de regels en voorschriften betreffende de verrekening en tegenvorderingen toe overeenkomstig de wettelijke en contractuele voorwaarden die op het deposito van toepassing zijn.

Ofschoon een grammaticale interpretatie van de bepaling in de richtlijn depositogarantiestelsels daartoe mogelijkwijs niet dwingt, is zowel in Nederland als in de andere lidstaten en tijdens bijeenkomsten in het kader van de Europese Unie de vaste uitleg van deze bepaling dat de uitvoerder van DGS bij de berekening van de vergoeding die hij dient uit te keren, moet uitgaan van de veronderstelling dat de depositohouder een schuld die hij aan zijn bank heeft, verrekent met de vordering die hij op de bank heeft op grond van een wettelijke of contractuele verrekeningsbevoegdheid. Deze de facto verrekeningsplicht was in de Nederlandse wetgeving geïmplementeerd in artikel 26,

derde lid, van het Besluit bpbmd Wft.

Een voorbeeld moge een en ander verduidelijken. Een persoon heeft een deposito, dus een vordering op de bank, van € 20.000. Tegelijkertijd heeft hij een schuld aan de bank, bijvoorbeeld een geldlening die is gedekt door hypotheek, van € 100.000. De gangbare interpretatie van de richtlijnbeveling komt erop neer dat de uitvoerder van het DGS (in Nederland dus DNB) gehouden is te doen alsof deze persoon zijn schuld aan de bank en de vordering op de bank met elkaar verrekent. Zijn schuld daalt daardoor tot € 80.000 en zijn vordering op de bank daalt tot € 0. Het gevolg daarvan is dat de persoon geen aanspraak kan maken op een vergoeding van het DGS. De netto schuldenpositie van de depositohouder verandert hierdoor niet: zowel in de situatie voorafgaand aan de deconfiture van zijn bank als in de situatie daarna is het netto bedrag dat hij aan zijn bank is verschuldigd € 80.000. Wel verandert zijn liquiditeitspositie. Voorafgaand aan de deconfiture van zijn bank kon hij € 20.000 opnemen, daarna niet meer.

Zoals opgemerkt, zou het voor DNB problematisch worden om binnen de nieuwe termijn van 20 dagen de vergoeding te betalen indien de huidige verplichting om rekening te houden met de bestaande verrekeningsbevoegdheid was gehandhaafd. In theorie lijken zich verschillende oplossingen voor dit probleem aan te dienen. In de eerste plaats zou kunnen worden bepaald dat DNB geen rekening houdt met de bestaande verrekeningsbevoegdheden van de depositohouder. Op dit moment zou dat nog in strijd zijn met de vaste uitleg van artikel 1, eerste lid, laatste zin, van de DGS-richtlijn. In Brussel wordt thans gesproken over het laten vervallen van die bepaling.

Mede in het licht van de waarschijnlijk aanstaande wijziging van de DGS-richtlijn op dit punt is gekozen voor een andere oplossing, namelijk te bepalen dat degene die inlogt op de internetfaciliteit van DNB, verklaart dat hij geen gebruik maakt van zijn verrekeningsbevoegdheid voor dat gedeelte van zijn vordering dat overeenkomt met de uitkering onder het DGS. Bij gebreke van een dergelijke verklaring wordt de door de depositohouder gegeven opdracht om de vergoeding over te maken naar de tegenrekening, niet uitgevoerd. Dit heeft tot gevolg dat een bepaling die zegt dat DNB rekening houdt met de verrekeningsbevoegdheid van de depositohouder niet gehandhaafd dient te worden; een dergelijke bepaling zou immers verwijzen naar een verrekeningsbevoegdheid waarvan geen gebruik wordt gemaakt. Een bepaling als het toenmalige artikel 26, derde lid, is daarom niet teruggekeerd in de nieuwe regeling.

De depositohouder is derhalve niet langer verplicht te accepteren dat DNB ervan uitgaat dat hij zijn vordering verrekent wanneer hij een beroep doet op het depositogarantiestelsel. Zijn liquiditeitspositie verbetert daardoor, en aan hem wordt eerder uitbetaald. Daar staat tegenover dat hij niet langer gebruik kan maken van zijn verrekeningsbevoegdheid indien hij een beroep doet op het DGS. Gegeven de inkorting van de termijn van uitbetaling, en gelet op de aanstaande wijziging van de richtlijn, acht ik de inperking van de verrekeningsbevoegdheid op deze wijze gerechtvaardigd.

De verklaring dat geen gebruik wordt gemaakt van de verrekeningsbevoegdheid is beperkt tot de vorderingen die voor vergoeding op grond van het depositogarantiestelsel

in aanmerking komen. Dat is in tweeërlei opzicht een beperking. In de eerste plaats betreft de afstand slechts die vorderingen van de depositorhouder op de probleebank die voortvloeien uit zijn deposito. De afstand van de verrekeningsbevoegdheid heeft geen betrekking op andere vorderingen op de probleebank, die niet voor vergoeding ingevolge het depositogarantiestelsel in aanmerking komen. In de tweede plaats heeft de afstand van de verrekeningsbevoegdheid bij deposito's groter dan € 100.000 slechts betrekking op het gedeelte tot € 100.000. Deze beperkingen van de afstand van de verrekeningsbevoegdheid zijn onder woorden gebracht door de zinsnede «voor zover deze voor een vergoeding op grond van artikel 20 in aanmerking komt».

Voor de goede orde wordt nog het volgende opgemerkt. Bij het Wijzigingsbesluit financiële markten 2010 is onder vernummering van het toenmalige tweede en derde lid tot het derde en vierde lid van artikel 27, na het eerste lid een nieuw lid toegevoegd, het nieuwe tweede lid. Dat nieuwe tweede lid bepaalde de termijn waarbinnen betalingen op grond van het depositogarantiestelsel dienden te worden betaald. Op de datum waarop het Wijzigingsbesluit financiële markten tot stand kwam, 27 november 2009, was de verwachting dat dat Besluit spoedig in werking zou treden. Doordat de Wijzigingswet financiële markten 2010 later in werking is getreden dan destijds was voorzien, is ook het Wijzigingsbesluit financiële markten 2010 later in werking getreden. Het bij dat besluit ingevoerde nieuwe lid van artikel 27 vervalt nu weer, en de oorspronkelijke nummering van de laatste twee leden wordt hersteld. De termijn waarbinnen de vergoeding op grond van het depositogarantiestelsel dient te worden betaald, wordt nu geregeld in § 6.3a.

Stb 2015, nr. 434

1. Inleiding en achtergrond

Dit wijzigingsbesluit strekt tot implementatie van de herschikte richtlijn depositogarantiestelsels¹⁹ (hierna: de richtlijn). De richtlijn is breed herzien ten opzichte van de oude richtlijn depositogarantiestelsels (hierna: de oude richtlijn)²⁰. De richtlijn bewerkstelligt op veel vlakken maximumharmonisatie van het Europees kader voor de depositogarantiestelsels. De regelgeving voor het Nederlands depositogarantiestelsel dient op punten daarmee in lijn te worden gebracht. Daartoe wijzigt het onderhavige besluit het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft (Bbpm), het Besluit prudentiële maatregelen Wft en het Besluit bestuurlijke boetes financiële sector.

Het Nederlands depositogarantiestelsel heeft sinds 2007 haar huidige vorm. Het depositogarantiestelsel heeft tot

doel depositorhouders te beschermen en de financiële stabiliteit te waarborgen. Het depositogarantiestelsel beoogt depositorhouders het vertrouwen te geven dat hun tegoeden tot een bepaald bedrag steeds gegarandeerd zijn, zodat bank runs worden voorkomen. Wanneer een bank in betalingsonmacht verkeert, garandeert het depositogarantiestelsel deposito's tot ten hoogste € 100.000 per depositorhouder per bank. Alle banken die een Nederlandse bankvergunning hebben, nemen verplicht deel aan het depositogarantiestelsel. De deelnemende banken dragen de kosten van het stelsel.

Naar aanleiding van de financiële crisis wordt verdere gelijktrekking van de regels voor depositogarantiestelsels belangrijk geacht ter bevordering van de financiële stabiliteit. Bovendien betekent het nieuwe Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken dat het depositogarantiestelsel er een extra functie bij krijgt naast het uitkeren aan depositorhouders bij een «gewoon» bankfaillissement: de afwikkelingsautoriteit kan in het kader van de afwikkeling van een bank een bedrag ten laste van het depositogarantiestelsel beschikbaar stellen zodat depositorhouders toegang houden tot hun deposito's. In dat kader is de nieuwe richtlijn depositogarantiestelsels tot stand gekomen. De richtlijn harmoniseert de reikwijdte van de dekking van het depositogarantiestelsel verder en stelt eisen aan de financiering van depositogarantiestelsels, onder andere door de invoering van ex ante financiering te vereisen. Dat houdt in dat banken periodieke bijdragen betalen, zodat een fonds wordt opgebouwd dat uiteindelijk een bedrag ter grootte van 0,8% van de gegarandeerde deposito's van de deelnemende banken zal bevatten (hierna: het depositogarantiefonds).

Ex ante financiering heeft meerdere voordelen ten opzichte van ex post financiering. Zo heeft een bank die op een later moment in betalingsonmacht komt te verkeren aan de opbouw van het fonds meebetaald, iets dat niet mogelijk is onder ex post financiering. Bovendien vergroot het fonds de geloofwaardigheid van het depositogarantiestelsel doordat voor depositorhouders duidelijk is dat er financiële middelen direct beschikbaar zijn, mocht er een beroep op het depositogarantiestelsel worden gedaan. Verder worden door ex ante financiering de kosten van het depositogarantiestelsel over de tijd gespreid; banken behoeven minder te betalen op het moment dat een bank failliet gaat. Daardoor is het minder procyclisch. Ten slotte worden risicodifferentieerde bijdragen geheven. Risicovolle banken dragen hierdoor meer bij en worden tegelijkertijd gestimuleerd minder risico te nemen.

Reeds enige jaren voor de totstandkoming van de richtlijn heeft het kabinet zich op basis van een onderzoek van een tripartiete werkgroep van het Ministerie van Financiën, de Nederlandsche Bank (DNB) en de Nederlandse Vereniging van Banken (NVB)²¹ – een hervorming van de financiering van het depositogarantiestelsel (van ex post naar ex ante) voorgenomen.²² Dit vanwege de genoemde voordelen. In dat kader zou een eerdere versie van het Besluit ex ante

¹⁹ Richtlijn 2014/49/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 inzake de depositogarantiestelsels (herschikking) (PbEU 2014, L 173).

²⁰ Richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PbEG 1994, L 135), gewijzigd bij Richtlijn 2009/14/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 2009 tot wijziging van Richtlijn 94/19/EG inzake de depositogarantiestelsels wat dekking en uitbetalingstermijn betreft (PbEU 2009, L 68).

²¹ Zie de brief van de Minister van Financiën, Kamerstuk 31.371, nr. 216.

²² Zie de Kabinetsvisie op de toekomst van de financiële sector, Kamerstuk 32.013, nr. 1; Zie verder Kamerstuk 33.227.

financiering depositogarantiestelsel Wft medio 2012 in werking treden.²³ De inwerkingtreding is vervolgens tweemaal uitgesteld, allereerst vanwege de verhoogde bankenbelasting en vervolgens vanwege de eenmalige resolutieheffing naar aanleiding van de nationalisatie van SNS Reaal. De bankenbelasting en eenmalige resolutieheffing betekenden reeds een verhoging van de lasten voor banken, daarom is er vanaf gezien de banken met nog een lastenverhoging te confronteren door tegelijkertijd te starten met het opleggen van periodieke bijdragen aan het depositogarantiefonds. Gevolg van het uitstel is dat het eerder in procedure gebrachte ontwerpbesluit ex ante financiering depositogarantiestelsel Wft moest worden herzien in verband met de implementatie van de richtlijn. Die herziening bleek dusdanig ingrijpend dat ervoor is gekozen een nieuw besluit in de vorm van het onderhavige besluit tot stand te brengen.

Door middel van het onderhavige wijzigingsbesluit wordt de richtlijn depositogarantiestelsels geïmplementeerd. Daartoe wordt in dit besluit voorzien in de invoering van het ex ante gefinancierd depositogarantiestelsel. Zie hierover paragraaf 2 van deze toelichting. Daarnaast worden wijzigingen van de reikwijdte van de garantie van deposito's en de wijze van uitbetaling aan depositohouders geregeld. Zo vallen voortaan groot-zakelijke depositohouders binnen de reikwijdte van de garantie. Zie over deze en andere wijzigingen in de reikwijdte van de garantie van deposito's hieronder, paragraaf 3. De termijn waarbinnen aanspraken van depositohouders moeten kunnen worden gehonoreerd wordt stapsgewijs verkort tot 7 werkdagen in 2024. Zolang een langere uitkeringstermijn geldt, wordt aan depositohouders op verzoek een passend bedrag ter beschikking gesteld. Hiermee wordt gewaarborgd dat depositohouders in de kosten van hun levensonderhoud kunnen blijven voorzien. Zie daarover hieronder, paragraaf 4. Ten slotte regelt het besluit een aantal zaken met betrekking tot de samenwerking met andere Europese depositogarantiestelsels. Het gaat om de overdracht van aan het depositogarantiefonds betaalde bijdragen indien een bank (een deel van) haar activiteiten verplaatst naar een andere lidstaat en zich aansluit bij een ander Europees depositogarantiestelsel.

Voorts is in de bijlage bij deze toelichting is een implementatietabel opgenomen, waaruit blijkt welke onderdelen van de richtlijn door dit besluit of bestaande regelgeving worden geïmplementeerd.

2. Ex ante financiering van het depositogarantiestelsel

2.1 doelomvang depositogarantiefonds

Banken betalen eens per kwartaal een bijdrage aan het depositogarantiefonds totdat de doelomvang van het fonds is bereikt. Het depositogarantiefonds beheert de bijeengebrachte bijdragen ten behoeve van het depositogarantiestelsel (zie hierover paragraaf 2.3).²⁴ Uit de richtlijn volgt dat de doelomvang van het depositogarantiefonds ten minste 0,8% van de gegarandeerde deposito's van de deelne-

mende banken bedraagt. De door banken te betalen periodieke bijdragen worden zo berekend dat in beginsel op 3 juli 2024 de doelomvang is bereikt.²⁵

De richtlijn biedt de mogelijkheid een lagere doelomvang voor het fonds vast te stellen. Daartoe moet aan een aantal voorwaarden worden voldaan. Allereerst moet de kans klein zijn dat regelmatig een substantieel beroep zal worden gedaan op het depositogarantiefonds om vergoedingen aan depositohouders uit te keren (gewoon bankfaillissement) en voorts dat sprake moet zijn van een geconcentreerde bankensector, waarin een bank die in de problemen komt waarschijnlijk wordt afgewikkeld volgens het Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken.²⁶ Indien aan deze voorwaarden wordt voldaan, kan de Europese Commissie goedkeuring verlenen voor een lagere fondsomvang, met dien verstande dat de fondsomvang niet lager dan 0,5% mag zijn. In dat kader heeft Nederland de Europese Commissie medio 2014 verzocht om goedkeuring voor een lagere fondsomvang, maar de Commissie heeft daarop tot op heden nog niet besloten. Vooralsnog wordt in dit wijzigingsbesluit de doelomvang van het depositogarantiefonds op 0,8% bepaald. Indien de Commissie positief besluit, voorziet dit besluit erin dat de doelomvang van het fonds dienovereenkomstig wordt verlaagd.²⁷

2.2 de door banken te betalen bijdragen

De door een bank verschuldigde bijdrage is afhankelijk van verschillende factoren, zoals de depositobasis van een bank²⁸ en de groei daarvan. Ook het risicoprofiel van de bank speelt een rol. Naarmate een bank een hoger risico vormt, met een grotere kans op faillissement, is deze een hogere bijdrage verschuldigd. Dit houdt voor de betrokken bank mede een prikkel in om zo veilig mogelijk te zijn. De bijdrage bestaat uit vier onderdelen:

- een basisbijdrage die afhankelijk is van de depositobasis van de bank;
- een suppletie om, indien van toepassing, rekening te houden met de groei van die depositobasis;
- een risicobijdrage, die behalve van de depositobasis tevens afhankelijk is van het risicoprofiel van de bank;
- en een eveneens van het risicoprofiel afhankelijke risicosuppletie om rekening te houden met de groei van de depositobasis van de deelnemende banken.

Onderdeel	Afhankelijk van	Bestemd voor de opbouw van
Basisbijdrage	Depositobasis	Individueel gedeelte van het fonds
Suppletie	Groei van de	

²⁵ Als voordien uitkeringen door het depositogarantiefonds zijn gedaan ter grootte van meer dan 0,8% van de gegarandeerde deposito's, kan die termijn met vier jaar worden verlengd, zodat de doelomvang op 3 juli 2028 is bereikt (artikel 10, tweede lid, van de richtlijn).

²⁶ Artikel 10, zesde lid, van de richtlijn.

²⁷ Artikel IV van dit besluit. [Bedoeld wordt Stb. 2015, nr. 434 (*red.*)]

²⁸ De depositobasis van een bank is het totaal van de bij een bank aangehouden gegarandeerde deposito's, vgl. artikel 7a van het Bbpm.

²³ Zie verslag van een Algemeen Overleg, Kamerstuk nr. 21.501-07, nr. 791.

²⁴ Artikel 3:259a van de Wft.

	depositobasis	
Risicobijdrage	Depositobasis en risicoprofiel	Algemeen gedeelte van het fonds
Risicosuppletie	Groei van de depositobasis en risicoprofiel	

De hoogte van de verschillende onderdelen van de bijdrage wordt vastgesteld door DNB, met toepassing van de in de bijlagen B en C opgenomen rekenregels. Voor een nadere toelichting op de vaststelling van de bijdrage zij verwezen naar de toelichting bij artikel 29.12 en de bijlagen B en C in het artikelsgewijze deel van deze toelichting.

Zoals uit bovenstaande tabel blijkt zal het depositogarantiefonds uit twee gedeelten bestaan: een individueel gedeelte en een algemeen gedeelte. Beide gedeelten hebben hun eigen functie en worden elk gevormd uit de door de banken betaalde bijdragen. Het individueel gedeelte bestaat uit aan elk van de deelnemende banken toe te rekenen saldi. Deze saldi worden opgebouwd met de door de banken betaalde basisbijdragen en suppleties. De risicobaseerde bijdragen die banken verschuldigd zijn – de risicobijdrage en de risicosuppletie – komen ten goede aan het algemeen gedeelte van het fonds.

De indeling van het fonds in een individueel gedeelte en een algemeen gedeelte is ingegeven door de wijze waarop in voorkomend geval uitkeringen uit het fonds worden gedaan. Indien een deelnemende bank failliet gaat of wordt afgewikkeld en het depositogarantiefonds draagt daaraan bij, dan wordt in de eerste plaats het individuele saldo van die bank aangesproken voor het doen van uitkeringen. Als dat saldo ontoereikend is om alle aanspraken op het fonds te kunnen voldoen wordt het algemeen gedeelte van het fonds aangesproken. Als het algemeen gedeelte ook ontoereikend is wordt een beroep gedaan op de individuele saldi van de overige banken.

Uit de richtlijn volgt dat de doelomvang van het fonds in beginsel moet worden bereikt op de in de richtlijn genoemde streefdatum van 3 juli 2024. Alleen wanneer uitkeringen worden gedaan die tezamen meer belopen dan 0,8% van de gegarandeerde deposito's – dus groter dan de doelomvang van het fonds – kan die termijn met maximaal vier jaar worden verlengd. Indien uitkeringen moeten worden gedaan ten laste van het fonds is het gevolg dat dat bedrag hernieuwd moet worden opgebouwd in de resterende periode tot de streefdatum. Voor de deelnemende banken betekent dat de verschuldigde bijdrage verhoogd wordt om de fondsomvang te herstellen. De door een bank per jaar te betalen herstelbijdragen zullen niettemin niet meer dan 0,5% van de aangehouden gegarandeerde deposito's van een bank bedragen.

Ten slotte kan de situatie zich voordoen dat er een bedrag uit het depositogarantiefonds moeten worden uitgekeerd dat de binnen het fonds bijeengebrachte middelen overstijgt. In dat geval zijn banken buitengewone bijdragen verschuldigd aan het depositogarantiefonds. DNB stelt de hoogte van de buitengewone bijdragen vast overeenkomstig artikel 29.14 en Bijlage D. Ook ten aanzien daarvan geldt dat een bank op jaarbasis ten hoogste buitengewone bijdragen ter grootte van 0,5% van de aangehouden gega-

randerde deposito's verschuldigd is. Voor een nadere toelichting wordt verwezen naar het artikelsgewijze deel van deze toelichting.

2.3 het depositogarantiefonds

Met het depositogarantiefonds wordt een van DNB afgescheiden vermogen gecreëerd voor de financiering van het depositogarantiestelsel. Dit is vanuit accountancy-technisch oogpunt wenselijk, alsmede met het oog op het Europees-rechtelijke verbod op monetaire financiering. Dat verbod geldt voor DNB in haar hoedanigheid van centrale bank. Doordat het depositogarantiestelsel voorheen ex post was gefinancierd, waren de bijdragen van banken niet tijdig beschikbaar voor het uitkeren van vergoedingen aan depositohouders binnen de korte uitkeringsperiode van twintig werkdagen. DNB keerde de vergoedingen dan uit en sloeg het uitgekeerde bedrag vervolgens om over de aan het depositogarantiestelsel deelnemende banken. Dit voorschieten staat op gespannen voet met het verbod op monetaire financiering. Die spanning wordt al voor een deel weggenomen doordat het depositogarantiestelsel nu ex ante wordt gefinancierd. De financiële middelen in het depositogarantiefonds zullen steeds direct beschikbaar zijn. Om de spanning echter volledig weg te nemen, schiet DNB niet langer vergoedingen voor. Het depositogarantiefonds beheert de financiële middelen en verzorgt de daadwerkelijke uitkering van de door DNB toegekende vergoedingen. Als er in voorkomend geval onvoldoende financiële middelen beschikbaar zijn, betreft het depositogarantiefonds financiering van derden. DNB blijft als het bestuursorgaan dat is belast met de uitvoering van het depositogarantiestelsel echter bevoegd om de door de banken aan het fonds verschuldigde bijdragen vast te stellen en te beslissen over de aanwending van de middelen van het fonds bij het inwerkstellen van het depositogarantiestelsel.

Naar analogie van het afwikkelingsfonds is het depositogarantiefonds een publiekrechtelijke rechtspersoon, dat een bestuur heeft.²⁹ De eigen rechtspersoonlijkheid stelt het depositogarantiefonds in staat bepaalde taken uit te voeren en verplichtingen aan te gaan. De financiële middelen in het fonds behoren toe aan het depositogarantiefonds. Deze middelen worden gehouden in het algemene gedeelte of in het individuele gedeelte. De door een bank betaalde basispremie en suppleties komen ten goede aan het individuele saldo van een bank. De individuele saldi van de banken vormen tezamen het individuele gedeelte. In het algemene gedeelte vallen de door de deelnemende banken gezamenlijk betaalde risicopremies en risicosuppleties. Eventueel rendement, positief of negatief, dat wordt behaald op de financiële middelen van het fonds, wordt toegerekend aan de respectievelijke gedeelten van het fonds. Die middelen mogen alleen worden aangehouden in contant geld, deposito's, betalingsverplichtingen (maximaal 30%) en activa met een laag risico³⁰ die kunnen worden geliquideerd binnen de voorgeschreven maximale termijn

²⁹ Artikel 3:259a van de Wft.

³⁰ Activa met een laag risico zijn uitsluitend activa die vallen in de eerste of tweede categorie van tabel 1 van artikel 336 van de verordening kapitaalvereisten of activa die door DNB in vergelijkbare mate veilig en liquide worden geacht.

waarbinnen aanspraken van depositohouders gehonoreerd moeten kunnen worden. Die termijn is thans nog twintig werkdagen, maar wordt stapsgewijs verkort naar zeven werkdagen. Om risico te spreiden moeten de financiële middelen op voldoende gediversifieerde wijze worden belegd. In dat kader is het aangewezen vanwege de aard van het depositogarantiestelsel blootstellingen aan deelnemende banken zoveel mogelijk te vermijden. Het depositogarantiefonds kan uitvoering van het beleggingsbeleid uitbesteden, bijvoorbeeld aan DNB, die het fonds ondersteunt bij de uitvoering van haar taken.

Voorts heeft het depositogarantiefonds tot taak bij inwerkingstelling van het depositogarantiestelsel de middelen van de door DNB vastgestelde vergoedingen aan depositohouders beschikbaar te maken voor uitkering. Depositohouders aan wie door DNB een vergoeding uit hoofde van het depositogarantiestelsel wordt toegekend, verkrijgen dus een aanspraak op het depositogarantiefonds. Het depositogarantiefonds maakt daarop deze bedragen beschikbaar voor uitkering. Opgemerkt wordt dat het bestuur van het depositogarantiefonds hierin geen eigen afwegingsvrijheid heeft. Uitkering geschiedt op dezelfde wijze als voorheen: depositohouders kunnen inloggen op een website en kunnen vervolgens bewerkstelligen dat een vergoeding wordt uitgekeerd door tot overboeking opdracht te geven of zij kunnen het depositogarantiefonds schriftelijk verzoeken de toegekende vergoeding over te doen boeken naar een tegenrekening.³¹ Daarnaast kan DNB besluiten om bij de afwikkeling van een bank ten laste van het depositogarantiestelsel een bedrag beschikbaar te stellen zodat depositohouders toegang houden tot hun gegarandeerde deposito's.³² In dat geval stelt het depositogarantiefonds dat bedrag beschikbaar overeenkomstig de instructies van DNB. Indien de binnen het depositogarantiefonds bijeengebrachte middelen onvoldoende zijn om de door DNB toegekende aanspraken op het depositogarantiefonds te honoreren of om het door DNB bepaalde bedrag vanwege de toepassing van een afwikkelingsinstrument ter beschikking te stellen, worden buitengewone bijdragen geheven van de banken. Deze buitengewone bijdragen zullen echter niet onmiddellijk beschikbaar zijn. Daarom kan het depositogarantiefonds in de tussentijd overeenkomsten ter verkrijging van financiering van derden aangaan om het liquiditeitstekort aan te vullen. Om ervoor te zorgen dat financiering direct beschikbaar is indien nodig, ligt het voor de hand dat het depositogarantiefonds voordien reeds al dan niet voorwaardelijke financieringsovereenkomsten sluit. Het depositogarantiefonds gaat zulke overeenkomsten aan in overeenstemming met de Minister van Financiën. In dat kader stelt het bestuur van het depositogarantiefonds een kortetermijnfinancieringsplan op.

³¹ Voor een uitgebreide toelichting op deze procedure, zie Stb. 2011, 374, p. 7–9. Ter aanvulling wordt nog opgemerkt dat indien deze procedure niet mogelijk blijkt voor bepaalde depositohouders bij bijkantoren van een betalingsonmachtige bank in het buitenland, de uitkering zal geschieden op een wijze die gebruikelijk is in het betrokken land. Nadere informatie hierover zal in voorkomend geval zijn te vinden op de website van het depositogarantiestelsel.

³² Artikel 3:265e van de Wft.

Uit het voorgaande volgt dat het depositogarantiefonds en DNB nauw dienen samen te werken zodat verzekerd is dat aanspraken van depositohouders uit hoofde van het depositogarantiestelsel tijdig kunnen worden voldaan. Dat is van het grootste belang voor het vertrouwen van depositohouders in het depositogarantiestelsel. Effectieve taakuitoefening is verzekerd doordat het bestuur van het depositogarantiefonds verantwoording aflegt aan DNB.³³ Op haar beurt legt DNB weer verantwoording af over het gevoerde toezicht, waaronder de taken met betrekking tot het depositogarantiestelsel moeten worden begrepen, aan de Minister van Financiën. Om de samenwerking in de praktijk handen en voeten te geven, is het voorstelbaar dat DNB en het depositogarantiefonds hierover werkafspraken maken, bijvoorbeeld in de vorm van een samenwerkingsprotocol. Overigens is niet uitgesloten dat DNB, die immers het depositogarantiefonds ondersteunt bij de uitvoering van haar taken, indien nodig uit het oogpunt van efficiëntie gemachtigd wordt om in naam van het depositogarantiefonds bepaalde (uitkerings)handelingen te verrichten.³⁴ Gedacht kan bijvoorbeeld worden aan het beheren van de website waarop depositohouders kunnen inloggen om overboeking van de door het depositogarantiefonds beschikbaar gestelde uitkeringen te bewerkstelligen.

2.4 bekostiging

De richtlijn schrijft uitputtend voor waar de ten behoeve van het depositogarantiestelsel bijeengebrachte financiële middelen voor mogen worden gebruikt. Primair worden de middelen gebruikt voor het uitkeren van vergoedingen aan depositohouders. Ook kan in het kader van de afwikkeling van een bank het depositogarantiefonds worden aangesproken.³⁵ Bekostiging van de uitvoering van het depositogarantiestelsel zelf is daar echter niet één van. Niettemin schrijft de Wft voor dat banken de kosten van het depositogarantiestelsel dragen.³⁶ Derhalve is een aparte heffing voor de bekostiging noodzakelijk.

In verband met de uitvoering van het depositogarantiestelsel, maakt DNB de voornaamste kosten. Aangezien DNB het depositogarantiefonds ondersteunt bij de uitoefening van haar taken, zullen de kosten die het depositogarantiefonds moet maken van beperkte omvang zijn. De kosten die DNB maakt, houden verband met de ondersteuning van het depositogarantiefonds bij diens taken (beheer en uitkering) en in dat kader het verschaffen van de benodigde financiële middelen aan het fonds, alsmede met de volgende, eigen taken. Het karakter van deze kosten is verschillend. Het betreft eenmalige kosten, structurele kosten en incidentele kosten. Allereerst brengt de overgang van een ex post naar een ex ante gefinancierd stelsel bepaalde eenmalige kosten voor DNB met zich, zoals het inrichten van de systemen voor het berekenen van de periodieke bijdragen. Verder verzoekt DNB de banken om de benodigde gegevens over de aangehouden gegarandeerde

³³ Vgl. artikel 29.10 van het Bbpm.

³⁴ Het gaat hier uitdrukkelijk om de situatie dat DNB handelt namens het depositogarantiefonds, dus niet voor eigen rekening.

³⁵ Artikel 11, eerste en tweede lid, van de richtlijn.

³⁶ Artikel 3:259, tweede lid, van de Wft.

deposito's, bepaalt zij op basis daarvan de hoogte van de door banken verschuldigde bijdragen en houdt zij de hand aan nakoming van de betalingsverplichtingen van de banken. Indien DNB besluit tot toepassing van het depositogarantiestelsel, maakt zij dat besluit bekend in de Staatscourant en de landelijke nieuwsbladen, stelt zij vast wie de depositohouders zijn van de gegarandeerde deposito's en bepaalt zij de hoogte van de aan depositohouders uit te keren vergoedingen. Ten slotte stelt DNB indien nodig vast welke buitengewone bijdragen banken dienen te betalen. Voornoemde taken van DNB in verband met de uitvoering van het depositogarantiestelsel volgen uit het bij of krachtens de Wft bepaalde. De bekostiging van de taken die DNB heeft op grond van de Wft, wordt geregeld in de Wet bekostiging financieel toezicht (Wbft). Daarin is vastgelegd dat de maatstaf voor het doorberekenen aan de banken van de doorlopende toezichtkosten in verband met het toezicht op banken is de minimumomvang van het toetsingsvermogen. Momenteel wordt bezien of deze maatstaf voldoende geschikt is voor het doorberekenen van de kosten die verband houden met de uitvoering van het depositogarantiestelsel of dat bijvoorbeeld de depositobasis van een bank een geschiktere maatstaf is. Indien aanpassing van de bekostigingsmaatstaf noodzakelijk blijkt, zal dit in de eerstvolgende wijziging van de Wbft zijn beslag krijgen.

3. Wijzigingen in reikwijdte garantie van deposito's

Het onderhavige besluit brengt verandering in welke deposito's gegarandeerd worden ingevolge het depositogarantiestelsel. Het betreft een materiële verruiming van de reikwijdte van de garantie doordat de uitsluiting van bepaalde deposito's vervalt en aanvullende garantie voor bepaalde tijdelijk hogere deposito's wordt geïntroduceerd. Het gaat om deposito's van groot-zakelijke depositohouders³⁷, bestuurders en aandeelhouders of hun naaste verwanten, alsmede deposito's waarvoor een crediteur van de betalingsonmachtige zodanige rentetarieven en financiële voordelen heeft verkregen dat die hebben bijgedragen tot de betalingsonmacht van de bank.³⁸

Voorts worden bankspaardeposito's eigen woning voor zover deze van rechtswege worden verrekend in faillissement met de daarmee verbonden eigenwoningschuld uitgesloten van dekking. Bankspaardeposito's eigen woning zijn spaarrekeningen eigen woning in de zin van de Wet inkomstenbelasting 2001. Deze deposito's waren de facto al uitgesloten van dekking. De deposito's worden thans in het wijzigingsbesluit uitgesloten van dekking, zodat de deposito's ook niet worden aangemerkt als gegarandeerde deposito's.³⁹

De richtlijn schrijft voor dat bepaalde deposito's gedurende een bepaalde periode een aanvullende, tijdelijk hogere garantie zullen genieten. De invulling daarvan is aan de lidstaten. Het onderhavige besluit geeft daar op de volgende wij-

ze uitvoering aan. Deposito's tot een bedrag van € 500.000 zijn gegarandeerd voor zover een deposito direct verband houdt met de aan- of verkoop van een woning. Het gaat om deposito's als bedoeld in artikel 6, tweede lid, onder a, van de richtlijn. De aanvullende garantie is tijdelijk en geldt gedurende drie maanden na storting van het deposito. De aanvullende garantie geldt bovendien *bovenop* de reguliere garantie van € 100.000 per depositohouder per bank. Deze wijzigingen zijn noodzakelijk ter uitvoering van de richtlijn. De oude richtlijn bood de lidstaten keuzerimte ten aanzien van het buiten de reikwijdte van de garantie brengen van bepaalde categorieën deposito's en depositohouders. De nieuwe richtlijn harmoniseert evenwel de reikwijdte uitputtend. Ten behoeve van de overzichtelijkheid wordt de indeling van het Bbpm gewijzigd. Niet langer worden de van dekking uitgesloten deposito's en depositohouders vermeldt in bijlage B van het Bbpm. Omwille van de overzichtelijkheid wordt de volledige reikwijdte van de garantie thans geregeld in de artikelen 29.01 en 29.02. In de artikelsgewijze toelichting worden de wijzigingen nader toegelicht.

4. Verkorting uitkeringstermijn

Dit besluit brengt de termijn waarbinnen de vergoeding uit hoofde van het depositogarantiestelsel beschikbaar moet zijn voor uitkering terug van twintig werkdagen tot zeven werkdagen, gerekend vanaf de datum waarop DNB betalingsonmacht vaststelt en vervolgens besluit tot toepassing (ofwel inwerkingstelling) van het depositogarantiestelsel. Dit gebeurt door gebruik te maken van de overgangstermijn die de richtlijn biedt, waarbij de uitkeringstermijn stapsgewijs wordt teruggebracht. Dat betekent dat vanaf 1 januari 2019 de uitkeringstermijn vijftien werkdagen bedraagt, vanaf 1 januari 2021 bedraagt deze tien werkdagen en vanaf 1 januari 2024 bedraagt de uitkeringstermijn zeven werkdagen.

Gedurende de overgangperiode tot 1 januari 2024 kunnen depositohouders die geen toegang tot hun deposito's hebben DNB verzoeken om een passend bedrag om in de kosten van hun levensonderhoud te voorzien. DNB kan nadere regels stellen met betrekking tot de hoogte van het passend bedrag en de indiening van het verzoek. Indien DNB een passend bedrag toekent, keert het depositogarantiefonds het door DNB toegekende bedrag uit aan de depositohouder. Dat gebeurt in beginsel binnen vijf werkdagen na het verzoek. DNB kan alleen op basis van specifieke administratieve gegevens van de betalingsonmachtige bank die betrekking hebben op de depositohouder een passend bedrag toekennen. Zo wordt zoveel mogelijk zeker gesteld dat niet een hoger bedrag wordt uitgekeerd dan de vergoeding waarop de depositohouder uit hoofde van het depositogarantiestelsel recht op heeft, ofwel de hoogte van diens gegarandeerde deposito's. DNB verrekent het uitgekeerde passend bedrag met de vergoeding die zij uiteindelijk toekent aan de depositohouder.

5. Samenwerking met andere Europese depositogarantiestelsels

Nieuw onderdeel van de richtlijn is de regeling van de samenwerking tussen de depositogarantiestelsels in de lidsta-

³⁷ Groot-zakelijke depositohouders zijn ondernemingen die een zodanige omvang hebben dat zij geen zogeheten verkorte balans mogen voeren (vgl. artikel 2:396 BW).

³⁸ Bijlage B, onderdeel 4, 5, 6, 8 en 10 (oud) van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen Wft.

³⁹ Vgl. artikel 5, derde lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels.

ten van de Europese Unie.⁴⁰ Indien een Europese bank in betalingsonmacht komt te verkeren en het depositogarantiestelsel in werking wordt gesteld, worden depositohouders die gegarandeerde deposito's aanhouden bij bijkantoren van die bank in een andere lidstaat terugbetaald door het depositogarantiestelsel in de lidstaat waarin die bijkantoren zich bevinden (het *host-DGS*) namens het depositogarantiestelsel in de lidstaat van herkomst (het *home-DGS*). Wel is daarbij van belang dat het *host-DGS* slechts terugbetalingen verricht indien het *home-DGS* daarvoor vooraf voldoende financiering beschikbaar stelt. Bovendien handelt het *host-DGS* daarbij overeenkomstig de aanwijzingen van het *home-DGS*. Ook vormt het *host-DGS* als het ware een loket van het *home-DGS* waar depositohouders om informatie kunnen vragen. Bij faillissement van een bank met een bijkantoor in Nederland kunnen de Nederlandse depositohouders die deposito's bij dat bijkantoor aanhouden in het vervolg dus terecht bij DNB voor de afhandeling van vragen en de uitkering van vergoedingen.

Op basis van de Wft beschikt DNB over de vereiste wettelijke bevoegdheden om op de door de richtlijn voorgeschreven wijze samen te werken met andere Europese depositogarantiestelsels.⁴¹ Om de samenwerking in de praktijk handen en voeten te geven, zal DNB samenwerkingsovereenkomsten sluiten met depositogarantiestelsels in andere lidstaten. Implementatie van de regels die de richtlijn stelt aan de samenwerking tussen de depositogarantiestelsels is daarmee voldoende voorzien, zodat hierover in het onderhavige wijzigingsbesluit niets behoeft te worden bepaald.⁴²

De wijzigingsonderdelen B en C vervangen de oude regeling van het depositogarantiestelsel. Daartoe voegt wijzigingsonderdeel B een algemene paragraaf in aan het begin van hoofdstuk 6 van het Bbpm. De paragraaf bestaat uit artikel 7A waarin een aantal begrippen wordt gedefinieerd dat relevant is voor de toepassing van hoofdstuk 6.

Wijzigingsonderdeel C bevat de nieuwe regeling voor het depositogarantiestelsel. Het voegt twee nieuwe paragrafen 6.4 en 6.5 in in het Bbpm. De paragrafen zien respectievelijk op het depositogarantiestelsel en het depositogarantiefonds. Kort gezegd regelt paragraaf 6.4 de reikwijdte en toepassing van het depositogarantiestelsel. Paragraaf 6.5 regelt de verantwoording en financiering van het depositogarantiefonds, dat een centrale rol vervult bij de uitvoering van het depositogarantiestelsel. De paragrafen bestaan uit de artikelen 29.01 tot en met 29.20. Deels beogen de nieuwe artikelen inhoudelijke wijzigingen van de regeling van het depositogarantiestelsel, en deels betreft het technische wijzigingen. De artikelen zullen hieronder worden toegelicht, waarbij zoveel mogelijk wordt aange-

geven of de artikelen inhoudelijke of overwegend technische wijzigingen bevatten.

Artikel 29.01

1. Het depositogarantiestelsel garandeert deposito's aangehouden bij:

- a. banken met een vergunning als bedoeld in artikel 2:11 van de wet, met uitzondering van deposito's die worden aangehouden bij een bijkantoor in een staat die geen lidstaat is;
- b. banken als bedoeld in artikel 3:266, eerste lid, onderdeel b, van de wet, voor zover het deposito's betreft die worden aangehouden bij een in Nederland gelegen bijkantoor;
- c. banken als bedoeld in artikel 3:267, tweede lid, van de wet, voor zover het deposito's betreft die worden aangehouden bij een in Nederland gelegen bijkantoor.

2. Het depositogarantiestelsel is niet van toepassing op:

- a. deposito's van:
 - 1°. banken, voor zover het deposito's betreft die door een bank in eigen naam en voor eigen rekening worden aangehouden;
 - 2°. financiële instellingen;
 - 3°. beleggingsondernemingen;
 - 4°. depositohouders die zich niet hebben geïdentificeerd overeenkomstig artikel 4, eerste lid, van de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme;
 - 5°. verzekeringsondernemingen en herverzekeringsondernemingen als bedoeld in artikel 13, onderdelen 1 tot en met 6, van de richtlijn solvabiliteit II;
 - 6°. beleggingsinstellingen, beheerders van beleggingsinstellingen, icbe's en beheerders van icbe's;
 - 7°. pensioenfondsen;
 - 8°. overheden;
- b. instrumenten die vallen onder de definitie van eigen vermogen in de zin van de verordening kapitaalvereisten;
- c. door een bank uitgegeven schuldbewijzen en schulden die voortvloeien uit eigen accepten en promessen;
- d. deposito's uit hoofde van transacties in verband waarmee een strafrechtelijke veroordeling is uitgesproken vanwege het witwassen van geld;
- e. bankspaardeposito's eigen woning, voor zover deze ingevolge artikel 3:265d van de wet worden verrekend met een verbonden eigenwoning-schuld.

⁴⁰ Artikel 14 van de richtlijn.

⁴¹ Voor de relevante bepalingen in Wft zij verwezen naar de implementatietabel die als bijlage bij deze toelichting is opgenomen.

⁴² Met uitzondering van artikel 14, derde lid, van de richtlijn over de overdracht van aan het depositogarantiestelsel betaalde periodieke bijdragen ingeval van verplaatsing van een bank of een deel van haar activiteiten naar een andere lidstaat, dat wordt geïmplementeerd in artikel 29.20.

Stb. 2006, nr. 507 [behorend bij art 18, oud (*red.*)]
Onder het depositogarantiestelsel vallen in de eerste plaats de banken met zetel in Nederland. Daarnaast geldt dat, net zoals voor het beleggerscompensatiestelsel, de bijkantoren van banken met zetel in een lidstaat, dan wel van banken met zetel in een staat die geen lidstaat is, kunnen kiezen voor (aanvullende) deelname aan het depositogarantiestelsel (het zogenaamde 'topping-up'). Banken met zetel in een staat die geen lidstaat is, kunnen hiertoe zelfs worden verplicht door DNB op grond van artikel 3:267 van de wet, indien de dekking van het depositogarantiestelsel dat op hen van toepassing is, niet gelijkwaardig is aan de dekking van het Nederlandse depositogarantiestelsel.

Stb. 2006, nr. 507 [behorend bij art. 20 oud (*red.*)]
Het begrip deposito is gedefinieerd in artikel 1:1 van de wet. Vorderingen ter zake van schuldbewijzen op naam die door banken zijn uitgegeven, vallen ook onder de dekking. Daarbij kan worden gedacht aan op naam luidende obligaties en medium term notes. Gezien artikel 9 zouden deze obligaties en medium term notes tweemaal onder de dekking van de regeling kunnen vallen, indien de uitgevende instelling tevens de financiële onderneming is die ten aanzien van die effecten voor de cliënt beleggingsdiensten verleent. Dit heeft een voor de cliënt gunstig gevolg bij de bepaling van de maximum uitkering. Ten aanzien van ieder (deel van een) effect kan vanzelfsprekend slechts één uitkering plaatsvinden. Er is namelijk geen schade meer uit hoofde van beleggingen indien de effecten worden uitbetaald, en er is geen schade uit hoofde van deposito's indien de effecten worden overgenomen bij de vergoeding van de (deel)schade.

Belangrijk is dat verschillende categorieën deposito's zijn uitgezonderd van de dekking. De uitgezonderde deposito's worden genoemd in bijlage B. Het betreft vooral deposito's van insiders, professionele marktpartijen en grotere ondernemingen. In de lijst is vrij nauw aangesloten bij de toegestane of verplichte uitzonderingen die zijn genoemd in de richtlijn depositogarantiestelsels en in de daarbijbehorende bijlage. Alleen de toegestane uitzonderingen voor vorderingen uit hoofde van door de bank uitgegeven schuldbewijzen en vorderingen uit hoofde van deposito's in andere valuta dan in die van de lidstaten of in euro zijn niet overgenomen. Voor de duidelijkheid wordt opgemerkt dat ook deposito's in vreemde valuta onder het begrip deposito vallen. De richtlijn biedt geen mogelijkheid om achtergestelde vorderingen van dekking uit te sluiten. Voorzover achtergestelde leningen zijn verstrekt in een vorm die niet op grond van de bijlage is uitgesloten, zijn ze gedekt mits ze binnen de definitie van deposito vallen.

Tot slot wordt erop gewezen dat bewaarbedrijven niet onder het depositogarantiestelsel vallen. Garanties op de verplichtingen van bewaarbedrijven, indien afgegeven door een financiële onderneming, worden in geval van wanpreschatie van het bewaarbedrijf, niet gedekt onder het depositogarantiestelsel. Het trekken op een garantie (na de datum van toepasselijkheidsverklaring van de regeling) wordt niet beschouwd als een creditsaldo dat uit normale banktransacties voortvloeit. Overigens wordt een apart bewaarbedrijf mede opgezet om bij faillissement van een concernmaatschappij de effecten, gehouden door het bewaarbedrijf,

voor de cliënten veilig te stellen. Het bewaarbedrijf zal daarom meestal geen andere verplichtingen hebben.

Stb 2015, nr. 434

Het artikel vervangt artikel 18 en Bijlage B (oud) en geeft uitvoering aan artikel 5, eerste en derde lid, van de richtlijn. Uit de artikelen 3:258, eerste lid, 3:266, eerste lid, onderdeel b en 3:267, tweede lid, van de Wft volgt welke banken deelnemen aan het depositogarantiestelsel. Artikel 29.01, eerste lid, bepaalt dat deposito's die worden aangehouden bij die banken, worden gegarandeerd door het depositogarantiestelsel. Het tweede lid, onderdelen a tot en met e, beperkt de reikwijdte van de garantie ingevolge het eerste lid door bepaalde deposito's uit te sluiten. Allereerst is het depositogarantiestelsel niet van toepassing op deposito's van bepaalde depositohouders. Het betreft deposito's van banken, voor zover een deposito door een bank in eigen naam en voor eigen rekening wordt aangehouden, financiële instellingen, beleggingsondernemingen, depositohouders die zich niet hebben geïdentificeerd overeenkomstig de Wet ter voorkoming van witwassen en financieren van terrorisme, bepaalde (her)verzekeringsondernemingen als bedoeld in artikel 13, onderdelen 1 tot en met 6 van de richtlijn solvabiliteit II, icbe's en beheerders van icbe's, pensioenfondsen en overheden. Onder de oude richtlijn was het mogelijk deposito's van de staat, centrale overheden, en provinciale, regionale, plaatselijke of gemeentelijke overheden uit te sluiten van garantie.⁴³ De nieuwe richtlijn sluit deposito's van overheden uit van garantie. Niet aannemelijk is dat hiermee een materiële wijziging is beoogd. Kennelijk wordt doorslaggevend geacht of een overheid de bevoegdheid heeft om belastingen of heffingen op te leggen. Voor Nederland betekent dit dat de Staat, provincies, gemeenten, waterschappen en de openbare lichamen BES worden aangemerkt als overheden in de zin van de richtlijn depositogarantiestelsels. Verder vallen ook buitenlandse overheden hieronder.

Het depositogarantiestelsel is evenmin van toepassing op instrumenten die vallen onder de definitie van eigen vermogen in de zin van de verordening kapitaalvereisten, of door een bank uitgegeven schuldbewijzen en schulden die voortvloeien uit eigen accepten en promessen. Ten slotte zijn uitgesloten deposito's uit hoofde van transacties waarmee een strafrechtelijke veroordeling is uitgesproken vanwege het witwassen van geld en bankspaardeposito's eigen woning.

Wat betreft de uitsluiting van bankspaardeposito's eigen woning wordt het volgende opgemerkt. De richtlijn (artikel 5, derde lid) biedt de mogelijkheid om deposito's uit te sluiten die alleen kunnen worden vrijgegeven om een lening op particuliere onroerende goederen af te betalen. Artikel 7, vijfde lid, van de richtlijn biedt de mogelijkheid om onder bepaalde voorwaarden verrekening toe te passen bij de bepaling van een vergoeding uit hoofde van het depositogarantiestelsel. Van deze mogelijkheid is gebruikgemaakt doordat bankspaardeposito's eigen woning op grond van artikel 3:265d van rechtswege opeisbaar worden en verrekend worden met de daarmee verbonden eigenwoning-

⁴³ Bijlage I, onderdeel 3 en 4 van de oude richtlijn depositogarantiestelsels.

schuld op het moment dat de Nederlandsche Bank het depositogarantiestelsel toepast in verband met een betalingsonmachtige bank. Gevolg van de verrekening is dat deponitohouders van bankspaardeposito's eigen woning doorgaans geen vergoeding uit hoofde van het depositogarantiestelsel zullen ontvangen; in de regel is het met het bankspaardeposito corresponderende bedrag lager dan de daarmee verbonden eigenwoningschuld aangezien er wordt gespaard om die schuld in de toekomst af te kunnen lossen. Artikel 29.01, tweede lid, onderdeel e, sluit bankspaardeposito's eigen woning voor zover deze ingevolge artikel 3:265d van de wet worden verrekend met een eigenwoningschuld, daadwerkelijk uit van de reikwijdte van de garantie, zodat dergelijke deposito's in zoverre geen gegarandeerde deposito's zijn en derhalve niet meetellen voor de doelomvang van het depositogarantiefonds en de door banken verschuldigde bijdragen aan het fonds.

Stb. 2018, nr. 243

Het betreft het herstel van een grammaticale onjuistheid.

Artikel 29.02

- 1. Ingevolge het depositogarantiestelsel zijn deposito's als bedoeld in artikel 29.01 gegarandeerd tot een bedrag van € 100.000 per deponitohouder per bank.**
- 2. Ingeval van een gezamenlijke rekening geldt de garantie voor elk van de deponitohouders afzonderlijk voor een evenredig aandeel in het deposito, tenzij contractueel anders is bepaald.**
- 3. Indien een deponitohouder een deposito aanhoudt op eigen naam doch ten hoeve van een derde krachtens overeenkomst of wettelijk voorschrift, geldt de garantie voor deze derde en wordt deze voor de toepassing van deze paragraaf als deponitohouder aangemerkt, mits diens identiteit kan worden vastgesteld voorafgaand aan de datum van de beslissing van de Nederlandsche Bank of van de gerechtelijke uitspraak, bedoeld in artikel 3:260, eerste lid, onderdeel a, onderscheidenlijk onderdeel b, van de wet.**
- 4. Onverminderd het eerste lid, is een deponitohouder voor zover dat direct verband houdt met de nakoming van een koopovereenkomst die betrekking heeft op een eigen woning in de zin van artikel 3.111 van de Wet inkomstenbelasting 2001 gegarandeerd tot een bedrag van € 500.000 per deponitohouder per bank. Deze garantie geldt gedurende drie maanden na storting van het deposito.**

Stb 2015, nr. 434

Artikel 29.02 regelt tot welk bedrag deponitohouder's zijn gegarandeerd en voor wie de garantie geldt. Deponitohouder's die ingevolge artikel 29.01 zijn gegarandeerd, zijn dat tot een bedrag van € 100.000 per deponitohouder per bank. Ingeval van meerdere deponitohouders per deponitohouder, geldt de

garantie voor iedere deponitohouder afzonderlijk. In dat geval geldt de garantie voor een evenredig aandeel in het deponitohouder, tenzij contractueel anders is bepaald.⁴⁴ Indien de deponitohouder niet de rechthebbende is met betrekking tot het bedrag, maar de deponitohouder het deponitohouder ten behoeve van een derde krachtens overeenkomst of wettelijk voorschrift aanhoudt, geldt de garantie voor deze rechthebbende. Voorwaarde is wel dat de identiteit van de derde bij de bank bekend is voordat het depositogarantiestelsel wordt toegepast.⁴⁵ Het meest bekende voorbeeld is de derdengeldenrekening van een notaris.

Het eerste tot en met derde lid bevatten redactionele wijzigingen. Met de wijzigingen is niet beoogd af te doen aan de bestaande jurisprudentie op dit punt.⁴⁶

Het vierde lid daarentegen is nieuw en dient ter uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de richtlijn. De richtlijn schrijft voor dat bepaalde deponitohouder's gedurende een bepaalde periode een aanvullende, tijdelijk hogere garantie zullen genieten ten behoeve van bescherming van deponitohouders. De invulling daarvan is aan de lidstaten.

Het onderhavige besluit geeft hier op de volgende wijze uitvoering aan. Naast (en onverminderd) de algemene garantie van deponitohouder's tot € 100.000 per deponitohouder per bank, genieten deponitohouder's voor zover deze direct verband houden met de aan- of verkoop van een woning een aanvullende garantie tot een bedrag van € 500.000 per deponitohouder. De aanvullende garantie is tijdelijk en geldt gedurende drie maanden na storting van het deponitohouder. De richtlijn schrijft nog in twee andere situaties voor een tijdelijk hogere garantie toe te kennen. Kort gezegd moet het gaan om deponitohouder's die in het nationaal recht vastgestelde (sociale) doelen dienen.⁴⁷ Het Nederlands recht kent dergelijke deponitohouder's niet. Om die reden is ervoor gekozen geen uitvoering te geven aan artikel 6, tweede lid, onderdeel b en c van de richtlijn.

Stb. 2018, nr. 243

Artikel 8, eerste lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels vergt dat de termijn waarbinnen deponitohouders over vergoedingen uit hoofde van het depositogarantiestelsel moeten kunnen beschikken, aanvangt op de datum waarop DNB heeft vastgesteld dat – kort gezegd – een bank niet langer in staat is verschuldigde en betaalbare deponitohouder's terug te betalen, of op de datum van een gerechtelijke uitspraak tot schorsing van de rechten van deponitohouders (artikel 3:260, eerste lid, onderdeel a onderscheidenlijk onderdeel b, Wft). Ingevolge het huidige artikel 29.05 vangt deze termijn echter aan op het tijdstip waarop op grond van artikel 3:260, eerste lid, van de wet is besloten tot toepassing van het depositogarantiestelsel. Het tijdstip waarop wordt besloten tot toepassing van het depositogarantiestelsel is niet noodzakelijkerwijs het tijdstip van genoemde vaststelling door DNB respectievelijk van de gerechtelijke uitspraak tot schorsing van de rechten van deponitohouder's.

⁴⁴ Artikel 7, tweede lid, van de richtlijn.

⁴⁵ Artikel 7, derde lid, van de richtlijn.

⁴⁶ Vgl. CBb 16 juli 2014, ECLI:HR:CBB:2014:333; CBb 16 juli 2014, ECLI:HR:CBB:2014:286 en CBb 16 juli 2014, ECLI:HR:CBB:2014:284.

⁴⁷ Artikel 6, tweede lid, onderdelen b en c, van de richtlijn.

ders. Artikel 3:260, eerste lid, Wft bepaalt immers dat DNB onverwijld na haar beslissing als voornoemd, respectievelijk de gerechtelijke uitspraak, besluit tot toepassing van (in dit geval) het depositogarantiestelsel. Door de eerste wijziging in onderdeel G sluit artikel 29.05, derde lid, beter aan bij artikel 8, eerste lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels. De verwijzing naar het besluit tot toepassing van het depositogarantiestelsel in de artikelen 29.02, derde lid, 29.05, vierde lid, en 29.06, tweede lid, worden op dezelfde wijze aangepast (onderdelen F, G, tweede wijzigingsopdracht, en H, eerste wijzigingsopdracht). Tot slot wordt in onderdeel H, derde wijzigingsopdracht, geregeld dat DNB de wisselkoers bepaalt van vreemde valuta waarvoor de Europese Centrale Bank geen referentiewisselkoers vaststelt.

Artikel 29.03⁴⁸

1. Een bank verstrekt met betrekking tot het toepasselijke depositogarantiestelsel aan depositohouders de informatie, bedoeld in artikel 16 van de richtlijn depositogarantiestelsels, met inachtneming van hetgeen in artikel 16 van die richtlijn ten aanzien van de verstrekking van die informatie is bepaald.
2. Een bank stelt houders van bankspaardeposito's eigen woning voor het aangaan van de deposito-overeenkomst in kennis van de verrekening van die deposito's ingevolge artikel 3:265d van de wet bij de toepassing van het depositogarantiestelsel.

Stb. 2009, nr. 277 [behorend bij art. 20 oud (*red.*).]

Artikel 1, onderdeel 5), van de wijzigingsrichtlijn schrijft voor dat, (1) indien voor een deposito geen garantie uit het depositogarantiestelsel geldt, de bank de depositohouder

⁴⁸ Artikel V van het Implementatiebesluit depositogarantiestelsel (*Stb. 2015, nr. 434*) bepaalt dat artt. III, onderdeel B, subonderdeel 9, en VI, onderdelen B en C, van het Wijzigingsbesluit financiële markten 2015 vervallen. Dit werd als volgt toegelicht: Dit artikel voorziet erin dat de artikelen III, onderdeel B, subonderdeel 9, en VI, onderdelen B en C van het Wijzigingsbesluit financiële markten 2015 vervallen. Deze artikelen voorzien in de door de Commissie de Wit voorgestane invoering van een actieve informatieplicht van banken over het toepasselijke depositogarantiestelsel en de sanctieering daarvan. Daarmee werd vooruitgelopen op de verdere implementatie van de richtlijn depositogarantiestelsels, die in overwegende mate in het onderhavige besluit zijn beslag heeft gekregen. Vanuit praktisch oogpunt is er destijds voor gekozen inwerkingtreding van deze bepalingen uit te stellen, zodat inwerkingtreding gelijktijdig met de overige wijzigingen die voortvloeien uit de implementatie van de richtlijn in werking te laten treden. Hierdoor hebben banken bovendien langer de tijd gekregen zich voor te bereiden op de implicaties van de omschakeling naar een actieve informatieplicht. De genoemde bepalingen uit het Wijzigingsbesluit financiële markten 2015 dienen te vervallen omdat het onderhavige besluit voorziet in een herindeling van de regeling van het depositogarantiestelsel in het Bbpm. Naar aanleiding van de herindeling voorziet het onderhavige besluit erin dat voornoemde actieve informatieplicht thans wordt geregeld in artikel 29.03 van het Bbpm."

hierover informeert, en (2) dat desgevraagd inlichtingen moeten worden verstrekt over de voorwaarden voor terugbetaling en de met het oog daarop te vervullen formaliteiten. Deze bepaling is geïmplementeerd in artikel 20, eerste lid.

Stb 2014, nr 524 [behorend bij art. 23a oud (*red.*)]

Deze twee onderdelen [zie de toelichting bij het opschrift van hoofdstuk 6 (*red.*)] hangen samen met de in artikel I, onderdelen PP en QQa, van de Wijzigingswet financiële markten 2015 opgenomen wijzigingen van de artikelen 3:263 en 3:267 van de Wft. Daarmee wordt voor banken de plicht ingevoerd om actief informatie te verschaffen over het toepasselijke depositogarantiestelsel. Het nieuwe artikel 23a (artikel VI, onderdeel C, van het onderhavige besluit) vult de plicht actief informatie te verschaffen nader in. Aangesloten wordt bij wat richtlijn 2014/49/EU van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 inzake de depositogarantiestelsels (PbEU 2014, L 173) op dit punt voorschrijft.

Artikel 16 van die richtlijn, in samenhang met bijlage I van de richtlijn, geeft regels over de informatie die banken in dat kader aan (toekomstige) depositohouders moeten verstrekken, alsook over de wijze waarop die informatie moet worden verstrekt. Met de invoering van de actieve informatieplicht en de invulling daarvan in het onderhavige besluit wordt – vooruitlopend op de verdere implementatie van de richtlijn – gevolg gegeven aan de aanbevelingen van de commissie De Wit. Een van die aanbevelingen was de voorlichting en communicatie inzake het depositogarantiestelsel voor consumenten te vergroten.⁴⁹

Stb 2015, nr. 434

Het nieuwe artikel 29.03, eerste lid, vult de plicht voor banken om actief informatie te verschaffen, nader in. Deze plicht vindt haar grondslag in de artikelen 3:263, eerste lid, en 3:267, derde lid, van de wet. Artikel 16 van de richtlijn, in samenhang met Bijlage I van de richtlijn, schrijft gedetailleerd voor op welke momenten en op welke wijze informatie aan (potentiële) depositohouders moet worden verschaft over het toepasselijke depositogarantiestelsel. Om die reden wordt rechtstreeks verwezen naar uit artikel 16 van de richtlijn voortvloeiende vereisten aan de informatieverschaffing. Artikel 29.03, eerste en derde lid, vervangt artikel 23a (oud). Dit artikel is ingevoerd door middel van het Wijzigingsbesluit financiële markten 2015⁵⁰, maar is destijds niet in werking getreden in afwachting van de verdere implementatie van de richtlijn.⁵¹

Het tweede lid geeft uitvoering aan artikel 7, vijfde lid, laatste alinea, van de richtlijn. Verwezen wordt naar de toelichting bij artikel 29.01.

⁴⁹ Parlementaire enquêtecommissie financieel stelsel, Eindrapport «Verloren krediet II – de balans opgemaakt», Kamerstuk 31.980, nr. 61. 22Verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 4 juli inzake otc-derivaten, centrale tegenpartijen en transactieregisters (PbEU 2012, L 201).

⁵⁰ *Stb. 2014, 524.*

⁵¹ *Stb. 2015, 534.*

Artikel 29.04

1. Indien de Nederlandsche Bank besluit tot toepassing van het depositogarantiestelsel op grond van artikel 3:260, eerste lid, van de wet, doet zij daarvan onverwijld mededeling in de Staatscourant alsmede in door haar te bepalen landelijke nieuwsbladen.
2. In de mededeling wordt vermeld op welke wijze en gedurende welke termijn depositohouders die menen voor vergoeding uit hoofde van het depositogarantiestelsel in aanmerking te komen hun aanspraken kenbaar kunnen maken.
3. De Nederlandsche Bank verzoekt bewindvoerders of curatoren van de betalingsonmachtige bank in hun correspondentie met depositohouders te wijzen op de toepasselijkheid van het depositogarantiestelsel.

Stb 2015, nr. 434

Artikel 29.04 vervangt artikel 29.01 (oud). Dat artikel heeft een enkele redactionele wijziging ondergaan waarmee geen inhoudelijke wijzigingen zijn beoogd. Indien DNB besluit tot toepassing van het depositogarantiestelsel op grond van artikel 3:260, eerste lid, van de wet, regelt dit artikel op welke wijze DNB dat besluit kenbaar maakt.

Artikel 29.05

1. De vergoedingen uit hoofde van het depositogarantiestelsel die de Nederlandsche Bank op grond van artikel 3:261, eerste lid, van de wet toekent, worden toegekend ten laste van het Depositogarantiefonds.
2. Het Depositogarantiefonds maakt de ingevolge het eerste lid toegekende vergoedingen onverwijld beschikbaar voor uitkering.
3. Behoudens de in het vierde en vijfde lid genoemde gevallen, wordt een vergoeding toegekend en beschikbaar gemaakt voor uitkering binnen de volgende termijn te rekenen vanaf de datum van de beslissing van de Nederlandsche Bank of van de gerechtelijke uitspraak, bedoeld in artikel 3:260, eerste lid, onderdeel a, onderscheidenlijk onderdeel b, van de wet:
 - a. tot en met 31 december 2018: binnen twintig werkdagen;
 - b. vanaf 1 januari 2019 tot en met 31 december 2020: binnen vijftien werkdagen;
 - c. vanaf 1 januari 2021 tot en met 31 december 2023: binnen tien werkdagen;
 - d. vanaf 1 januari 2024: binnen zeven werkdagen.
4. In afwijking van het derde lid geldt voor het toekennen en beschikbaar maken voor uitkering van een vergoeding aan een derde als bedoeld in artikel 29.02, derde

lid, een termijn van drie maanden na de datum van de beslissing van de Nederlandsche Bank of van de gerechtelijke uitspraak, bedoeld in artikel 3:260, eerste lid, onderdeel a, onderscheidenlijk onderdeel b, van de wet.

5. Het toekennen van een vergoeding kan worden uitgesteld in de gevallen, bedoeld in artikel 8, vijfde lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels.

Stb 2015, nr. 434

Ingeval van toepassing van het depositogarantiestelsel, besluit DNB uit eigener beweging tot toekenning van de vergoedingen uit hoofde van het depositogarantiestelsel. DNB besluit hiertoe uit eigener beweging omdat ingevolge artikel 8, zesde lid, van de richtlijn de vergoedingen ter beschikking worden gesteld zonder dat het depositogarantiestelsel daarom behoeft te worden verzocht. DNB kent de vergoedingen toe ten laste van het depositogarantiefonds. Hierdoor creëert DNB aanspraken van begunstigden op het depositogarantiefonds. Grondslag hiervoor is artikel 3:259a, eerste lid, van de wet waarin is bepaald dat DNB besluit over de aanwending van de middelen van het depositogarantiefonds. Eveneens ter uitvoering van artikel 8, zesde lid, van de richtlijn bepaalt het tweede lid dat het depositogarantiefonds de toegekende vergoedingen onverwijld beschikbaar maakt voor uitkering. De toekenning en het vervolgens beschikbaar maken van de vergoedingen voor uitkering geschiedt binnen een termijn van aanvankelijk twintig werkdagen. Stapsgewijs wordt deze termijn teruggebracht tot zeven werkdagen vanaf 1 januari 2024. Daarmee wordt gebruikgemaakt van de overgangsperiode in artikel 8, eerste en tweede lid, van de richtlijn.

In een beperkt aantal gevallen is een langere termijn toegestaan. Dat is het geval ten aanzien van derderechthebbenden als bedoeld in artikel 29.02, derde lid, en in de specifieke gevallen, bedoeld in artikel 8, vijfde lid, onderdelen a tot en met e, van de richtlijn. Het gaat dan bijvoorbeeld om slapende rekeningen, om tijdelijk hogere deposito's als bedoeld in artikel 29.02, vierde lid of om deposito's bij bijkantoren van de betalingsonmachtige bank in andere lidstaten. In het laatste geval worden de depositohouders overeenkomstig artikel 14, tweede lid, van de richtlijn namelijk terugbetaald door het depositogarantiestelsel in de lidstaat waarin het bijkantoor zich bevindt (de lidstaat van ontvangst).

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.10 (*red.*).

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.02 (*red.*).

Artikel 29.06

1. De Nederlandsche Bank kent de vergoedingen uit hoofde van het depositogarantiestelsel toe aan de hand van de op de gegarandeerde deposito's toepasselijke wettelijke bepalingen of contractuele voorwaarden, de administratie van de be-

talingsonmachtige bank en eventuele andere relevante documenten.

2. Indien op gegarandeerde deposito's rente is aangegroeid die nog niet is gecrediteerd op de datum van de beslissing van de Nederlandsche Bank of van de gerechtelijke uitspraak, bedoeld in artikel 3:260, eerste lid, onderdeel a, onderscheidenlijk onderdeel b, van de wet, wordt het aangegroeide rentebedrag gerekend tot de deposito's.
3. De vaststelling van de waarde van deposito's die worden aangehouden in vreemde valuta wordt gebaseerd op de referentiekosten van de Europese Centrale Bank, zoals deze golden op de datum, bedoeld in het tweede lid. Voor vreemde valuta waarvoor de Europese Centrale Bank geen referentiekosten bepaalt, bepaalt de Nederlandsche Bank de referentiekosten.
4. De vergoeding wordt bepaald op nihil indien er met betrekking tot de betrokken deposito's gedurende vierentwintig maanden voorafgaand aan het tijdstip, bedoeld in het tweede lid, geen transactie door of namens de depositohouder heeft plaatsgevonden en de hoogte van een vergoeding voor een depositohouder lager zou zijn dan de kosten van het uitkeren van de vergoeding.

Stb 2015, nr. 434

Het eerste lid en het derde lid komen overeen met artikel 29.02 (oud), met dien verstande dat een kleine redactionele aanpassing heeft plaatsgevonden. Het tweede lid regelt dat op deposito's overeenkomstig de toepasselijke contractuele voorwaarden aangegroeide, maar nog niet gecrediteerde rente wordt gerekend tot de deposito's zodat die rente voor vergoeding in aanmerking komt.⁵² Het vierde lid geeft uitvoering aan artikel 8, negende lid, van de richtlijn. Geregeld wordt dat de vergoeding voor depositohouders in verband met slapende rekeningen met daarop tegoeden die de kosten van uitkering niet overschrijden, wordt bepaald op nul. Het gaat om de kosten die het depositogarantiefonds maakt in verband met het uitkeren van de vergoeding.

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.02 (red.).

Artikel 29.07

1. **Gedurende drie maanden na de mededeling tot toepassing van het depositogarantiestelsel kunnen depositohouders schriftelijk of door in te loggen op een daartoe ingerichte website bewerkstelligen dat toegekende en beschikbaar gemaakte vergoedingen worden uitgekeerd door het nummer en de tenaamstelling van de rekening waarnaar de overboeking kan worden uitgevoerd, mede te delen.**

⁵² Artikel 7, zevende lid, van de richtlijn.

2. **Toegekende vergoedingen kunnen worden uitgekeerd in de munteenheden, bedoeld in artikel 6, vierde lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels. De Nederlandsche Bank bepaalt in welke munteenheden vergoedingen worden uitgekeerd.**
3. **Toegekende vergoedingen worden uitgekeerd mits depositohouders geen gebruik hebben gemaakt en verklaren af te zien van het gebruik van hun bevoegdheden om hun vorderingen, voor zover deze voor vergoeding uit hoofde van het depositogarantiestelsel in aanmerking komen, te verrekenen.**
4. **De Nederlandsche Bank kan besluiten dat de uitkering van een toegekende vergoeding wordt opgeschort indien een depositohouder wordt vervolgd ter zake van een misdrijf dat voortvloeit uit of verband houdt met het witwassen van geld. De opschorting eindigt zodra de vervolging is beëindigd of de beslissing van de bevoegde rechterlijke instantie onherroepelijk is.**

Stb 2015, nr. 434

Artikel 29.07 bevat een regeling voor de wijze waarop depositohouders kunnen bewerkstelligen dat het depositogarantiefonds toegekende vergoedingen aan hen uitkeert. Het artikel vervangt artikel 29.06 (oud). Het vierde lid vervangt artikel 29.07 (oud).

Artikel 29.08⁵³

1. **Zolang vergoedingen uit hoofde van het depositogarantiestelsel niet binnen zeven werkdagen kunnen worden toegekend en beschikbaar gemaakt, kent de Nederlandsche Bank op verzoek van een depositohouder binnen vijf werkdagen na dat verzoek aan deze een passend bedrag toe om in de kosten van levensonderhoud te kunnen voorzien. Dit bedrag wordt toegekend ten laste van het Depositogarantiefonds.**
2. **Het Depositogarantiefonds maakt een ingevolge het eerste lid toegekend bedrag onverwijld doch uiterlijk binnen vijf werkdagen na het verzoek beschikbaar voor uitkering.**

⁵³ Artikel VI van het Implementatiebesluit depositogarantiestelsel (Stb. 2015, nr. 434) bepaalt dat artikel 29.08 met ingang van 1 januari 2024 vervalft. Dit wordt als volgt toegelicht: "De ingevolge artikel 8, vierde lid, van de richtlijn geldende verplichting voor het depositogarantiestelsel om depositohouders toegang te geven tot een passend bedrag om te kunnen voorzien in hun levensbehoeften, geldt slechts gedurende de overgangperiode waarin de terugbetalingstermijn langer dan zeven werkdagen bedraagt. Dit artikel regelt dat vanaf 1 juli 2024, wanneer de overgangperiode is verstreken, de bepalingen die betrekking hebben op het passende bedrag vervallen." (red.).

3. Het bedrag is niet hoger dan de door de depositohouder bij de betalingsonmachtige bank aangehouden deposito's.
4. Indien ingevolge dit artikel een bedrag is uitgekeerd, wordt dat bedrag verrekend met de ingevolge artikel 29.05, eerste lid, toegekende vergoeding.
5. De Nederlandsche Bank kan nadere regels stellen met betrekking tot de indiening van het verzoek, bedoeld in het eerste lid, en de hoogte van het passende bedrag.
6. Het toekennen van een passend bedrag kan worden uitgesteld in de gevallen, bedoeld in artikel 8, vijfde lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels.

Stb 2015, nr. 434

Het artikel bevat een regeling zodat gedurende de overgangperiode tot 1 januari 2024 (vgl. artikel 29.05, derde lid) depositohouders op verzoek een bedrag ontvangen om in ieder geval tijdelijk in hun levensbehoeften te voorzien. Hiermee wordt uitvoering gegeven aan artikel 8, vierde lid, van de richtlijn.

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.10 (*red.*).

Stb. 2018, nr. 243

In bepaalde gevallen kan ingevolge artikel 29.05, vijfde lid, het toekennen en beschikbaar maken van vergoedingen worden uitgesteld. Artikel 8, vijfde lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels voorziet in diezelfde uitstelbaarheid voor het toekennen en beschikbaar maken van een passend bedrag. De wijziging in dit onderdeel geeft daaraan uitvoering door artikel 29.08 te wijzigen.

Artikel 29.09

Onder toepassing van artikel 3:41, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht, geschiedt de bekendmaking van een besluit op grond van artikel 29.05, eerste lid, tot toekenning van een vergoeding aan een depositohouder die heeft ingelogd op de website, bedoeld in artikel 29.07, eerste lid, door publicatie van dat besluit door de Nederlandsche Bank op die website.

Stb 2015, nr. 434

Het artikel vervangt artikel 29.04 (oud) maar heeft een kleine redactionele wijziging ondergaan. Daarmee is geen materiele wijziging beoogd.

§ 6.5 Het Depositogarantiefonds

Artikel 29.10

1. De leden van het bestuur van het Depositogarantiefonds, bedoeld in artikel 3:259a van de wet, worden benoemd voor een periode van vier jaar, met de mogelijkheid van herbenoeming. Op de leden van het bestuur is artikel 14, vierde lid, van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen van

overeenkomstige toepassing.

2. Op de taakuitoefening van het Depositogarantiefonds zijn de artikelen 20, 23, eerste en tweede lid, en 41, eerste lid, van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen van overeenkomstige toepassing, met dien verstande dat voor «Onze Minister» wordt gelezen: de Nederlandsche Bank. De Nederlandsche Bank stelt Onze Minister onverwijld in kennis van door haar getroffen voorzieningen als bedoeld in artikel 23, eerste lid, van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen.
3. Het Depositogarantiefonds legt verantwoording af over haar taakuitoefening met overeenkomstige toepassing van de artikelen 18, eerste lid, met uitzondering van de laatste volzin, 26, 34, eerste lid, en 35, eerste lid, van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen, met dien verstande dat voor «Onze Minister» wordt gelezen: de Nederlandsche Bank.

Stb 2015, nr. 434

Op het bestuur van het depositogarantiefonds, de taakuitoefening van het fonds en de verantwoording daarover zijn voor zover relevant artikelen van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen van overeenkomstige toepassing verklaard. Die wet is niet uit zichzelf van toepassing aangezien het fonds, hoewel een publiekrechtelijke rechtspersoon, niet is bekleed met enige bevoegdheid tot het uitoefenen van openbaar gezag en daarom geen bestuursorgaan is. DNB treedt voor de toepassing van de artikelen van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen in de plaats van de minister. DNB is op haar beurt verantwoording verschuldigd aan de minister op de voet van artikel 1:50 Wft. Voor deze getrapte verantwoording is gekozen om een aantal redenen. Allereerst wordt in art. 3:259a van de Wft geregeld dat benoeming, schorsing en ontslag van de leden van het bestuur van het depositogarantiefonds geschiedt door DNB. Dat hangt samen met – zoals in paragraaf 2.3 van het algemene deel van deze toelichting is overwogen – de vereiste nauwe samenwerking tussen DNB en het depositogarantiefonds. Voorts verschaft DNB het depositogarantiefonds de benodigde middelen voor de uitoefening van haar taak. In dat kader ligt het voor de hand dat DNB beoordeelt of die middelen ook doelmatig worden besteed. DNB moet daarover op haar beurt immers weer verantwoording over afleggen.

Stb. 2018, nr. 243

In navolging van de Herstelwet financiële markten 2017 voorzien deze redactionele wijzigingen erin dat in het gehele Bbpm de (eigen)namen van het Depositogarantiefonds en het Afwikkelingsfonds, beide publiekrechtelijke rechtspersonen met een wettelijke taak uit hoofde van artikel 3:259a, onderscheidenlijk artikel 3A:68 Wft, met een hoofdletter wordt geschreven.

Stb. 2018, nr. 243

In artikel 3:259a, derde lid, van de Wft is bepaald dat het bestuur van het Depositogarantiefonds, dat bestaat uit drie leden, wordt benoemd (alsmede geschorst en ontslagen) door DNB. Niet bepaald is voor welke termijn de leden van het bestuur worden benoemd. De wijziging in dit onderdeel regelt dit alsnog. Gekozen is voor een gebruikelijke benoemingstermijn van vier jaar met de mogelijkheid van herbenoeming.

Artikel 29.11

- 1. Het Depositogarantiefonds bestaat uit een individueel gedeelte, bestaande uit het totaal van de individuele saldi van de banken, bedoeld in artikel 29.01, eerste lid, en een algemeen gedeelte.⁵⁴**
- 2. De doelomvang van het individueel saldo van een bank is 0,4% van diens depositobasis. De doelomvang van het algemeen gedeelte is 0,4% van de depositobases van de banken gezamenlijk.**
- 3. De hoogte van de ingevolge deze paragraaf verschuldigde bijdragen wordt zodanig vastgesteld dat het Depositogarantiefonds de doelomvang, bedoeld in het tweede lid, bereikt binnen de termijn die volgt uit artikel 10, tweede lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels.**

Stb 2015, nr. 434

Zoals is toegelicht in paragraaf 2.1 van het algemeen deel van de toelichting, volgt uit de richtlijn dat de doelomvang van het depositogarantiefonds op 0,8% wordt vastgesteld. Het depositogarantiefonds bestaat uit twee gedeeltes: het individueel en het algemeen gedeelte. Het individueel gedeelte bestaat uit het totaal van de opgebouwde individuele saldi van de banken. De doelomvang van elk is 0,4%.

Zoals in paragraaf 2.1 van de toelichting is toegelicht, heeft Nederland de Europese Commissie verzocht om goedkeuring om op grond van artikel 10, zesde lid, van de richtlijn, een lagere doelomvang voor het depositogarantiefonds

⁵⁴ Artikel IV van het Implementatiebesluit depositogarantiestelsel (Stb. 2015, nr. 434) bepaalt dat, indien de Europese Commissie op grond van art. 10, lid 6, richtlijn depositogarantiestelsels een doelomvang van het depositogarantiestelsel lager dan 0,8% goedkeurt, bij ministeriële regeling de doelomvang van zowel de individuele saldi als het algemeen gedeelte, bedoeld in art. 29.11, lid 1, van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen Wft, kan worden vastgesteld op de helft van het door de Europese Commissie goedgekeurde minimale doelomvangspercentage. Dit werd als volgt toegelicht: "Zoals in paragraaf 2.1 van de toelichting is toegelicht, heeft Nederland de Europese Commissie verzocht om goedkeuring om ingevolge artikel 10, zesde lid, van de richtlijn, een lagere doelomvang voor het depositogarantiefonds vast te stellen. Dit artikel geeft de minister van Financiën de bevoegdheid om, indien de Europese Commissie goedkeuring verleent voor een doelomvang tussen de 0,8 en 0,5% van de gegarandeerde deposito's van de aan het depositogarantiestelsel deelnemende banken, de doelomvang in artikel 29.11, eerste en tweede lid, voor het depositogarantiefonds dienovereenkomstig aan te passen." (red.).

vast te stellen. Indien de Europese Commissie die goedkeuring verleent, wordt bij ministeriële regeling de doelomvang voor de individuele saldi en het algemeen gedeelte in gelijke mate verlaagd. Zie hiervoor artikel IV van dit besluit en de toelichting bij dit artikel.

De doelomvang dient tijdig, dat wil zeggen op 3 juli 2024, te worden bereikt. DNB stelt daarom de hoogte van de bijdragen die banken aan het depositogarantiefonds verschuldigd zijn zodanig vast dat het depositogarantiefonds op die datum de doelomvang bereikt. Uit artikel 10, tweede lid, van de richtlijn volgt evenwel dat indien het depositogarantiefonds voor die datum in totaal meer dan 0,8% van de gegarandeerde deposito's heeft uitgekeerd, de doelomvang pas vier jaar later, dus op 3 juli 2028, behoeft te worden bereikt. Indien het depositogarantiefonds daarna uitkeringen verricht, worden de betalingen hervat totdat de doelomvang opnieuw wordt bereikt. Daarbij geldt dat indien bedragen groter dan tweederde van de financiële middelen in het depositogarantiefonds worden uitgekeerd, de hoogte van de bijdragen zodanig wordt vastgesteld dat het depositogarantiefonds de doelomvang weer binnen zes jaar bereikt.

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.10 (red.).

Artikel 29.12

- 1. Een bank als bedoeld in artikel 29.01, eerste lid, is aan het Depositogarantiefonds elk kwartaal een bijdrage verschuldigd indien het individueel saldo van de bank of de omvang van het algemeen gedeelte van het Depositogarantiefonds lager is dan de doelomvang van het individueel saldo onderscheidenlijk van het algemeen gedeelte, bedoeld in artikel 29.11, tweede lid. De bijdrage is gebaseerd op de depositobasis van een bank.**
- 2. De Nederlandsche Bank stelt de hoogte van de bijdrage vast.**
- 3. De hoogte van de bijdrage wordt vastgesteld overeenkomstig bijlage B bij dit besluit en bestaat uit de volgende onderdelen:**
 - a. een basisbijdrage;**
 - b. een suppletie;**
 - c. een risicobijdrage;**
 - d. een risicosuppletie.**
- 4. De hoogte van de risicobijdrage en risicosuppletie is tevens afhankelijk van een benadering van de soliditeit van een bank, uitgedrukt in een risicowegingspercentage. Het risicowegingspercentage van een bank wordt vastgesteld met behulp van risicoindicatoren overeenkomstig bijlage C bij dit besluit. Bij ministeriële regeling worden nadere regels gesteld over het gebruik en de weging van de risicoindicatoren.**
- 5. De Nederlandsche Bank kan in verband**

met de economische vooruitzichten en het verwachte macroprudentiële effect van de ingevolge deze paragraaf verschuldigde bijdragen op de banken overeenkomstig bijlage B een correctiefactor toepassen bij de berekening van de bijdrage. De correctiefactor overschrijdt niet de bandbreedte als bepaald in bijlage B bij dit besluit.

Stb 2015, nr. 434

Teneinde de doelomvang van het depositogarantiefonds te bereiken, zijn de aan het depositogarantiestelsel deelnemende banken elk kwartaal een bijdrage verschuldigd aan het fonds. Een bijdrage is verschuldigd voor zover het individueel saldo van een bank, of de omvang van het algemeen gedeelte van het depositogarantiefonds lager is dan de doelomvang die volgt uit artikel 29.11, tweede lid. Geen bijdrage is verschuldigd zodra de beide doelomvangen zijn bereikt.

De bijdrage bestaat uit vier onderdelen: een basisbijdrage, een suppletie, een risicobijdrage en een risicosuppletie. De eerste twee onderdelen hangen af van de door een bank aangehouden gegarandeerde deposito's, ofwel de depositobasis van een bank, (de basisbijdrage) en de eventuele groei daarvan (de suppletie). Uiteindelijk dient de betaling van deze bijdragen ertoe te leiden dat iedere bank per 3 juli 2024 een bedrag ter grootte van 0,4% van haar depositobasis heeft opgebouwd in het individuele gedeelte van het fonds. De andere twee onderdelen zijn risicogedifferentieerd en hangen af van de risicogewogen depositobasis van een bank (de risicobijdrage) en de eventuele groei daarvan (de risicosuppletie). De risicogewogen depositobasis wordt als volgt bepaald: iedere bank wordt ingedeeld in een risicocategorie met behulp van risicoindicatoren. De risicocategorie bepaalt de risicoweging, ofwel het percentage waarmee de depositobasis van de bank wordt verminderd teneinde de risicogewogen depositobasis vast te stellen. Bijlage B bevat een gedetailleerde berekeningsmethodiek voor het vaststellen van de bijdragen. Bijlage C bevat de methodiek voor het bepalen van de risicocategorie waarin een bank valt. Over het gebruik en de weging van de risicoindicatoren worden bij ministeriële regeling nadere regels gesteld. Vanwege het technische karakter is ervoor gekozen de berekeningsmethodiek en de risicowegingsmethodiek in een bijlage op te nemen. In de artikelsgewijze toelichting bij de bijlage wordt uiteengezet hoe beide werken.

Het vijfde lid voorziet erin dat DNB in perioden van conjuncturele oververhitting of juist van economische neergang een correctiefactor kan toepassen die rekening houdt met de economische vooruitzichten in combinatie met het macroprudentiële effect van de bijdragen op de sector. Hiermee wordt uitvoering gegeven aan artikel 10, tweede lid, vierde volzin. De correctiefactor wordt in beginsel vastgesteld op 1, maar kan door DNB gemotiveerd naar boven (om conjuncturele oververhitting tegen te gaan) of naar beneden (om rekening te houden met een economische neergang) worden bijgesteld, met dien verstande dat daarbij de bandbreedte die volgt uit de bijlage niet wordt overschreden.

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.10 (*red.*).

Stb. 2018, nr. 243

De vervallen zinsnede is overbodig en kan worden gemist gelet op de tweede volzin van artikel 3:262 Wft, waarin reeds is bepaald dat bijdrageplichtige financiële ondernemingen de opgelegde bijdragen voldoen binnen een door DNB vastgestelde termijn.

Artikel 29.13

- 1. De door de banken verschuldigde basisbijdragen en suppleties komen ten goede aan de individuele saldi van de banken in het individuele gedeelte van het Depositogarantiefonds. De door de banken verschuldigde risicobijdragen en risicosuppleties komen ten goede aan het algemene gedeelte van het Depositogarantiefonds.**
- 2. Indien het Depositogarantiefonds vergoedingen uitkeert, keert zij deze uit ten laste van achtereenvolgens:**
 - a. het individuele saldo van de betalingsonmachtige bank of bank die in afwikkeling is in het individuele gedeelte;**
 - b. het algemene gedeelte;**
 - c. de individuele saldi van de overige banken in het individuele gedeelte naar rato van de depositobases.**

Stb 2015, nr. 434

Het artikel regelt tot welke compartimenten van het fonds de ontvangen bijdragen behoren, alsmede de volgorde waarin financiële middelen ingeval van uitkering aan de verschillende gedeeltes waarin het depositogarantiefonds is onderverdeeld, worden onttrokken. Een en ander is toegelicht in paragraaf 2.2 van het algemene deel van toelichting.⁵⁵

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.10 (*red.*).

Artikel 29.14

- 1. Indien binnen het Depositogarantiefonds de financiële middelen ontoereikend zijn, worden ter verkrijging van de benodigde financiële middelen buitengewone bijdragen geheven. De buitengewone bijdragen worden geheven van banken die op het moment waarop de financiële middelen in het fonds ontoereikend worden, een bank zijn als bedoeld in artikel 29.01, eerste lid.**
- 2. De financiële middelen binnen het Depositogarantiefonds zijn ontoereikend indien onvoldoende financiële middelen beschikbaar zijn voor:**
 - a. het uitkeren van vergoedingen uit hoofde van het depositogarantiestelsel indien op grond van artikel 3:260, eerste**

⁵⁵ Zie hierboven bij § 6.4 Depositogarantiestelsel (*red.*).

lid van de wet is besloten tot toepassing van het depositogarantiestelsel; of b. het uitkeren van het bedrag dat ingevolge artikel 3:265e van de wet ten laste van het depositogarantiestelsel beschikbaar wordt gesteld.

- 3. De Nederlandsche Bank stelt de hoogte van de aan het Depositogarantiefonds verschuldigde buitengewone bijdragen vast overeenkomstig bijlage D bij dit besluit. Bij de vaststelling wordt de begrenzing van de hoogte van de buitengewone bijdragen die volgt uit artikel 10, achtste lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels in acht genomen. De Nederlandsche Bank kan overeenkomstig artikel 10, achtste lid, van de richtlijn de betaling van een buitengewone bijdrage opschorten indien de solvabiliteits- of liquiditeitspositie van een bank daartoe aanleiding geeft.**
- 4. Het Depositogarantiefonds kan, voor het geval dat de buitengewone bijdragen niet onmiddellijk beschikbaar of ontoereikend zijn, overeenkomsten aangaan tot het verkrijgen van financiering van derden. De overeenkomsten behoeven de voorafgaande instemming van Onze Minister.**
- 5. Het bestuur van het Depositogarantiefonds stelt een financieringsplan vast voor het verkrijgen van kortetermijnfinanciering voor het geval dat de buitengewone bijdragen niet onmiddellijk beschikbaar of toereikend zijn.**

Stb 2015, nr. 434

Indien een beroep wordt gedaan op het depositogarantiefonds, kunnen de binnen het depositogarantiefonds opgebouwde financiële middelen ontoereikend zijn voor het doen van de uitkeringen aan depositohouders respectievelijk het uitkeren van het ingevolge artikel 3:265e van de Wft beschikbaar gestelde bedrag. De kans op een tekort bestaat vooral in de beginfase, wanneer het depositogarantiefonds nog niet de doelomvang heeft bereikt. Indien het depositogarantiefonds niet aan zijn verplichtingen kan voldoen, kunnen van de banken buitengewone bijdragen worden geheven ter verkrijging van de benodigde middelen. Evenals het geval is voor de periodieke bijdragen in de zin van artikel 29.12, stelt DNB de hoogte van de bijdragen vast, alsmede het aantal termijnen waarbinnen banken de buitengewone bijdrage dienen te voldoen. Het maximaal per jaar te betalen bedrag aan buitengewone bijdragen, is in navolging van artikel 10, achtste lid, van de richtlijn 0,5% van de depositobasis van een bank. Indien een groter bedrag verschuldigd is, wordt het meerdere derhalve in het jaar daarop in rekening gebracht, net zo lang tot dat de volledige buitengewone bijdrage is voldaan. Hier kan eventueel van af worden geweken indien DNB van oordeel is dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden. Daarvan kan bijvoorbeeld (maar niet uitsluitend) sprake zijn indien er in een korte periode meermaals een beroep op het fonds gedaan wordt. DNB kan voorts de verplichting tot betaling

van buitengewone bijdragen door een bank (deels) opschorten indien, voor zover en voor zolang de solvabiliteits- of liquiditeitspositie van de bank daartoe aanleiding geeft. De betalingsverplichting wordt maximaal zes maanden opgeschort, maar kan worden verlengd na een daartoe strekkend verzoek van de desbetreffende bank.

Indien buitengewone bijdragen worden geheven, zullen deze doorgaans niet onmiddellijk, althans niet spoedig genoeg, beschikbaar zijn voor het depositogarantiefonds. Om in de tussentijd niettemin over voldoende financiële middelen te beschikken om aan zijn verplichtingen te kunnen voldoen, kan het depositogarantiefonds financieringsovereenkomsten aangaan met derden. Op een dergelijke beslissing is artikel 32 van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen van toepassing, op grond waarvan die beslissing voorafgaande instemming van de minister behoeft.

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.10 (*red.*).

Stb. 2018, nr. 243

De eerste wijziging in dit onderdeel herstelt een verkeerde verwijzing. De tweede wijziging is ingegeven door dezelfde overwegingen als de wijziging van artikel 29.12. De derde wijziging herstelt het feit dat artikel 32 van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen op onjuiste wijze van overeenkomstige toepassing is verklaard. De verwijzing naar dit artikel beoogde tot uitdrukking te brengen dat overeenkomsten tot financiering van derden die het bestuur van het Depositogarantiefonds aangaat, de voorafgaande instemming behoeven van de Minister van Financiën. Artikel 32 van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen stelt echter enkel dat Onze Minister *kan* bepalen dat een zelfstandig bestuursorgaan zijn voorafgaande toestemming behoeft voor bepaalde privaatrechtelijke rechtshandelingen, zodat de enkele verwijzing naar deze bepaling onvoldoende is om een instemmingsvereiste zoals bedoeld te constitueren. Dit is hersteld door het instemmingsvereiste uit te schrijven, zodat de verwijzing naar artikel 32 van de Kaderwet zelfstandige bestuursorganen niet langer noodzakelijk is.

Artikel 29.14a

- 1. Indien ingevolge artikel 29.14 van een bank een buitengewone bijdrage zal worden geheven, kan de Nederlandsche Bank bepalen dat de bank hierop een voorschot voldoet.**
- 2. Het betaalde voorschot wordt verrekend met de ingevolge artikel 29.14 verschuldigde buitengewone bijdragen.**

Stb. 2018, nr. 243

Met de inwerkingtreding van het Implementatiebesluit depositogarantiestelsel is artikel 22, derde lid, Bbpm (oud) abusievelijk komen te vervallen. Deze bepaling regelde dat DNB een voorlopige bijdrage kan vaststellen, waarvan een deel bij wijze van voorschot diende te worden betaald aan DNB. Betaalde voorschotten werden vervolgens met de definitieve bijdrage verrekend.

Met artikel 29.14a wordt de voorschotprocedure hersteld, met dien verstande dat de beperking van de omvang van

het voorschot op zeventig procent vervalt. De afweging welk percentage bij wijze van voorschot aan banken wordt opgelegd is hiermee aan DNB, die deze keuze dient te motiveren. De voorschotprocedure is van belang om ervoor te zorgen dat depositohouders tijdig – dat wil zeggen binnen de termijn zoals bepaald in artikel 29.15, derde lid, Bbpm – kunnen beschikken over hun uitkeringen, ook als het onvoldoende middelen beschikbaar zijn in het Depositogarantiefonds. Hiertoe is de voorschotprocedure een belangrijk instrument. De voorschotprocedure stelt DNB in staat binnen zeer korte termijn voorschotten op buitengewone bijdragen, bedoeld om de tekorten in het Depositogarantiefonds aan te zuiveren, op te leggen en te innen van de aan het depositogarantiestelsel deelnemende banken. Het opleggen van de buitengewone bijdragen zal doorgaans niet binnen enkele dagen kunnen worden voltooid. Daarom is het Depositogarantiefonds in de tussentijd aangewezen op voorfinanciering van derden (vgl. artikel 29.14, vierde lid, Bbpm). De voorschotregeling betekent dat die voorfinanciering ook kan worden verkregen van de partijen die uiteindelijk de kosten van het depositogarantiestelsel dragen: de banken bedoeld in artikel 29.01, eerste lid, Bbpm.

Artikel 29.15

- 1. De Nederlandsche Bank besluit tot restitutie ten laste van het Depositogarantiefonds van baten die worden verkregen door de uitoefening van de rechten waarin het Depositogarantiefonds ingevolge artikel 3:261, vijfde lid, van de wet is getreden, aan banken uitsluitend voor zover die banken buitengewone bijdragen hebben betaald.**
- 2. Voor zover na restitutie baten resteren, komen deze ten goede aan het Depositogarantiefonds, eerst aan de individuele saldi in het individuele gedeelte voor zover aangesproken, naar rato van de depositobases van de banken, vervolgens aan het algemene gedeelte.**

Stb 2015, nr. 434

De strekking van artikel 29.15 komt overeen met die van artikel 29.08, tweede lid, (oud) met dien verstande dat artikel 29.15 nu bepaalt aan welk gedeelte van het depositogarantiefonds eventuele na restitutie resterende baten ten goede komen.

DNB treedt op grond van artikel 3:261, vierde lid, van de wet, in de rechten van depositohouders aan wie zij een vergoeding uit hoofde van het depositogarantiestelsel heeft uitgekeerd. DNB verhaalt de vorderingen die uit dien hoofde op haar zijn overgegaan op de boedel van de betalingsonmachtige bank. In artikel 29.15 wordt geregeld wat er dient te gebeuren met eventuele baten die DNB als gevolg van de uitoefening van haar verhaalsrecht verkrijgt.

Stb. 2018, nr. 243

Gelet op de in artikel I, onderdelen X en AA, van de Herstellwet financiële markten 2017 vervatte wijzigingen is het noodzakelijk artikel 29.15, eerste lid, van het Bbpm opnieuw vast te stellen. Uit die wijzigingen volgt dat niet lan-

ger DNB maar het Depositogarantiefonds in de rechten van depositohouders treedt ter zake van vorderingen op een betalingsonmachtige bank voor zover het Depositogarantiefonds een vergoeding als bedoeld in het eerste lid aan de desbetreffende depositohouders van de bank heeft uitgekeerd. Het Depositogarantiefonds verhaalt vervolgens de rechten waarin het is getreden op (de boedel van) de bank. Het voorgaande noopt tot aanpassing van artikel 29.15, eerste lid, zodat tot uitdrukking wordt gebracht dat DNB *ten laste van het Depositogarantiefonds* – dat immers zal beschikken over de baten verkregen uit het verhaal – de verkregen baten restitueert overeenkomstig die bepaling.

Artikel 29.16

- 1. Voor het vaststellen van de ingevolge deze paragraaf door een bank verschuldigde bijdragen wordt in aanmerking genomen de depositobasis van de bank zoals vermeld in de staten, bedoeld in artikel 130, eerste lid, onderdeel d, van het Besluit prudentiële regels Wft, die de bank in het voorafgaande kwartaal heeft overgelegd.**
- 2. Indien een bank niet tijdig de staten heeft overgelegd, schat de Nederlandsche Bank de omvang van de depositobasis en stelt zij op basis van die schatting de bijdragen vast.**

Stb 2015, nr. 434

Dit artikel stelt DNB in staat om, indien zij niet tijdig beschikt over de noodzakelijke gegevens over de bij een bank aangehouden gegarandeerde deposito's, de omvang daarvan te schatten en die schatting te gebruiken als basis voor het berekenen van de ingevolge deze paragraaf verschuldigde bijdragen.

Artikel 29.17

- 1. De Nederlandsche Bank kan banken toestaan een deel van de ingevolge deze paragraaf verschuldigde bijdragen te voldoen in de vorm van betalingsverplichtingen als bedoeld in artikel 2, tweede lid, punt dertien, van de richtlijn depositogarantiestelsels.**
- 2. De in artikel 10, derde lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels gestelde limiet aan het toestaan van betalingsverplichtingen is van toepassing.**

Stb 2015, nr. 434

Op grond van het eerste lid kan DNB banken toestaan ingevolge deze paragraaf verschuldigde bijdragen deels in de vorm van betalingsverplichtingen in de zin van de richtlijn te voldoen, met dien verstande dat niet meer dan dertig procent van de financiële middelen in het depositogarantiefonds uit betalingsverplichtingen mag bestaan. Betalingsverplichtingen dienen voorts volledig te zijn gedekt door zekerheden in de vorm van activa met een laag risico die niet met rechten van derden zijn bezwaard.

Artikel 29.18

- 1. Een groep banken met een vrijstelling als**

bedoeld in artikel 3:111, eerste lid, van de wet wordt gezamenlijk als een bank aangemerkt voor de toepassing van deze paragraaf. Van die groep is uitsluitend de centrale kredietinstelling de ingevolge deze paragraaf te betalen bijdragen verschuldigd.

2. De Nederlandsche Bank kan op verzoek van een groep banken voor de toepassing van deze paragraaf die banken als één bank aanmerken. De Nederlandsche Bank bepaalt daarbij welke rechtspersoon binnen de groep de ingevolge deze paragraaf te betalen bijdragen bij uitsluiting verschuldigd is. Bij uittreding van een bank uit de groep wordt het opgebouwde individuele saldo, bedoeld in artikel 29.11, van de groep naar rato van de depositobases op het laatste voorafgaande toetsmoment verdeeld tussen de uittredende bank en de rest van de groep. Bij toetreding van een bank tot een groep worden de opgebouwde individuele saldi van de toetredende bank en de groep bij elkaar opgeteld.

Stb 2015, nr. 434

Het eerste lid heeft betrekking op een centrale kredietinstelling en de groep banken die blijvend is aangesloten bij die centrale kredietinstelling. Een groep banken die is aangesloten bij een centrale kredietinstelling kan op grond van artikel 3:111 van de Wft bij ministeriële regeling worden vrijgesteld van het toezicht door DNB. Het toezicht wordt dan op geconsolideerde basis uitgeoefend op de centrale kredietinstelling, die controle uitoefent op de bij haar aangesloten banken. Het feit dat de groep banken op grond van artikel 3:111 van de Wft is vrijgesteld bij ministeriële regeling heeft tot gevolg dat de centrale kredietinstelling en de bij haar aangesloten groep banken als één geheel worden behandeld voor het vaststellen van de verschuldigde bijdragen. Op basis het eerste lid is daarom alleen de centrale kredietinstelling de bijdragen verschuldigd. Het tweede lid regelt dat ook een groep banken in de zin van artikel 1, onderdeel a, van het Bbpm een verzoek kan doen om dezelfde behandeling. Bij uittreding van een tot de groep behorende bank kan een eventueel opgebouwd individueel saldo worden verdeeld naar rato van de depositobases van de deelnemende banken. Bij toetreding tot een groep kunnen de individuele saldi eveneens bij elkaar worden opgeteld.

Artikel 29.19

1. De financiële middelen van het Depositogarantiefonds worden aangehouden in contant geld, deposito's, betalingsverplichtingen als bedoeld in artikel 29.17, en activa met een laag risico en kunnen worden geliquideerd binnen de termijn, bedoeld in artikel 29.05, derde lid.
2. Activa met een laag risico zijn activa die vallen in de eerste of tweede categorie

van tabel 1 van artikel 336 van de verordening kapitaalvereisten of activa die door de Nederlandsche Bank in vergelijkbare mate veilig en liquide worden geacht.

3. De financiële middelen van het Depositogarantiefonds worden op voldoende gediversifieerde wijze belegd.
4. Bij ministeriële regeling kunnen nadere regels worden gesteld met betrekking tot het beleggingsbeleid.

Stb 2015, nr. 434

De financiële middelen in het fonds worden uitsluitend aangehouden in contant geld, deposito's, betalingsverplichtingen en activa met een laag risico als bedoeld in artikel 2, eerste lid, onderdeel 14, van de richtlijn. Het betreft ofwel posten die vallen in de eerste of tweede categorie van de verordening kapitaalvereisten, ofwel activa die door DNB in vergelijkbare mate veilig en liquide worden geacht. Dit volgt uit artikel 10, zevende lid, in samenhang met artikel 2, eerste lid, onderdeel 12, van de richtlijn. Het depositogarantiefonds belegt de financiële middelen op voldoende gediversifieerde wijze. Hierover legt het depositogarantiefonds verantwoording af aan DNB in haar jaarverslag. Het kan niettemin wenselijk zijn dat de minister rechtstreeks de kaders stelt van de voorwaarden waaraan het beleggingsbeleid dient te voldoen. Daarom is in het vierde lid een grondslag opgenomen dat de Minister dienaangaande nadere regels kan stellen.

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.10 (*red.*).

Artikel 29.20

1. Indien gegarandeerde deposito's als gevolg van een bedrijfsverplaatsing niet langer worden aangehouden bij een bank als bedoeld in artikel 29.01, eerste lid, maar bij een bank met zetel in een andere lidstaat, wordt ten laste van het Depositogarantiefonds een door de Nederlandsche Bank overeenkomstig artikel 14, derde lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels te bepalen bedrag voldaan aan het depositogarantiestelsel in de andere lidstaat dat van toepassing wordt op de verplaatste gegarandeerde deposito's.
2. De bank, bedoeld in het eerste lid, geeft ten minste zes maanden voorafgaand aan de voorgenomen verplaatsing schriftelijk kennis van dat voornemen aan de Nederlandsche Bank.

Stb 2015, nr. 434

De situatie kan zich voordoen dat een bank met zetel in Nederland haar activiteiten of een deel daarvan verplaatst naar een andere lidstaat. Gedacht kan bijvoorbeeld worden aan de omzetting van een bijkantoor in een dochteronderneming. Voor zover daardoor gegarandeerde deposito's niet langer worden aangehouden bij een bank die aan het Nederlandse depositogarantiestelsel deelneemt, maar bij een bank aangesloten bij het depositogarantiestelsel in de

andere lidstaat, bepaalt de richtlijn dat de periodieke bijdragen die over die deposito's zijn betaald in de twaalf maanden voorafgaand aan de verplaatsing, wordt uitgekeerd aan het depositogarantiestelsel in de andere lidstaat dat van toepassing wordt op de deposito's. Daarvoor is noodzakelijk dat een bank tijdig kennisgeeft van de voorgenomen verplaatsing, dat wil zeggen ten minste zes maanden van tevoren. DNB bepaalt de hoogte van het bedrag dat het depositogarantiefonds in voorkomende geval uitkeert aan het andere Europese depositogarantiestelsel.

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.10 (*red.*).

§ 6.6 Deelname aan de Nederlandse vangnetregeling door een bank, beleggingsonderneming of financiële instelling met zetel in een andere lidstaat ter aanvulling van de dekking van de vangnetregeling in de andere lidstaat

Artikel 29a

Voor de toepassing van deze paragraaf wordt verstaan onder:

- a. *het Nederlandse beleggerscompensatiestelsel*: het beleggerscompensatiestelsel, bedoeld in artikel 3:259, eerste lid, van de wet;
- b. *het Nederlandse depositogarantiestelsel*: het depositogarantiestelsel, bedoeld in artikel 3:259, tweede lid, van de wet;
- c. *de Nederlandse vangnetregeling*: het Nederlandse beleggerscompensatiestelsel of het Nederlandse depositogarantiestelsel.

Artikel 29b

1. Een bank, beleggingsonderneming of financiële instelling als bedoeld in artikel 3:258, eerste lid, onderdeel c, van de wet, met zetel in een andere lidstaat die haar bedrijf uitoefent onderscheidenlijk beleggingsdiensten verleent vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor en die op grond van artikel 3:266, tweede, derde of vierde lid, van de wet voornemens is aanvullend deel te nemen aan de Nederlandse vangnetregeling, geeft de Nederlandsche Bank schriftelijk kennis van dat voornemen.
2. Met betrekking tot het voornemen legt de financiële onderneming een beschrijving over van de omvang en reikwijdte van de dekking van de desbetreffende toepasselijke vangnetregeling in de andere lidstaat en in hoeverre deze afwijkt van de Nederlandse vangnetregeling waaraan de financiële onderneming voornemens is aanvullend deel te nemen.

3. De financiële onderneming neemt slechts aanvullend deel aan de Nederlandse vangnetregeling indien aan de volgende voorwaarden is voldaan:

- a. er zijn geen operationele of juridische risico's die een goede uitvoering van de Nederlandse vangnetregeling in de weg staan als gevolg van de wederzijdse verplichtingen van de betrokken vangnetregelingen of als gevolg van de aanvullende deelname van de financiële onderneming;
 - b. de financiële onderneming en de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft, hebben aangevoerd dat er voldoende waarborgen zijn dat zij de verplichtingen die voortvloeien uit deelname door de financiële onderneming aan de Nederlandse vangnetregeling zullen naleven;
 - c. de financiële onderneming en de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft, hebben in voldoende mate aan de Nederlandsche Bank aannemelijk gemaakt dat de aanvullende deelname de Nederlandse vangnetregeling niet zodanig beïnvloedt dat een eventueel beroep door de beleggers of depositohouders van de aanvullend deelnemende financiële onderneming de stabiliteit van de Nederlandse financiële sector of de bescherming door de Nederlandse vangnetregeling van beleggers of depositohouders in gevaar brengt;
 - d. tussen de Nederlandsche Bank en de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft, is een samenwerkingsovereenkomst gesloten waarin ten minste de wederzijdse verplichtingen op grond van de betrokken vangnetregelingen en de juridische en operationele aspecten van de uitvoering ervan zijn vastgelegd; en
 - e. tussen de Nederlandsche Bank en de financiële onderneming is een toetredingsovereenkomst gesloten, waarin in elk geval de juridische en operationele aspecten van de uitvoering van de Nederlandse vangnetregeling zijn vastgelegd.
4. De financiële onderneming voldoet aan de toetredingsovereenkomst.
 5. Aan de aanvullende deelname aan de Nederlandse vangnetregeling kunnen door de Nederlandsche Bank voorschriften worden verbonden en beperkingen ge-

steld met het oog op de stabiliteit van de Nederlandse financiële sector of de bescherming door de Nederlandse vangnetregeling van beleggers of depositohouders.

Stb. 2009, nr. 306

In dit artikel worden de voorschriften genoemd waaraan moet zijn voldaan voordat een bank, beleggingsonderneming of financiële instelling met zetel in een andere lidstaat die haar bedrijf uitoefent vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor haar voornemen om aanvullend deel te nemen aan de Nederlandse vangnetregeling kan uitvoeren.

Zij dient een beschrijving over te leggen van de omvang en reikwijdte van de vangnetregeling van de lidstaat waar zij haar zetel heeft. Met «omvang» wordt bedoeld de hoogte van de vergoedingen, en met reikwijdte welke vorderingen voor vergoeding in aanmerking komen en welke personen een beroep kunnen doen op de vangnetregeling. De reikwijdte kan verschillen doordat de richtlijnen een minimum-harmonisatie bevatten; de kring van depositohouders kan daardoor per lidstaat verschillen. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat, indien de reikwijdte van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft een andere is dan die van de Nederlandse vangnetregeling, voor een beroep op de Nederlandse vangnetregeling de reikwijdte van de Nederlandse vangnetregeling geldt.

De financiële onderneming dient de verschillen te beschrijven tussen de vangnetregeling van de lidstaat van haar zetel en de Nederlandse vangnetregeling. Dit geldt alleen met betrekking tot het type vangnetregeling waaraan de financiële onderneming voornemens is deel te nemen: het beleggerscompensatiestelsel of het depositogarantiestelsel.

De financiële onderneming kan haar voornemen om aanvullend deel te nemen aan de Nederlandse vangnetregeling niet uitvoeren dan nadat aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan. Voorts dient de financiële onderneming aan te tonen dat er voldoende waarborgen zijn dat zij de verplichtingen die voortvloeien uit de deelname aan de Nederlandse vangnetregeling zal naleven. Zie over de zinsnede «verplichtingen die voortvloeien uit deelname aan de Nederlandse vangnetregeling» ook de toelichting op artikel 29f. Die verplichtingen zijn: onder andere «meedelen» in de omslag van de kosten.

De derde voorwaarde waaraan moet zijn voldaan alvorens de financiële onderneming aanvullend kan deelnemen aan de Nederlandse vangnetregeling is dat voldoende aanneemelijk is dat de stabiliteit van de financiële sector en de bescherming van beleggers of depositohouders niet in gevaar komt door de aanvullende deelneming aan de Nederlandse vangnetregeling. Voorstelbaar is dat de aanvullende deelname door een financiële onderneming met zetel in een andere lidstaat een zodanig beslag zou leggen op de Nederlandse vangnetregeling dat twijfelachtig wordt of de Nederlandse vangnetregeling de capaciteit heeft om bij een eventuele betalingsonmacht van de desbetreffende financiële onderneming aan alle aanvragen van een vergoeding te voldoen. Hierbij moet ook in het oog worden gehouden dat DNB, met uitzondering van het liquiditeitstoezicht, geen toezicht houdt op het in Nederland gelegen bijkantoor van

waaruit de financiële onderneming haar bedrijf uitoefent; dat doet de toezichthouder van de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft: het beginsel van home country control. Dit beginsel wordt niet aangetast maar bij de toetreding van een financiële onderneming met zetel in een andere lidstaat moet DNB wel betrokken kunnen zijn.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat met de term «financiële onderneming» in het tweede lid wordt bedoeld «bank, beleggingsonderneming of financiële instelling met zetel in een andere lidstaat». Dat zulks is bedoeld volgt uit de systematiek van de wet en het besluit; andere ondernemingen dan banken, beleggingsondernemingen of financiële instellingen met zetel in een andere lidstaat kunnen immers niet deelnemen aan de vangnetregeling.

Voorts dienen er twee overeenkomsten te worden gesloten. De ene overeenkomst, die in de praktijk ook wel «Memorandum of Understanding» («MoU») wordt genoemd, wordt gesloten tussen DNB en de uitvoerder van de vangnetregeling van de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft. Dit is een overeenkomst, waarin partijen afspreken hoe zij zullen samenwerken. In deze samenwerkingsovereenkomst dienen in ieder geval de juridische en operationele aspecten van de uitvoering te worden vastgelegd. Daarnaast dient een overeenkomst te worden gesloten tussen DNB en de desbetreffende financiële onderneming betreffende de toetreding. Ook in deze overeenkomst dienen in ieder geval de juridische en operationele aspecten van de uitvoering te worden vastgelegd.

Gekozen is voor het vereiste van een overeenkomst, en niet voor een vergunning, om de volgende redenen. In de eerste plaats schrijft de richtlijn voor dat er bilateraal regels worden vastgesteld tussen de uitvoerders van beide vangnetregelingen: zie bijlage II van de richtlijn inzake depositogarantiestelsels en bijlage II van de richtlijn inzake beleggerscompensatiestelsels. In de tweede plaats is het sluiten van MoU's de in Europa gangbare praktijk voor het vastleggen van afspraken tussen toezichthouders. Dat is ook de reden waarom de richtlijnen dit voorschrijven; de richtlijnen bevestigen de gangbare praktijk en schrijven deze voor alle gevallen voor.

In het vierde lid is bepaald dat de financiële onderneming voldoet aan de toetredingsovereenkomst. De achtergrond van deze zin is de volgende. De in de toetredingsovereenkomst opgenomen normen zijn zonder deze zin uitsluitend van privaatrechtelijke aard. Door de toevoeging van de zin worden zij mede van publiekrechtelijke aard. Dit heeft als gevolg dat het in de Wft opgenomen toezichtsinstrumentarium van toepassing wordt op overtreding van bedoelde normen. Dit heeft in het bijzonder tot gevolg dat DNB na overtreding door de financiële onderneming van de in de overeenkomst opgenomen normen een aanwijzing als bedoeld in artikel 1:75 Wft kan geven, en het gevolg daar weer van is dat de maatregelen, bedoeld in artikel 1:58 Wft, kunnen worden genomen. Niet nodig is eveneens te bepalen dat de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft, aan de samenwerkingsovereenkomst voldoet. Het is immers niet de bedoeling dat DNB aan de uitvoerder een aanwijzing als bedoeld in artikel 1:75 kan geven. Evenmin is nodig te bepalen dat de financiële onderneming voldoet aan de voorschriften en beperkingen, bedoeld in het vijfde lid. Die

voorschriften en beperkingen zijn al een publiekrechtelijke norm, zodat op overtreding daarvan al de artikelen 1:58 en 1:75 Wft van toepassing zijn.

Tot slot wordt in het vijfde lid bepaald dat DNB voorwaarden kan verbinden aan de toetreding tot de aanvullende deelname aan de Nederlandse vangnetregeling, mede in verband met de aspecten, hierboven beschreven.

Artikel 29c

- 1. Indien de financiële onderneming, bedoeld in artikel 29b, niet voldoet aan het vierde lid van dat artikel of aan hetgeen overigens bij of krachtens de wet is bepaald, stelt de Nederlandsche Bank de toezichthoudende instantie van de andere lidstaat hiervan in kennis.**
- 2. De Nederlandsche Bank kan, na de toezichthoudende instantie van de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft daarvan in kennis te hebben gesteld, het besluit nemen dat de betrokken financiële onderneming geen nieuwe overeenkomsten in Nederland mag afsluiten, indien deze niet voldoet aan artikel 29b, vierde lid, of aan hetgeen overigens bij of krachtens de wet is bepaald:**
 - a. in weerwil van de maatregelen, getroffen door die toezichthoudende instantie;**
 - b. in het geval deze maatregelen ontoereikend zijn; of**
 - c. in het geval die toezichthoudende instantie geen maatregelen heeft getroffen.**
- 3. De Nederlandsche Bank kan tevens, na de toezichthoudende instantie van de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft daarvan in kennis te hebben gesteld met de toestemming van de toezichthouder van de andere lidstaat de overeenkomst, bedoeld in artikel 29b, derde lid, onderdeel e, opzeggen met een termijn van ten minste twaalf maanden indien de financiële onderneming niet voldoet aan verplichtingen uit die overeenkomst of aan hetgeen bij of krachtens deze wet is bepaald:**
 - a. in weerwil van de maatregelen, getroffen door die toezichthoudende instantie;**
 - b. in het geval deze maatregelen ontoereikend zijn; of**
 - c. in het geval die toezichthoudende instantie geen maatregelen heeft getroffen.**
- 4. Indien het derde lid is toegepast, eindigt de aanvullende deelname op de dag waartegen de overeenkomst is opgezegd.**

Stb. 2009, nr. 306

Met artikel 29c wordt artikel 4, vierde lid, van de richtlijn

inzake depositogarantiestelsels geïmplementeerd. Het betreft de situatie waarin een financiële onderneming met zetel in een andere lidstaat die aanvullende deelneemt aan een Nederlandse vangnetregeling niet voldoet aan haar verplichtingen als deelnemer aan die vangnetregeling, en waarin de schending van die verplichtingen niet van dringende aard is. Bij situaties die niet dringend zijn valt te denken aan de situatie waarin de financiële onderneming niet of niet tijdig voldoet aan de verplichting om bij te dragen aan de kosten van het depositogarantiestelsel ingeval een beroep wordt gedaan op het depositogarantiestelsel als gevolg van een deconfiture van een andere financiële instelling. De te volgen procedure is in een dergelijk geval als volgt. DNB stelt de toezichthouder van de andere lidstaat ervan in kennis dat de financiële onderneming niet aan haar verplichtingen voldoet. DNB kan voorts bepalen dat de financiële onderneming geen nieuwe overeenkomsten in Nederland mag sluiten indien de financiële onderneming nog steeds niet aan haar verplichtingen voldoet, hetzij in weerwil van door de toezichthouder van de andere lidstaat getroffen maatregelen, hetzij ingeval die maatregelen ontoereikend zijn, hetzij die andere toezichthouder geen maatregelen heeft getroffen. Daarnaast kan DNB de overeenkomst met de financiële onderneming opzeggen met een opzegtermijn van een jaar. Daarvoor is de toestemming nodig van de andere toezichthouder. Benadrukt wordt dat in een situatie die dringend is, DNB gebruik kan maken van de bevoegdheden die zij heeft bedongen ingevolge artikel 29d. In dringende situaties is direct ingrijpen noodzakelijk en kan niet worden gewacht totdat de zojuist beschreven procedure is gevolgd.

Artikel 29d

- 1. In de samenwerkingsovereenkomst en toetredingsovereenkomst, bedoeld in artikel 29b, derde lid, onderdeel d onderscheidenlijk e, wordt in ieder geval vastgelegd dat de Nederlandsche Bank de samenwerkingsovereenkomst onderscheidenlijk de toetredingsovereenkomst met onmiddellijke ingang kan wijzigen of met onmiddellijke ingang beëindigen en de aanvullende deelname met onmiddellijke ingang kan beëindigen indien:**
 - a. de financiële onderneming of de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft, onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt, en kennis omtrent de juiste en volledige gegevens tot een andere overeenkomst zou hebben geleid;**
 - b. de financiële onderneming of de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft omstandigheden of feiten heeft verzwegen op grond waarvan, zo zij voor het tijdstip waarop de overeenkomsten werden aangegaan zich hadden voorgedaan of bekend wa-**

- ren geweest, de Nederlandsche Bank de overeenkomsten, of een van beide overeenkomsten, niet zou zijn aangegaan;
- c. de financiële onderneming of de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft niet meer voldoet aan de ingevolge de wet gestelde regels dan wel niet meer voldoet aan de voorwaarden die aan de aanvullende deelname zijn verbonden;
 - d. de financiële onderneming of het bijkantoor haar of zijn activiteit heeft beëindigd;
 - e. de financiële onderneming of de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft in gebreke blijft bij de naleving van haar of zijn verplichtingen;
 - f. zich onvoorziene omstandigheden voordoen welke van dien aard zijn dat naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid ongewijzigde instandhouding van de samenwerkingsovereenkomst of toetredingsovereenkomst niet mag worden verwacht door de financiële onderneming of de uitvoerder van de vangnetregeling van de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft; of
 - g. de financiële onderneming niet of niet volledig binnen de gestelde termijn aan een aanwijzing als bedoeld in artikel 1:75 van de wet of artikel 29f, eerste lid, gevolg heeft gegeven.
2. Voorts wordt in de samenwerkingsovereenkomst onderscheidenlijk de toetredingsovereenkomst vastgelegd dat, onverminderd artikel 29c, indien de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft of de financiële onderneming niet binnen een door de Nederlandsche Bank gestelde redelijke termijn instemt met de wijziging van de samenwerkingsovereenkomst onderscheidenlijk de toetredingsovereenkomst, deze overeenkomst van rechtswege is ontbonden na het verstrijken van die termijn.

Stb. 2009, nr. 306

Aan de verplichtingen die voortvloeien uit de aanvullende deelname aan de Nederlandse vangnetregeling moet niet alleen worden voldaan in het kader van de toetreding tot de Nederlandse vangnetregeling, maar ook tijdens de aanvullende deelname.

In dit artikel worden de gevallen geregeld waarin DNB de overeenkomsten kan wijzigen of beëindigen. Zoals hierboven, in de toelichting op artikel 29b, reeds is opgemerkt

wordt geen vergunningplicht opgelegd maar voorgeschreven dat overeenkomsten worden gesloten, omdat de richtlijnen dat voorschrijven en omdat dat conform de gangbare praktijk is. Dat neemt niet weg dat bij de vormgeving van het voorschrift overeenkomsten te sluiten het de voorkeur verdiende zo veel mogelijk aansluiting te vinden bij de bepalingen in de Wft die wel een vergunningplicht opleggen. Aansluiting is gezocht bij artikel 1:104 Wft, dat betrekking heeft op wijziging, intrekking en beperking van vergunningen. De terminologie is aangepast voor zover dat nodig. De verschillen tussen vergunningen en overeenkomsten zijn niet alleen terminologisch. In het eerste lid wordt bepaald wat in ieder geval moet worden vastgelegd in de overeenkomsten. Als voorbeeld moge onderdeel f dienen, dat bepaalt wat moet worden vastgelegd voor het geval zich onvoorziene omstandigheden voordoen. Op grond van artikel 258 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek kan, kort gezegd, de rechter de gevolgen van de overeenkomst wijzigen op grond van onvoorziene omstandigheden. In geval van onvoorziene omstandigheden op de financiële markten kan het gewenst zijn dat DNB onverwijld de overeenkomsten kan wijzigen. Dit moet in de overeenkomst worden vastgelegd. Het gevolg van hetgeen op grond van onderdeel e in de overeenkomst moet worden vastgelegd, is dat tussenkomst van de rechter niet nodig is in de daar genoemde gevallen. Het staat evenwel de financiële onderneming nog steeds vrij een beroep te doen op artikel 258 van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek. Zijn beide partijen het eens over een wijziging van de overeenkomst, dan kunnen zij uiteraard die wijziging overeenkomen; dat behoeft niet uitdrukkelijk te worden geregeld.

In het tweede lid wordt bepaald dat in de overeenkomsten het volgende wordt vastgelegd. DNB aan de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft of de financiële onderneming een redelijke termijn kan stellen om in te stemmen met een wijziging. Voorts wordt vastgelegd dat, indien de uitvoerder of de financiële onderneming niet binnen die termijn met de wijziging instemt, de overeenkomst is ontbonden met ingang van de datum waarop de termijn is verstreken. Deze regel moet in samenhang worden gezien met de regel dat wordt vastgelegd dat DNB ook de overeenkomsten met onmiddellijke ingang kan beëindigen. Een en ander moet worden vastgelegd voor het geval de situatie van dien aard is dat onverwijld ingrijpen noodzakelijk is. Bovendien speelt de mogelijkheid om de overeenkomsten met onmiddellijke ingang op te zeggen ook een rol wanneer partijen met elkaar in overleg treden om te spreken over wijziging van de overeenkomst.

Met betrekking tot hetgeen is vastgelegd in de overeenkomsten, spreekt het voor zich dat het niet uitmaakt of DNB contact heeft gehad met het «hoofdkantoor» in de lidstaat van de zetel van de financiële onderneming, dan wel met het bijkantoor. Indien het bijkantoor onjuiste gegevens heeft verstrekt of feiten of omstandigheden heeft verzwegen, geldt dat als een verstrekking of verzwijging door de financiële onderneming als geheel. Hetzelfde geldt met betrekking tot hetgeen wordt vastgelegd ingevolge het eerste lid, onderdeel c. Wanneer het bijkantoor niet meer voldoet aan de bij of krachtens deze wet gestelde regels dan wel niet meer voldoet aan de aan de aanvullende deelname ver-

bonden voorwaarden, wordt dat gezien als een «niet-voldoen» door de financiële onderneming.

Artikel 29e

- 1. Ingeval de aanvullende deelname eindigt ingevolge artikel 29c, vierde lid, of op de wijze, voorzien in artikel 29d, eerste lid, vallen de vorderingen van de beleggers en de deposito's onder de dekking van het Nederlandse depositogarantiestelsel tot de datum waarop zij verschuldigd worden.**
- 2. De financiële onderneming stelt de beleggers en de depositohouders in kennis van de beëindiging van de aanvullende dekking.**

Stb. 2009, nr. 306

Met artikel 29e wordt artikel 4, vierde lid, tweede alinea, tweede volzin van de richtlijn inzake depositogarantiestelsels geïmplementeerd.

Artikel 29f

- 1. In de toetredingsovereenkomst, bedoeld in artikel 29b, derde lid, onderdeel e, wordt in ieder geval vastgelegd dat de Nederlandsche Bank, indien een financiële onderneming die aanvullend deelneemt aan de Nederlandse vangnetregeling niet voldoet aan verplichtingen uit de overeenkomst, bedoeld in artikel 29b, derde lid, onderdeel e, of de stabiliteit van de financiële sector of de bescherming van beleggers of depositohouders in gevaar komt door de aanvullende deelname van de financiële onderneming aan de Nederlandse vangnetregeling, de financiële onderneming door middel van een aanwijzing als bedoeld in artikel 1:75 van de wet kan verplichten om binnen een door haar gestelde redelijke termijn ten aanzien van in de aanwijzingbeschikking aan te geven punten een bepaalde gedragslijn te volgen.**
- 2. De aanwijzing, bedoeld in het eerste lid, dient erop gericht te zijn dat de financiële onderneming aan de verplichtingen die voortvloeien uit deelname aan de Nederlandse vangnetregeling, voldoet of dat de stabiliteit van de Nederlandse financiële sector of de bescherming door de Nederlandse vangnetregeling van beleggers of depositohouders niet langer in gevaar komen door de aanvullende deelname van de financiële onderneming aan de Nederlandse vangnetregeling.**

Stb. 2009, nr. 306

Dit artikel schrijft voor dat wordt vastgelegd dat, indien de financiële onderneming tijdens de aanvullende deelname niet langer voldoet aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 29b, derde lid, of hetgeen is bepaald in artikel 29b, vierde lid, DNB op grond van artikel 1:75, eerste lid, van de Wft

een aanwijzing kan geven. Dit kan het geval zijn wanneer de financiële onderneming niet bijdraagt aan de bijdrageverplichtingen, bedoeld in artikel 3:262 jo.3:3:266, eerste lid, van de wet. DNB kan eveneens een aanwijzing als bedoeld in artikel 1:75, tweede lid, van de wet geven indien de stabiliteit van de financiële sector en de bescherming van beleggers en depositohouders in gevaar komen door de aanvullende deelname van de financiële onderneming aan de Nederlandse vangnetregeling. Het spreekt voor zich dat de aanwijzing alleen erop gericht kan zijn dat de desbetreffende financiële onderneming wel voldoet aan de verplichtingen, die voortvloeien uit de deelname aan de Nederlandse vangnetregeling of dat de stabiliteit van de financiële sector en de bescherming van beleggers en depositohouders niet langer in gevaar komen door de aanvullende deelname van de financiële onderneming aan de Nederlandse vangnetregeling. Toch is dit voor de duidelijkheid bepaald in het tweede lid. Gekozen is voor de formulering «verplichtingen, die voortvloeien uit de deelname aan de Nederlandse vangnetregeling». Deze formulering dient zo ruim mogelijk te worden opgevat. In ieder geval is beoogd te verwijzen, niet alleen naar de verplichtingen die in de wet worden genoemd, maar ook naar de verplichtingen die voortvloeien uit de samenwerkingsovereenkomst en de toetredingsovereenkomst. Enkele voorbeelden van de verplichtingen die in de wet worden genoemd zijn het voldoen aan de bijdrageverplichting, of de verplichting om zich te houden aan het verbod om informatie over een vangnetregeling ten behoeve van reclamadoeleinden te gebruiken. Een van de voorbeelden van verplichtingen die niet uitdrukkelijk in de wet zijn bepaald, is de mogelijke voorwaarde in de toetredingsovereenkomst dat het bijkantoor niet meer dan een bepaald totaalbedrag aan deposito's mag aantrekken. Overtreedt het bijkantoor een dergelijke voorwaarde, dan kan DNB een aanwijzing als bedoeld in artikel 1:75, eerste lid, van de wet geven.

Artikel 29g

Op het bedrag van de vergoeding dat overeenkomstig artikel 26, vierde lid, is berekend, wordt in mindering gebracht het bedrag dat, ingevolge de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft, is vastgesteld voor de betreffende depositohouder of belegger door de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft.

Stb. 2009, nr. 306

De deelname door een financiële onderneming met zetel in een andere lidstaat kan slechts een aanvullend karakter hebben. Gevolg hiervan is dat een depositohouder in totaal niet meer van de buitenlandse vangnetregeling en de Nederlandse vangnetregeling kan ontvangen dan het bedrag dat hij zou hebben ontvangen indien alleen de Nederlandse vangnetregeling van toepassing was geweest. Om de vergoeding waarop een depositohouder aanspraak kan maken ingevolge de aanvullende deelname moet eerst een vergelijking worden gemaakt met de aanspraak op een vergoeding in de situatie waarin een depositohouder een deposito heeft bij een bank met zetel in Nederland. Een rekenvoorbeeld moge dit verduidelijken.

Stel dat een vangnetregeling in een andere lidstaat een maximale vergoeding van € 75.000 kent. Een bank met zetel in die lidstaat oefent haar bedrijf uit vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor. De bank neemt aanvullend deel aan het Nederlandse depositogarantiestelsel. Een depositohouder A heeft een deposito bij het Nederlandse bijkantoor van € 125.000. Vervolgens wordt de bank betalingsonmachtig. Hoe veel ontvangt A?

Eerst moet een vergelijking worden gemaakt met een hypothetische depositohouder, depositohouder B, die een deposito heeft van hetzelfde bedrag, dus van € 125.000, bij een bank met zetel in Nederland. Depositohouder B zou € 100.000 ontvangen. We keren terug naar depositohouder A. Depositohouder A dient een aanvraag in bij de vangnetregeling van de andere lidstaat en ontvangt € 75.000. Van zijn totale deposito heeft depositohouder A nog een restantbedrag van € 50.000 niet vergoed gekregen. Het is niet zo dat het Nederlandse depositogarantiestelsel een vergoeding van € 50.000 dient uit te keren. Immers, zou de depositohouder een vergoeding kunnen aanvragen op basis van een restantbedrag van € 50.000, en zou dit worden uitgekeerd, dan zou hij in een betere positie verkeren dan depositohouders die alleen een beroep kunnen doen op de Nederlandse vangnetregeling. DNB keert aan depositohouder A een bedrag van € 25.000 uit.

In totaal heeft depositohouder A dan van de buitenlandse vangnetregeling en de Nederlandse vangnetregeling tezamen € 100.000 ontvangen, net zo veel als depositohouder B die alleen op de Nederlandse vangnetregeling een beroep zou hebben kunnen doen.

Zie ook de toelichting op artikel 29i.

Artikel 29h

1. **De Nederlandsche Bank besluit tot toepassing van een Nederlandse vangnetregeling waaraan een bank, beleggingsmaatschappij, maatschappij voor collectieve belegging in effecten of financiële instelling met zetel in een andere lidstaat aanvullend deelneemt, indien de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële ondernemer haar zetel heeft, op die financiële onderneming wordt toegepast.**
2. **De Nederlandsche Bank doet mededeling van de toepassing van de Nederlandse vangnetregeling in de Staatscourant. Tevens doet de Nederlandsche Bank zo spoedig mogelijk nadat zij het besluit, bedoeld in het eerste lid, heeft genomen, mededeling door middel van advertenties in door haar te bepalen landelijke nieuwsbladen dat:**
 - a. **zij het beleggerscompensatiestelsel, bedoeld in artikel 3:259, eerste lid, van de wet of het depositogarantiestelsel, bedoeld in artikel 3:259, tweede lid, van de wet in werking heeft gesteld; en**
 - b. **de personen, bedoeld in artikel 9 of artikel 19, met gebruikmaking van een door de Nederlandsche Bank vast te**

stellen formulier een aanvraag tot vergoeding van de in artikel 10 onderscheidenlijk artikel 20 bedoelde vorderingen bij haar kunnen indienen, binnen een termijn die aanvangt op het moment van de plaatsing van de advertenties en die verstrijkt vijf maanden na de datum waarop zij een vergoeding hebben ontvangen van de uitvoerder van de vangnetregeling in de andere lidstaat.

Stb. 2009, nr. 306

Artikel 29h geeft voor het specifieke geval van aanvullende deelname door een financiële onderneming met zetel in een andere lidstaat een regeling met betrekking tot de procedure, die van artikel 24 afwijkt. DNB neemt het besluit tot toepassing van de vangnetregeling eerst nadat de vangnetregeling van de andere lidstaat in die lidstaat wordt toegepast. Ook hierin komt het aanvullende karakter van de deelname aan het Nederlandse depositogarantiestelsel tot uitdrukking. DNB publiceert dit besluit zo spoedig mogelijk nadat DNB dat besluit heeft genomen.

Stb. 2013, nr. 293

De aanpassingen van artikel 29h, eerste lid, en bijlage B, onderdeel 11 vinden plaats in verband met het nieuwe begrip «icbe».

Artikel 29i

De Nederlandsche Bank neemt een aanvraag voor vergoeding uit hoofde van een vangnetregeling waaraan een bank, beleggingsonderneming of financiële instelling met zetel in een andere lidstaat deelneemt in behandeling indien de uitvoerder van de vangnetregeling in de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft, heeft vastgesteld wat de hoogte van de vergoeding voor de desbetreffende depositohouder of belegger is.

Stb. 2009, nr. 306

In artikel 29i komt het aanvullende karakter van de deelname het sterkst tot uitdrukking. Voorwaarde voor het in behandeling nemen van een aanvraag voor een uitkering op grond van het Nederlandse depositogarantiestelsel is dat de uitvoerder van het buitenlandse depositogarantiestelsel de vergoeding van de desbetreffende belegger of depositohouder reeds heeft vastgesteld. In het rekenvoorbeeld in de toelichting op artikel 29g betekent dit, dat DNB de aanvraag voor een bedrag van € 25.000 alleen dan in behandeling neemt indien de uitvoerder van het buitenlandse depositogarantiestelsel heeft vastgesteld dat depositohouder A aanspraak kan maken op een bedrag van € 75.000 op grond van het depositogarantiestelsel in de andere lidstaat. Stelt het depositogarantiestelsel in de andere lidstaat om wat voor reden vast dat depositohouder A geen recht heeft op een vergoeding (bijvoorbeeld omdat de reikwijdte van het begrip «deposito» in die lidstaat beperkter is dan in Nederland), dan ontvangt A toch een vergoeding op grond van het Nederlandse depositogarantiestelsel. A ontvangt dan het bedrag dat hij op grond van het Nederlandse

depositogarantiestelsel zou hebben ontvangen indien hij een deposito had gehad bij een bank met zetel in Nederland.

Er is voor gekozen te bepalen dat DNB de aanvraag niet in behandeling neemt, in plaats van te bepalen dat DNB geen uitkering doet. Het zou onnodig extra werk voor DNB opleveren indien zij wel de aanvraag in behandeling zou moeten nemen om vervolgens te moeten constateren dat deze behandeling niet leidt tot een uitkering omdat het depositogarantiestelsel in de andere lidstaat nog niet heeft vastgesteld.

Artikel 29j

- 1. Indien een aanvullende deelname aan de Nederlandse vangnetregeling door een bank, beleggingsonderneming of financiële instelling met een zetel in een andere lidstaat wordt beëindigd, blijven deposito's, aangehouden op de dag waarop de aanvullende deelname eindigt, aanvullend gedekt.**
- 2. De dekking, bedoeld in het eerste lid, geldt voor het bedrag van het deposito op de datum waarop de aanvullende deelname is beëindigd, tot het maximum, bedoeld in artikel 26, vierde lid of het ingevolge artikel 26, zevende lid vastgestelde maximum, dan wel, indien het bedrag na die datum kleiner is geworden, tot het lagere bedrag.**
- 3. Deposito's die worden geopend na de datum waarop de aanvullende deelname eindigt, worden niet aanvullend gedekt.**

Stb. 2009, nr. 306

Artikel 29j geeft een regeling voor het geval de aanvullende deelname wordt beëindigd. Deposito's die werden aangehouden op de dag waarop de aanvullende deelname wordt beëindigd blijven gedekt; deposito's die daarna worden geopend vallen niet onder de dekking. Bij de vaststelling van de hoogte van de dekking van bestaande deposito's wordt uitgegaan van het bedrag van het deposito op de datum van de beëindiging van de aanvullende dekking, tenzij dat bedrag na die datum lager wordt. Een en ander kan worden verduidelijkt met een voorbeeld. Op dag X wordt de aanvullende dekking beëindigd. Een depositohouder heeft een deposito dat op dag X € 60.000 bedraagt. Indien na datum X het deposito wordt verhoogd tot een bedrag van € 75.000, blijft het deposito gedekt tot een bedrag van € 60.000. Wordt het deposito na dag X verlaagd tot een bedrag van € 40.000, dan is het deposito gedekt tot een bedrag van € 40.000. Een deposito, geopend na dag X, is in het geheel niet gedekt.

Hoofdstuk 7 Slotbepalingen

Artikel 30

- 1. Onverminderd artikel 16 voorziet de Nederlandsche Bank gedurende de periode dat het doelvermogen van het compensatiefonds niet bereikt is, doch uiterlijk tot en met 31 december 2008, in een renteloos voorschot ten behoeve van uitkeringen die ten laste van het compensatiefonds komen op grond van artikel 13, eerste lid, onder a.**
- 2. Het in het eerste lid bedoelde voorschot betreft een bedrag dat door de Nederlandsche Bank wordt vastgesteld en maximaal € 1 miljoen bedraagt. Dit voorschot wordt, voorafgaand aan een omslag als bedoeld in artikel 13, eerste lid, onderdeel b, beschikbaar gesteld indien het compensatiefonds door een uitkering in de zin van artikel 13, eerste lid, onderdeel a, uitgeput is geraakt.**
- 3. Een uitgekeerd renteloos voorschot als bedoeld in het eerste lid wordt aan de Nederlandsche Bank terugbetaald door de financiële ondernemingen, bedoeld in artikel 16, vierde lid, na 1 januari 2009. De Nederlandsche Bank stelt, na overleg met representatieve vertegenwoordigingen, de modaliteiten omtrent de terugbetaling van dit renteloos voorschot vast, waarbij zij er voor zorgt dat de in artikel 17 beschreven maximumbijdrage per kalenderjaar voor een financiële onderneming als bedoeld in artikel 8 niet wordt overschreden.**

Stb. 2006, nr. 507

Met de aanpassing van de BCR in 2003 is onder meer de reikwijdte van de regeling beperkt, mede als gevolg van de uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 31 juni 2001⁵⁶. Een aantal partijen, de zogenaamde marketmakers, viel daardoor niet langer onder het beleggerscompensatiestelsel evenmin als hun bijdrage aan het compensatiefonds. De AFM had deze instellingen toegezegd de al voldane bijdrage terug te betalen. DNB heeft deze toezegging overgenomen. Eén en ander heeft niet alleen tot gevolg dat het aantal schouders waarover de financiële lasten worden verdeeld is verminderd, maar ook dat het vermogen van het compensatiefonds is geslonken. Teneinde de mogelijk nadelige effecten van deze aanpassing voor de omslag over alle bij de BCR betrokken financiële ondernemingen te beperken, heeft DNB een renteloos voorschot beschikbaar gesteld ten behoeve van uitkeringen uit het compensatiefonds. Deze faciliteit geldt tot 31 december 2008. Mocht het compensatiefonds voor 31 december 2008 op enig moment zijn uitgeput, dan kan, voordat de omslag conform artikel 14, eerste lid, onder b en c, wordt toegepast, eerst het renteloze voorschot worden

aangesproken. Het renteloze voorschot correspondeert met de som van de bedragen die worden terugbetaald aan de partijen die niet langer aan de regeling deelnemen, met dien verstande dat dit voorschot in totaal ten hoogste € 1 miljoen bedraagt. Er kan een beroep op deze faciliteit worden gedaan, totdat het renteloze voorschot volledig is benut. De terugbetaling van een op deze wijze voorgeschoten bedrag vangt aan na afloop van de periode waarin gebruik kan worden gemaakt van het renteloze voorschot (dat wil zeggen na 31 december 2008). Om te voorkomen dat enige terugbetaling tot een ongezonde aantasting van het financiële stelsel leidt, dient de terugbetaling in lijn met de in artikel 18 gegeven waarborg te worden vormgegeven.

Artikel 31

De Nederlandsche Bank stelt de toezichhoudende instanties die in andere lidstaten zijn belast met taken met betrekking tot een beleggerscompensatiestelsel in kennis van een wijziging in het beleggerscompensatiestelsel.

Stb. 2006, nr. 507

Artikel 31 was voorheen neergelegd in artikel 13, zesde lid, van de Wte 1995 en strekt tot implementatie van de artikelen 17, zevende lid, van richtlijn nr. 93/22/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 10 mei 1993 betreffende het verrichten van diensten op het gebied van beleggingen in effecten (PbEG L 141) en 6bis, zevende lid, van richtlijn nr. 85/611/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Gemeenschappen van 20 december 1985 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (PbEG L 375), voorzover het individueel vermogensbeheer door beheerders van instellingen voor collectieve belegging in effecten betreft. Onder de Wte 1995 informeerde de Minister de andere lidstaten over wijzigingen van het beleggerscompensatiestelsel. De Minister had deze taak echter gedelegeerd aan de AFM die oorspronkelijk belast was met de uitvoering van het beleggerscompensatiestelsel. Onder dit besluit is DNB uitvoerder van zowel het depositogarantiestelsel als het beleggerscompensatiestelsel. Het ligt daarbij voor de hand dat DNB andere lidstaten informeert over wijzigingen van het beleggerscompensatiestelsel.

Artikel 32

Het koninklijk besluit van 17 december 1998 ter uitvoering van artikel 9, onder c, van de Bankwet 1998 (Stbl. 719) wordt ingetrokken.

Stb. 2006, nr. 507

Onder de BCR en de CGR was DNB door de Minister van Financiën aangewezen als uitvoerder van het beleggerscompensatie- en depositogarantiestelsel. Met de inwerking van de wet en dit besluit is dat besluit vervallen. Grondslag voor de uitvoering van de stelsels door DNB vormt dit besluit.

Artikel 33

De artikelen van dit besluit treden in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip, dat voor de verschillende artikelen of

⁵⁶ LJN: AB3178.

onderdelen daarvan verschillend kan worden vastgesteld.

Stb. 2006, nr. 507

Met het oog op de complexiteit van de wet en de daarop berustende regelgeving is, net als ten aanzien van andere besluiten op grond van de wet, gekozen voor de mogelijkheid van een gedifferentieerde inwerkingtreding van dit besluit. Aangezien dit besluit onderdeel is van een complex geheel van regelgeving kan niet worden uitgesloten dat het nodig is om bepaalde artikelen op een ander moment in werking te laten treden dan andere artikelen.

Artikel 34

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft.

Bijlage A, behorende bij artikel 9

Categorieën van personen wier vorderingen niet onder de reikwijdte van dit besluit vallen

1. Personen wier vorderingen voortvloeien uit transacties in verband waarmee een strafrechtelijke veroordeling is uitgesproken wegens het witwassen van geld.
2. Professionele beleggers en professionele marktpartijen.
3. Personen die:
 - a. tevens bestuurder, beheerder, of hoofdelijk aansprakelijke vennoot van de betalingsonmachtige financiële onderneming zijn;
 - b. voor ten minste vijf procent in het kapitaal van de betalingsonmachtige financiële onderneming deelnemen; of
 - c. een met b. vergelijkbare zeggenschap hebben in andere ondernemingen in dezelfde groep als de betalingsonmachtige financiële onderneming.
4. Naaste verwanten van de onder 3 bedoelde personen en derden die voor rekening van deze personen optreden. Onder naaste verwanten worden in dit verband verstaan familieleden in de eerste graad, alsmede de eventuele echtgenoten en partners van deze personen. Met betrekking tot deze partners dient uit notariële stukken te blijken dat zij de partner zijn van de onder 4 bedoelde personen, tenzij zij geregistreerd partner zijn.
5. Rechtspersonen die deel uitmaken van dezelfde groep als bedoeld in artikel 24a van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek als de betalingsonmachtige financiële onderneming.
6. Personen die mede veroorzaker zijn van, dan wel voordeel hebben gehaald uit de betalingsonmacht van de financiële onderneming.
7. Rechtspersonen van zodanige omvang dat zij geen verkorte balans overeenkomstig artikel 11 van de Vierde richtlijn nr. 78/660/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 juli 1978, op de grondslag van artikel 54, derde lid, onder g, van het Verdrag betreffende de jaarrekening van bepaalde vennootschapsvormen (PbEG L 222) mogen opstellen.
8. Personen, wier vorderingen voortvloeien uit beleggingsverrichtingen bij een bijkantoor, gelegen in een staat die geen lidstaat is.

Stb. 2006, nr. 507

Bijlage A is overgenomen uit de BCR en bevat een lijst van de categorieën beleggers die mede op grond van de richt-

lijn beleggerscompensatiestelsels worden uitgezonderd. De CGR bevatte een identieke bijlage die bepaalde personen uitsloot van het indienen van een verzoek om vergoeding in het kader van het beleggerscompensatiestelsel. Omdat in het besluit de paragraaf ter zake van het beleggerscompensatiestelsel zowel van toepassing is op beleggingsondernemingen als op banken die beleggingsdiensten verlenen, kan worden volstaan met een enkele bijlage waarin bepaalde groepen van beleggers worden uitgesloten van het indienen van een verzoek om vergoeding.

A2: Professionele beleggers en professionele marktpartijen zijn uitgesloten. Hiermee wordt aangesloten bij de definitie van professionele beleggers en professionele marktpartijen in de wet. Op grond van de Europese richtlijnen mogen bepaalde personen worden uitgesloten. Onder de BCR en de CGR werd gesproken over professionele en institutionele beleggers waarbij verschillende instellingen werden genoemd. Deze vallen nu allemaal onder de definities van professionele beleggers en professionele marktpartijen.

A3 en B4: Hiermee zou (elke schijn van) bevoordeling en/of belangenverstremgeling moeten worden uigesloten. Zoals hierboven bij de bespreking van de ontvangen adviezen is opgemerkt, is de accountant niet langer uitgesloten van de garantiestelsels.

A4 en B5: Voorheen waren familieleden tot in de tweede graad uitgesloten van dekking op grond van de garantiestelsels. Naar aanleiding van ontvangen adviezen is besloten de uitsluiting te beperken tot familieleden in de eerste graad.

A5 en B6: Hoewel de richtlijn dit niet voorschrijft, wordt voor een afbakening van het begrip groep uitgegaan van artikel 24b van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

A7 en B10: Met dit punt wordt op deposito's van (middel) grote ondernemingen gedoeld. Vorderingen ter zake van deposito's van (kleine) ondernemingen die een verkorte balans over mogen leggen vallen daarentegen wel onder de dekking. Een onderneming mag een verkorte balans overleggen indien zij voldoet aan twee van de drie volgende criteria: een balanstotaal van € 2,5 miljoen of minder, een netto omzet van € 5 miljoen of minder, een gemiddeld aantal werknemers van 50 of minder gedurende het boekjaar.

Stb. 2008, nr. 581

De eerste wijziging in dit onderdeel repareert een onbedoelde inperking van de categorie van personen, bedoeld in Bijlage A, onderdeel 7, van het Bpmbd Wft. Met de implementatie van het Beleggerscompensatiestelsel en de Collectieve Garantierегeling in het Bpmbd Wft is ten onrechte de zinsnede «die financiële onderneming zijn» in Bijlage A, onderdeel 7, ingevoegd. Het is echter niet de bedoeling geweest deze categorie van personen in te perken. Voor een toelichting op de tweede wijziging wordt verwezen naar de onderstaande toelichting op bijlage B.

Bijlage B, behorend bij de artikelen 29.12, derde en vierde lid

1. Vaststelling van de bijdrage, bedoeld in artikel 29.12, zolang geen uitkeringen of andere betalingen ten laste van het Depositogarantiefonds hebben plaatsgevonden

De basisbijdrage

De door een bank (i) verschuldigde basisbijdrage wordt berekend met behulp van de volgende formule, met dien verstande dat deze bijdrage niet groter is dan nodig is om de doelomvang van het individueel saldo van de bank te bereiken:

$$bb(i,t) = 1/T \times 0,004 \times db(i,t) \times cfb(t)$$

waarin:

$bb(i,t)$ = de door bank i op basis van de gegevens per toetsmoment t verschuldigde basisbijdrage;

T = het aantal toetsmomenten tot de datum waarop ingevolge artikel 10, tweede lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels de doelomvang moet zijn bereikt, gerekend vanaf het eerste toetsmoment;

t = het tussen 1 en T gelegen nummer van het toetsmoment;

$db(i,t)$ = de gegarandeerde deposito's van bank i op toetsmoment t;

$cfb(t)$ = een door de Nederlandsche Bank voor toetsmoment t vast te stellen correctiefactor in verband met de economische vooruitzichten en het verwachte macroprudentiële effect van de verschuldigde bijdragen. De correctiefactor wordt in beginsel vastgesteld op 1, maar kan door de Nederlandsche Bank naar boven of naar beneden worden vastgesteld, met dien verstande dat deze niet lager is dan 0,75 en niet hoger dan 1,25.

De suppletie

De door een bank verschuldigde suppletie wordt berekend met behulp van de volgende formule, met dien verstande dat de uitkomst niet lager is dan nul:

$$sb(i,t) = bb(i,t) \times (t-1) - is(i,t)$$

waarin:

$sb(i,t)$ = de door bank i op basis van de gegevens per toetsmoment t verschuldigde suppletie;

t = het tussen 1 en T gelegen nummer van het toetsmoment (waarbij T = het aantal toetsmomenten tot de da-

tum waarop ingevolge artikel 10, tweede lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels de doelomvang moet zijn bereikt, gerekend vanaf het eerste toetsmoment);

$is(i,t)$ = het individueel saldo van bank i op toetsmoment t.

De risicobijdrage

De door een bank verschuldigde risicobijdrage wordt berekend met behulp van de volgende formule, met dien verstande dat deze bijdrage niet groter is dan nodig is om de doelomvang van het algemeen gedeelte van het depositogarantiefonds te bereiken:

$$rb(i,t) = a(i,t) \times 1/T \times 0,004 \times \sum db(i,t) \times cfrb(t)$$

waarin:

$rb(i,t)$ = de door bank i op basis van de gegevens per toetsmoment t verschuldigde risicobijdrage;

$a(i,t)$ = $\{rw(i,t) \times db(i,t)\} / \sum \{rw(i,t) \times db(i,t)\}$ = het aandeel van bank i in het totaal van de gewogen gegarandeerde deposito's op toetsmoment t;

$rw(i,t)$ = het voor bank i op toetsmoment t geldende risicowegingspercentage, dat volgt uit de risicocategorie waarin de bank ingevolge Bijlage C is ingedeeld;

$cfrb(t)$ = een door de Nederlandsche Bank voor toetsmoment t vast te stellen correctiefactor in verband met de conjunctuurcyclus en het mogelijke effect van procyclische bijdragen.

De risicosuppletie

De door een bank verschuldigde risicosuppletie wordt berekend met behulp van de volgende formule, met dien verstande dat de uitkomst niet lager is dan nul:

$$rs(i,t) = b(i,t) \times \{\sum rb(i,t) \times (t-1) - sr(t)\}$$

waarin:

$rs(i,t)$ = de door bank i op basis van de gegevens per toetsmoment t verschuldigde risicosuppletie;

$b(i,t)$ = $\{rw(i,t) \times (db(i,t) - db(i,t-1))\} / \sum \{rw(i,t) \times (db(i,t) - db(i,t-1))\}$ = het aandeel van bank i in de gewogen toeneming van het totaal van de gegarandeerde deposito's, zoals vastgesteld op toetsmoment t, waarbij $(db(i,t) - db(i,t-1))$ op nul wordt gesteld voor alle banken waarvoor dit verschil kleiner is dan nul;

sr(t) = het saldo van het algemeen gedeelte van het depositogarantiefonds op toetsmoment t, met inbegrip van het voor het gehele fonds behaalde rendement, dat ten gunste komt van het algemeen gedeelte.

2. Vaststelling van de bijdrage, bedoeld in artikel 29.12, eerste lid, wanneer een uitkering of andere betaling ten laste van het Depositogarantiefonds heeft plaatsgevonden

Wanneer een betaling ten laste van het depositogarantiefonds heeft plaatsgevonden worden de onderdelen van de door een bank verschuldigde bijdrage berekend met behulp van de in paragraaf 1 opgenomen formules, met dien verstande dat de bijdrage niet groter is dan nodig is om de doelomvang van het individueel saldo van de bank te bereiken en dat:

- a. voor T wordt gelezen: het aantal toetsmomenten tot de datum waarop ingevolge artikel 10, tweede lid, van de richtlijn depositogarantiestelsels de doelomvang moet zijn bereikt, gerekend vanaf het eerste toetsmoment nadat de bedoelde betaling heeft plaatsgevonden;
- b. voor t wordt gelezen: het nummer van het toetsmoment, waarbij het eerste toetsmoment nadat de betaling heeft plaatsgevonden gelijk is aan $t = 1$.

Indien, nadat de betaling heeft plaatsgevonden, het individuele saldo van een bank nog een positief tegoed laat zien, wordt ten behoeve van de bedoelde berekening zowel de doelomvang van het individuele saldo ($0,004 \times db(i,t)$) als de feitelijke omvang ervan ($is(i,t)$) verlaagd met dat positieve tegoed.

$$bb(i,t) = 1/T \times (0,004 \times db(i,t) - is(i,t=1))$$

$$sb(i,t) = bb(i,t) \times (t-1) - (is(i,t) - is(i,t=1))$$

Indien, nadat de betaling heeft plaatsgevonden, het algemeen gedeelte van het depositogarantiefonds nog een positief tegoed laat zien, wordt ten behoeve van de bedoelde berekening zowel de doelomvang van het algemeen gedeelte ($0,004 \times \Sigma db(i,t)$) als de feitelijke omvang ervan ($sr(t)$) verlaagd met dat positieve tegoed.

Stb. 2006, nr. 507 [behorend bij bijlage B oud (red.)]
 Bijlage B bevat een lijst met de vorderingen van bepaalde depositohouders en de vorderingen ter zake van bepaalde deposito's die mede op grond van de richtlijn depositogarantiestelsels van dekking krachtens de regeling worden

uitgezonderd.
 B1: De verwijzing naar de richtlijn nr. 89/299/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 17 april 1989 is afkomstig uit de richtlijn depositogarantiestelsels. De richtlijn 89/299/EEG is echter ingetrokken en vervangen door de bankenrichtlijn. De definitie van "eigen vermogen" van artikel 2 van de richtlijn 89/299/EEG is daarmee echter niet overgenomen. Om toch de materiële definitie van eigen vermogen uit de richtlijn 89/299/EEG te behouden, blijft de verwijzing naar de, inmiddels ingetrokken, richtlijn 89/299/EEG staan. Voor de definitie van "eigen vermogen" als bedoeld onder B2 is dus de tekst van de ingetrokken richtlijn bepalend, zoals deze luidde op het moment van wijziging door richtlijn nr. 92/16/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 maart 1992 betreffende het eigen vermogen van kredietinstellingen.
 A3 en B4: Hiermee zou (elke schijn van) bevoordeling en/of belangenverstremgeling moeten worden ugesloten. Zoals hierboven bij de bespreking van de ontvangen adviezen is opgemerkt, is de accountant niet langer uitgesloten van de garantiestelsels.
 A4 en B5: Voorheen waren familieleden tot in de tweede graad uitgesloten van dekking op grond van de garantiestelsels. Naar aanleiding van ontvangen adviezen is besloten de uitsluiting te beperken tot familieleden in de eerste graad.
 A5 en B6: Hoewel de richtlijn dit niet voorschrijft, wordt voor een afbakening van het begrip groep uitgegaan van artikel 24b van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.
 B9: Hiermee worden bijvoorbeeld wissels en orderbiljetten bedoeld.
 A7 en B10: Met dit punt wordt op deposito's van (middel) grote ondernemingen gedoeld. Vorderingen ter zake van deposito's van (kleine) ondernemingen die een verkorte balans over mogen leggen vallen daarentegen wel onder de dekking. Een onderneming mag een verkorte balans overleggen indien zij voldoet aan twee van de drie volgende criteria: een balanstotaal van € 2,5 miljoen of minder, een netto omzet van € 5 miljoen of minder, een gemiddeld aantal werknemers van 50 of minder gedurende het boekjaar.

Stb. 2008, nr. 581
 Onder de voorganger van de depositogarantieregeling, de Collectieve Garantierегeling⁵⁷ (CGR), waren de deposito's die onder de dekking vielen, beperkt tot deposito's, aangehouden bij een – in de toenmalige terminologie – «vestiging in een lidstaat van een deelnemende instelling» (artikel 1, onderdeel 8, CGR). Deze beperking is niet uitdrukkelijk overgenomen in de Wft en het Besluit bpbmd Wft. In dit kader wordt ook opgemerkt dat artikel 4, eerste lid, van de richtlijn inzake depositogarantiestelsels op dit punt slechts de verplichting oplegt dat de depositogarantiestelsels de deposanten bij door kredietinstellingen in andere lidstaten opgerichte bijkantoren dekken. Bij de omzetting van de

⁵⁷ Besluit van 28 september 1998 tot algemeen verbindend-verklaring van de Collectieve Garantierегeling van kredietinstellingen voor Terugbetaalbare Gelden en Beleggingen van 17 september 1998 op grond van artikel 84, tweede lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992.

CGR in de depositogarantieregeling is geen inhoudelijke wijziging ten opzichte van de CGR beoogd, en dus evenmin om verder te gaan dan hetgeen waartoe de richtlijn verplicht. Een en ander geldt ook voor de omzetting van het beleggerscompensatiestelsel⁵⁸ in de Wft.

Stb. 2008, nr. 581 [behorend bi art. 22 oud (red.)]

De eerste wijziging in dit onderdeel ziet op het volgende. De berekening van het omslagpercentage werd op grond van artikel 22 van het Bpmbd Wft gebaseerd op de door de deelnemende banken overgelegde, geconsolideerde bedrijfseconomische balansen. Het gebruik van geconsolideerde bedrijfseconomische balans leidt er onbedoeld toe dat het relatieve aandeel van deelnemende banken in de omslag mede wordt bepaald door de omvang van tegoeden die niet onder de dekking van het depositogarantiestelsel vallen, zoals deposito's in derdelanden. Het doel van de omslag – de deelnemende banken dragen de kosten naar rato van de mate waarin zij baat hebben bij het depositogarantiestelsel – wordt daarmee onvoldoende gerealiseerd. Met de wijziging wordt dan ook bereikt dat de omslag wordt gebaseerd op de bij een bank aangehouden deposito's die binnen Nederland of bij een bijkantoor in een andere lidstaat worden aangehouden en die voor voldoening ingevolge het depositogarantiestelsel in aanmerking komen. In de praktijk zal DNB in overleg met representatieve vertegenwoordigingen moeten bepalen welke posten gebruikt zullen worden om de omvang van de gedekte deposito's bij elke bank te benaderen.

Voor de toelichting op de tweede wijziging wordt verwezen naar de toelichting op artikel 14.

Stb 2015, nr. 434

Algemeen

De bijdragen die banken in verband met het depositogarantiestelsel verschuldigd zijn worden ingevolge artikel 29.12, tweede lid, vastgesteld door DNB. Bijlage B bevat de daarbij door DNB toe te passen rekenregels. Uitgangspunt is dat het depositogarantiefonds met de bijdragen wordt opgebouwd tot het de door de richtlijn voorgeschreven doelomvang heeft bereikt. Dat is het geval als het individueel gedeelte van het fonds en het algemeen gedeelte elk een omvang hebben van ten minste 0,4% van de depositobasis van alle banken gezamenlijk.

Om DNB in staat te stellen de hoogte van de bijdragen vast te stellen, dient een bank periodiek de daarvoor benodigde gegevens aan te leveren. Het gaat dan om informatie over de bij die bank aangehouden gegarandeerde deposito's, en over een aantal prudentiële gegevens aan de hand waarvan DNB voor de betrokken bank een risicoscore kan berekenen (zie bijlage C), telkens gemeten op de achtereenvolgende toetsmomenten (peildata). Het toetsmoment is telkens de laatste dag van een kwartaal. DNB berekent met behulp van de aldus verkregen cijfers de relevante grootheden voor elke bank afzonderlijk en voor alle banken gezamenlijk. Deze grootheden vormen de basis voor de bere-

kening van de door elke bank afzonderlijk verschuldigde bijdrage.

De bijlage maakt een onderscheid tussen twee situaties. Paragraaf 1 heeft betrekking op de situatie dat er geen uitkeringen uit het depositogarantiefonds zijn gedaan. Zodra er wel een uitkering plaatsvindt heeft dat gevolgen voor de toepassing van de in paragraaf 1 opgenomen formules; dat wordt geregeld in paragraaf 2.

De basisbijdrage

De door een bank verschuldigde basisbijdrage komt ten goede aan het individuele saldo van die bank, dat wil zeggen het aan die bank toe te rekenen deel van het individueel gedeelte van het fonds. Voor dat saldo geldt een doelomvang die gelijk is aan 0,4% van de depositobasis van de desbetreffende bank. De basisbijdrage is gelijk aan de doelomvang, gedeeld door het aantal termijnen (kwartalen) tot aan 3 juli 2024. De basisbijdrage is niet groter dan nodig is om de doelomvang te bereiken. Dit laatste is relevant wanneer de doelomvang in zicht is, en voorkomt dat de laatste benodigde bijdrage te hoog wordt vastgesteld.

Om rekening te kunnen houden met de conjunctuurcyclus en de macroprudentiële effecten van de bijdragen voor de bankensector⁵⁹, kan DNB op elk toetsmoment een correctiefactor toepassen. Als deze groter is dan 1 wordt de basisbijdrage verhoogd en de opbouw van het fonds versneld, en als deze kleiner is dan 1 wordt de basisbijdrage verlaagd en de opbouw van het fonds vertraagd. De toepassing van deze correctie mag er niet toe leiden dat het fonds de doelomvang te laat bereikt. Dit laatste stelt dan ook beperkingen aan de mogelijkheid om te kiezen voor een langzamere opbouw van het fonds, met name als de datum van 3 juli 2024 nadert.

De suppletie

De door een bank verschuldigde suppletie komt eveneens ten goede aan het aan het individuele saldo van de bank. De suppletie vormt een aanvulling op de basisbijdrage die ervoor zorgt dat de basisbijdrage en de suppletie tezamen in de pas blijven met de groei van de depositobasis. Wanneer de depositobasis toeneemt is de basisbijdrage alleen niet voldoende om de doelomvang van het fonds te bereiken. Er ontstaat dan een verschil tussen de omvang die het individuele saldo van de bank op het desbetreffende toetsmoment zou moeten hebben (in de formule: $bb(i,t) \times (t-1)$) en de feitelijke omvang van het saldo ($is(i,t)$). De suppletie vult dat verschil aan. Wanneer de depositobasis op enig moment daalt wordt de suppletie op nul gesteld. De gedaalde depositobasis werkt wel door in de volgende basisbijdrage, die immers rechtstreeks aan die depositobasis is gekoppeld.

De risicobijdrage

De risicobijdrage komt, evenals de risicosuppletie, ten goede aan het algemeen gedeelte van het depositogarantiefonds. Ook voor dat algemeen gedeelte geldt dat het in termijnen wordt opgebouwd tot het de doelomvang van 0,4% van de depositobasis van alle deelnemende banken

⁵⁸ Besluit van 21 september 1998 tot algemeen verbindendverklaring van het beleggerscompensatiestelsel van 17 september 1998 op grond van artikel 28a, tweede lid, van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 en artikel 84, tweede lid, van de wet toezicht kredietwezen 1992.

⁵⁹ Zie overweging 34 en artikel 10, tweede lid, vierde alinea, van de richtlijn depositogarantie-stelsels.

gezamenlijk heeft bereikt. Dat betekent dat de banken tezamen elk kwartaal een tijdsevenredig deel van dat bedrag – verminderd met de eventuele beleggingsinkomsten van het fonds, die ten gunste van het algemeen gedeelte komen – moeten opbrengen. Het aandeel van een bank in dat totaalbedrag is afhankelijk van de depositobasis van de bank, met dien verstande dat daarbij een weging wordt toegepast die samenhangt met de risicocategorie waartoe de bank behoort. De risicocategorieën en de bijbehorende wegingspercentages zijn geregeld in bijlage C. Voor een bank in de laagste risicocategorie wordt de depositobasis in feite vermenigvuldigd met 0,5, voor een bank in de hoogste risicocategorie met 2,0. De eerstgenoemde bank (laag risico) betaalt aldus een lage risicobijdrage, de laatstgenoemde bank (hoog risico) een hoge risicobijdrage. Voor de risicobijdragen geldt, net als voor de basisbijdrage, dat deze niet groter zijn dan nodig om de doelomvang te bereiken. Net als ten aanzien van de basisbijdrage heeft DNB de mogelijkheid ten aanzien van de risicobijdrage een correctiefactor toe te passen indien zij dat aangewezen vindt in verband met de conjunctuurcyclus en de macroprudentiële effecten van de bijdragen voor de bankensector. Met de correctiefactor kan DNB de opbouw van het algemeen gedeelte van de depositogarantiefonds versnellen ($cfrb(t) > 1,0$) of vertragen ($cfrb(t) < 1,0$). Ook in dit geval wordt de mogelijkheid tot het toepassen van een correctiefactor kleiner dan 1,0 beperkt door het uitgangspunt dat het algemeen gedeelte van het fonds in 2024 zijn doelomvang moet hebben bereikt.

De risicosuppletie

De risicosuppletie vormt een aanvulling op de risicobijdrage, op dezelfde wijze als de suppletiebijdrage een aanvulling vormt op de basisbijdrage. Wanneer de depositobasis van de gezamenlijke deelnemende banken toeneemt is de risicobijdrage alleen niet voldoende om te zorgen dat de opbouw van het algemeen gedeelte van het fonds met die toename in de pas blijft lopen. De banken dienen dan tezamen een risicosuppletie te voldoen, gelijk aan het verschil tussen de omvang die het algemeen gedeelte op het gegeven toetsmoment zou moeten hebben, rekening houdend met de verschuldigde risicobijdragen (in de formule: $\sum_i rb(i,t) \times (t-1)$), en de feitelijke omvang ervan ($sr(t)$). Twee factoren bepalen vervolgens het aandeel van elke afzonderlijke bank in dit totaalbedrag: de toename van de depositobasis van de betrokken bank, en de risicocategorie waartoe de bank behoort. Voor elke bank waarvoor de depositobasis is toegenomen wordt de toename gewogen met de bij de risicocategorie behorende risicowegingsfactor, en gedeeld door de som van die gewogen toenames voor alle banken gezamenlijk: de uitkomst van die berekening bepaalt het aandeel van de desbetreffende bank en daarmee de hoogte van de voor die bank geldende risicosuppletie. Banken waarvan de depositobasis op het toetsmoment blijkt te zijn afgenomen worden in deze berekening buiten beschouwing gelaten. Zij betalen dus ook niet mee aan de risicosuppletie.

Herstel van de fondsoopbouw na een aanspraak op het fonds (paragraaf 2)

Indien het depositogarantiefonds in de opbouwfase wordt aangesproken, zullen de periodieke bijdragen aan het fonds in de resterende tijdsperiode moeten worden verhoogd om de doelomvang van (de onderdelen van) het fonds tijdig te bereiken. Er dient een herijking van de formules plaats te vinden, zodanig dat de doelomvang alsnog uiterlijk op het door de richtlijn voorgeschreven tijdstip wordt bereikt. Dit betekent dat, gerekend vanaf het eerste toetsmoment nadat het fonds is aangesproken, moet worden vastgesteld hoeveel toetsmomenten resteren tot aan de in de richtlijn vastgelegde streefdatum (3 juli 2024). Het bedrag dat in die resterende periode moet worden opgebouwd is gelijk aan de bijbehorende doelomvang, verminderd met een eventueel na de uitkering resterend positief tegoed. In de formules moet de teller (t) opnieuw op 1 worden gezet, en moet worden gerekend met een verkort aantal toetsmomenten (T). Verder dienen de doelomvang van het individuele saldo van elke bank en de feitelijke omvang van dat individuele saldo te worden verminderd met een mogelijk resterend positief tegoed. Hetzelfde geldt voor de doelomvang van het algemeen gedeelte van het fonds en de feitelijke omvang van het algemeen gedeelte. De laatstgenoemde aanpassingen zorgen ervoor dat in de bedoelde situatie rekening wordt gehouden met de nog in het fonds aanwezige middelen.

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.10 (*red.*).

Bijlage C, behorend bij artikel 29.12, vierde lid**Risicoweging**

De voor een bank geldende risicoweging is afhankelijk van de risicocategorie waarin een bank wordt ingedeeld. De met de risicocategorie corresponderende risicoweging wordt bepaald met behulp van de volgende tabel:

Risicocategorie	Risicowegingspercentage
I	50%
II	100%
III	150%
IV	200%

De Nederlandsche Bank bepaalt in welke risicocategorie een bank valt op basis van het gemiddelde van de risicoscore voor het huidige toetsmoment en de risicoscores van de

drie voorafgaande toetsmomenten overeenkomstig het in het navolgende bepaalde, met uitzondering van banken als bedoeld in artikel 29.01, eerste lid, onderdelen b en c, die worden ingedeeld in risicocategorie II.

Risicoscore

De Nederlandsche Bank stelt voor elk toetsmoment (t) voor een bank (i) de risicoscore vast. De risicoscore wordt berekend aan de hand van de vijf onderstaande dimensies.

Per dimensie wordt ten minste een risicoindicator gebruikt.

In de ministeriële regeling, bedoeld in artikel 29.12, vierde lid, kunnen aanvullende risico-indicatoren worden vastgesteld, met dien verstande dat ten minste vier van de onderstaande indicatoren worden gebruikt.

Dimensie	Risicoindicatoren	Toelichting
A. Kapitalisatie	<ol style="list-style-type: none"> Hefboomratio Tier 1-kernkapitaalratio Aanwezig kernkapitaal / vereist kernkapitaal 	<ol style="list-style-type: none"> Als bedoeld in artikel 429 van de verordening kapitaalvereisten Als bedoeld in artikel 92, tweede lid, sub a, van de verordening kapitaalvereisten Indicator wordt berekend door het kernkapitaal te delen door het vereiste kernkapitaal (inclusief de aanvullende pilaar 2-eis) op grond van artikel 104 van de richtlijn kapitaalvereisten
B. Liquiditeits- en financieringsprofiel	<ol style="list-style-type: none"> Liquiditeitsdekkingsgraad (<i>Liquidity Coverage Ratio</i>) Netto stabiele financieringsverhouding (<i>Net Stable Funding Requirement</i>) 	<ol style="list-style-type: none"> Als bedoeld in artikel 412, eerste lid, van de verordening kapitaalvereisten, zoals nader uitgewerkt bij gedelegeerde verordening (EU) 2015/61 van de Commissie van 10 oktober 2014 ter aanvulling van de verordening kapitaalvereisten van het Europees Parlement en de Raad met betrekking tot het liquiditeitsvereiste voor kredietinstellingen (PbEU 2015, L 11) en op het niveau van 100% Als bedoeld in artikel 413, eerste lid, van de verordening kapitaalvereisten
C. Kwaliteit van de activa	<ol style="list-style-type: none"> Niet-presterende leningen Risicogewogen activa / totale activa 	<ol style="list-style-type: none"> Niet-presterende leningen gedeeld door totale leningen, te ontlenen aan de uitvoeringsverordening rapportage kapitaalvereisten Risicogewogen activa als bedoeld in artikel 92, derde lid, van de verordening kapitaalvereisten, gedeeld door totale activa, te ontlenen aan de uitvoeringsverordening rapportage kapitaalvereisten
D. Bedrijfsmodel en management	<ol style="list-style-type: none"> Rendement op activa SREP-score 	<ol style="list-style-type: none"> Netto-inkomsten gedeeld door totale activa, beide te ontlenen aan de uitvoeringsverordening rapportage kapitaalvereisten Score op basis van het periodieke evaluatieproces als bedoeld in artikel 3:18a van de wet
E. Potentiële verliezen voor het depositoga-	<ol style="list-style-type: none"> Mate van activabeklemming 	<ol style="list-style-type: none"> Beklemde activa gedeeld door passiva, beide te ontlenen aan de uitvoeringsveror-

Dimensie	Risicoindicatoren	Toelichting
rantiestelsel	2. Gegarandeerde deposito's / totale activa	dening rapportage kapitaalvereisten 2. Gegarandeerde deposito's gedeeld door totale activa, te ontlenen aan de uitvoeringsverordening rapportage kapitaalvereisten

Een risicoscore wordt berekend aan de hand van de volgende formule:

$$rs(i,t) = \sum m ri(m) \times w(m)$$

waarin:

rs(i,t) = risicoscore voor bank i in kwartaal t;

ri(m) = de genormaliseerde score op risicoindicator m, waarbij m = 1,2,3,4...M. M is het totaal aantal risicoindicatoren;

w(m) = wegingsfactor van indicator m, vast te stellen in de ministeriële regeling, bedoeld in artikel 29.12, vierde lid. De wegingsfactor per indicator bedraagt ten minste 0 en ten hoogste 1, met dien verstande dat de som van de wegingsfactoren 1 is.

De risicoindicatoren worden genormaliseerd overeenkomstig punt 17 van Annex 1 van de Guidelines on methods for calculating contributions to deposit guarantee schemes van 28 mei 2015 van de Europese Bankautoriteit, beschikbaar via <http://www.eba.europa.eu>.

Stb 2015, nr. 434

Artikel 29.12, vierde lid, bepaalt dat het risicogedifferentieerde deel van een bijdrage, de risicobijdrage en risicosuppletie, onder andere afhankelijk is van een benadering van de soliditeit van een bank, uitgedrukt in een risicowegingspercentage. Bijlage C bevat de daarbij toe te passen rekenregels.

De risicoweging is het percentage waarmee de depositobasis van een bank wordt vermenigvuldigd om te komen tot de risicogewogen depositobasis. Het risicowegingspercentage is afhankelijk van in welke categorie een bank wordt ingedeeld naar aanleiding van de behaalde risicoscore. Om seizoensgebonden uitschieters te voorkomen, wordt de risicoscore berekend als gemiddelde over vier toetsmomenten. Dit betekent evenwel voor de eerste drie toetsmomenten dat geen of minder risicoscores beschikbaar zijn voor middeling. Het tweede deel van bijlage C geeft handvatten en de formule voor de berekening van de risicoscore. De risicoscore geeft een beeld van de soliditeit van een bank op vijf dimensies: kapitalisatie, liquiditeits- en financieringsprofiel, kwaliteit van de activa, bedrijfsmodel en management en potentiële verliezen voor het depositogarantiestelsel. Per dimensie wordt dit geoperationaliseerd door de risicoindicatoren.

Deze systematiek volgt in hoofdzaak de richtnoeren inzake

de berekeningsmethoden voor risicogebaseerde bijdragen aan depositogarantiestelsels die zijn opgesteld door de Europese Bankautoriteit uit hoofde van artikel 13, derde lid, van de richtlijn (hierna: de richtsnoeren).⁶⁰ Ten aanzien van dergelijke richtsnoeren geldt het principe «pas toe of leg uit». De richtsnoeren bieden een basis voor het berekenen van bijdragen binnen de Europese Unie. Navolging komt daarom het level playing field ten goede. Aan de andere kant laten de richtsnoeren voldoende ruimte om hiervan af te wijken zodat rekening kan worden gehouden met de specifieke eigenschappen van de nationale bankensector. Voor de genoemde vijf dimensies benoemen de richtsnoeren verschillende «kernindicatoren», zoals de hefboomratio en het aantal niet-presterende leningen. Deze kernindicatoren zijn overgenomen in het onderhavige besluit. Hieraan zijn nog een tweetal indicatoren toegevoegd. Allereerst is een rol toegekend aan het oordeel van de toezichthouder over de strategieën, procedures en maatregelen die nodig zijn op grond van artikel 3:17 van de Wft en de toereikendheid van het kapitaal van een bank, dat volgt uit de periodieke evaluatie op grond van artikel 3:18a van de Wft. Daarnaast is een indicator toegevoegd aangaande het aandeel van de gegarandeerde deposito's in de totale financieringssamenstelling van een bank. Dit geeft een maatstaf voor becijfering van de relatieve potentiële verliezen voor het depositogarantiestelsel wanneer een bank in de problemen komt.

Ten minste vier van de in de bijlage C vermelde indicatoren worden gebruikt bij het bepalen van de risicoscore van een bank. De technische uitwerking met betrekking tot het gebruik en de weging van de indicatoren wordt geregeld bij ministeriële regeling. In de ministeriële regeling kunnen eventueel aanvullende indicatoren worden vastgesteld. Uitgangspunt daarbij is eveneens dat wordt aangesloten bij de richtsnoeren, overeenkomstig het principe «pas toe of leg uit». Zo kan omwille van overwegingen met betrekking tot de specifieke aard van de Nederlandse bankensector, of de beschikbaarheid van bepaalde gegevens in de rapportages van banken kan daar evenwel vanaf worden geweken. Extra administratieve lasten door aanvullende rapportageverplichtingen op te leggen aan banken, dienen zoveel mogelijk te worden vermeden. Per dimensie wordt ten minste één indicator gebruikt. Niet is voorgeschreven dat noodzakelijkerwijs alle indicatoren dienen te worden gebruikt. Reden daarvoor is dat thans geen (eenduidige) rapportageverplichting geldt voor banken ten aanzien van alle indicatoren. Ook is momenteel bijvoorbeeld nog geen nadere invulling gegeven aan de indicator «netto stabiele financieringsverhouding», die volgt uit artikel 413, eerste lid, van de verordening kapitaalvereisten. Bovendien wordt de Nederlandse sector ge-

⁶⁰ European Banking Authority, «Guidelines on methods for calculating contributions to deposit guarantee schemes» (EBA/GL/2015/10), 28 mei 2015, via: www.eba.europa.eu.

kenmerkt door een relatief klein aantal banken. Een kleiner aantal indicatoren is daarom voldoende om onderscheid te kunnen maken tussen banken. Wel moet er tenminste vier van de genoemde indicatoren worden gebruikt, zodat consistentie met de richtsnoeren niettemin voldoende verzekerd is.

De score van een bank op de relevante indicatoren wordt genormaliseerd overeenkomstig de richtsnoeren zodat vergelijking tussen indicatoren mogelijk is. Dat is nodig omdat de intervallen van de indicatoren verschillen. Zo zal de ene indicator bijvoorbeeld in het interval 1%-5% vallen, terwijl een andere indicator wellicht tussen de 90%-130% valt. De precieze getallen benodigd voor deze normalisatie wordt vastgesteld in de ministeriële regeling.

Stb. 2018, nr. 243

De bij de implementatie van de richtlijn depositogarantiestelsels ingevoerde risicomethodiek voor het berekenen van het risicogebaseerde deel van de bijdragen van banken is niet goed toepasbaar voor banken als bedoeld in artikel 29.01, eerste lid, onderdeel c, Bbpm. Dit betreft bijkantoren van banken die gevestigd zijn buiten de Europese Economische Ruimte en die aanvullend deelnemen aan het Nederlandse depositogarantiestelsel. De risicomethodiek scoort banken op vijf verschillende dimensies aan de hand van door banken aangeleverde gegevens. Deze risicomethodiek is naar zijn aard niet geschikt voor het bepalen van een risicoprofiel van een bijkantoor van een bank met zetel in een staat buiten de Europese Unie. Hier was onvoldoende rekening mee gehouden bij de implementatie van de richtlijn depositogarantiestelsels. Met deze wijziging van bijlage C worden daarom dergelijke bijkantoren standaard ingedeeld in risicocategorie II, waaraan het neutrale risicowegingspercentage van 100% is verbonden. Hiermee wordt er voor gekozen voor om de risicomethodiek thans feitelijk niet toe te passen op bijkantoren van banken uit derde landen.

Bijlage D, behorend bij artikel 29.14, derde lid

De door een bank (i) verschuldigde buitengewone bijdrage, bedoeld in artikel 29.14, eerste lid, wordt berekend met behulp van de volgende formule:

$$epb(i) = db(i,t=1) / \sum_i db(i,t=1) \times 0,5 \times tek + a(i,t=1) \times 0,5 \times tek$$

waarin:

epb(i) = de door bank i verschuldigde buitengewone bijdrage;

db(i,t) = de gegarandeerde deposito's van bank i op toetsmoment t;

t=1 op het eerste toetsmoment nadat het tekort in het Depositogarantiefonds is ontstaan;

tek = het tekort in het Depositogarantiefonds dat met behulp van de buitengewone bijdragen moet worden gefinancierd;

a(i,t=1) = $\{rw(i,t=1) \times db(i,t=1)\} / \sum_i \{rw(i,t=1) \times db(i,t=1)\}$ = het aandeel van bank i in het totaal van de gewogen gegarandeerde deposito's op toetsmoment t=1;

rw(i,t=1) = het voor bank i op toetsmoment t=1 geldende risicowegingspercentage dat volgt uit de risicocategorie waarin de bank ingevolgt bijlage C is ingedeeld.

De richtlijn bepaalt tevens (artikel 10, achtste lid, eerste alinea) dat de door een deelnemende bank te betalen buitengewone bijdrage per kalenderjaar niet groter is dan 0,5% van zijn depositobasis. Als een bank een grotere buitengewone bijdrage verschuldigd is betekent dit dat het meerdere in het daaropvolgende jaar in rekening wordt gebracht, enzovoorts, totdat de gehele buitengewone bijdrage is voldaan.

Stb. 2018, nr. 243

Zie de toelichting bij art. 29.10 (red.).

Per jaar wordt per bank geen grotere buitengewone bijdrage in rekening gebracht dan 0,5% van de bij de desbetreffende bank aangehouden gegarandeerde deposito's. Als de totaal verschuldigde buitengewone bijdrage groter is wordt het meerdere in het daarop volgende jaar in rekening gebracht.

Stb 2015, nr. 434

Wanneer het depositogarantiestelsel op zeker moment in werking wordt gesteld en de omvang van het fonds niet toereikend is om de aanspraken op het fonds volledig te dekken, worden van de banken ingevolgt artikel 29.14 buitengewone bijdragen geheven ter grootte van het verschil. Bijlage D regelt hoe in dat geval de hoogte van de buitengewone bijdrage van een individuele bank wordt vastgesteld. Verondersteld wordt dat sprake is van een tekort in het fonds. Dit tekort wordt omgeslagen over de op dat moment aan het depositogarantiestelsel deelnemende banken. De omslag geschiedt voor de helft op basis van het aandeel van elke bank in het totaal van de (ongewogen) gegarandeerde deposito's op het eerste toetsmoment nadat het tekort is ontstaan ($db(i,t=1) / \sum_i db(i,t=1)$), en voor de andere helft op basis van het aandeel van elke bank in het totaal van de gewogen gegarandeerde deposito's ($a(i,t=1)$). Dit is in overeenstemming met de richtlijneis (artikel 13, eerste lid, eerste alinea) dat de door banken verschuldigde bijdragen, en dus ook de hier bedoelde buitengewone bijdragen, worden gebaseerd op de depositobasis van elke bank en zijn risicoprofiel.

Nota van Toelichting Stb. 2006, nr. 507

Algemeen

Inleiding

Dit besluit strekt tot vaststelling van enkele bijzondere regels en maatregelen ten aanzien van financiële ondernemingen werkzaam op de financiële markten op grond van hoofdstuk 3.5 van de Wet op het financieel toezicht (de wet). Dit zijn de portefeuilleoverdracht, het herstelplan, het saneringsplan, het financieringsplan van verzekeraars, het opvanginstrument voor levensverzekeraars en het beleggerscompensatie- en depositogarantiestelsel. Het besluit betreft een uitwerking van deze maatregelen die in de wet op hoofdlijnen zijn geregeld. Op het beleggerscompensatie- en depositogarantiestelsel na, zijn deze maatregelen overgenomen uit de Wet toezicht verzekeringbedrijf 1993 (Wtv 1993) en de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringbedrijf (Wtn). Gelet op het gedetailleerde niveau van regelgeving is er in het kader van de wet voor gekozen deze bepalingen niet langer op niveau van de wet te regelen, maar bij algemene maatregel van bestuur. Voor zover de bepalingen afwijken van de wetsartikelen in de Wtv 1993 en de Wtn, is dat hieronder in de artikelsgewijze toelichting uitdrukkelijk aangegeven.

Hoofdstuk 6 bevat bepalingen met betrekking tot de in afdeling 3.5.6 van de wet geregelde vangnetregelingen: het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel. De grondslag voor deze bepalingen wordt gegeven in de artikelen 3:259, derde en vierde lid en 3:266, vijfde lid, van de wet. Het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel nemen het grootste gedeelte van het besluit in beslag.

Beleggerscompensatiestelsel en depositogarantiestelsel (hoofdstuk 6)

Het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel waren voorheen vastgelegd in twee overeenkomsten tussen representatieve vertegenwoordigingen van banken en beleggingsondernemingen en de toezichthouders, de Nederlandsche Bank (DNB) en de Autoriteit Financiële Markten (AFM; oorspronkelijk haar voorgangster, de Stichting Toezicht Effectenverkeer). Deze overeenkomsten – de Collectieve Garantierегeling (CGR)⁶¹ en de Beleggerscompensatieregeling (BCR)⁶² – strekten ter uitvoering van de richtlijn depositogarantiestelsels⁶³ respectievelijk de richtlijn beleggerscompensatiestelsels⁶⁴. Deze overeenkomsten zijn door de Minister van Financiën algemeen verbindend verklaard op grond van artikel 84, tweede lid, van de Wet toezicht kredietwezen 1992 (Wtk) onderscheidenlijk artikel 28a, tweede lid van de Wet toezicht effectenverkeer 1995 (Wte 1995). Waar de Stichting Toezicht Effectenverkeer,

later de AFM, oorspronkelijk werd belast met de uitvoering van het beleggerscompensatiestelsel, is thans DNB belast met de uitvoering van beide vangnetregelingen. Onder de wet zijn beide overeenkomsten thans publiekrechtelijk geregeld in het onderhavige besluit en zijn de bevoegdheden van DNB wettelijk verankerd. De wet en het besluit zijn in de plaats getreden van de twee overeenkomsten. Ook de algemeenverbindendverklaringen van de overeenkomsten zijn, als gevolg van het vervallen van hun wettelijke grondslag, vervallen.

Dat er nog private overeenkomsten voor BCR en CGR bestonden is terug te voeren op de historische ontwikkeling van het banktoezicht. Voor 1952 was het banktoezicht geheel gebaseerd op een privaatrechtelijke overeenkomst tussen DNB en de banken. Bij invoering van de eerste Wet toezicht kredietwezen was er nog geen depositogarantiestelsel. Wel bestond tot in de jaren zeventig een overeenkomst tussen DNB en de banken dat, bij faillissement van een bank, de andere banken als schuldeiser de meest achtergestelde positie zouden innemen. Toen in Nederland een garantiestelsel werd ingevoerd, is dit eveneens op basis van een overeenkomst gebeurd. Deze situatie werd bestendig bij de implementatie van de richtlijn depositogarantiestelsels. De Wet op het financieel toezicht is, met instemming van DNB en de banken, gebruikt als een gelegenheid om de garantiestelsels op een nette manier in de wet te regelen, zodat alle prudentiële toezichtregels die voortvloeien uit Europese richtlijnen in de wet staan.

Het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel zijn in dit besluit grotendeels beleidsneutraal omgezet. Wel zijn de regelingen aangepast aan het systeem van de wet en zijn technische wijzigingen en tekstuele verbeteringen doorgevoerd. Een wezenlijke wijziging in het depositogarantiestelsel betreft de verhoging van het maximum tegoed waarover vergoeding wordt gegarandeerd en de invoering van een eigen risico. Dit wordt toegelicht in de paragraaf "ontwikkelingen na consultatie".

De hoofdregels zijn opgenomen in afdeling 3.5.6 van de wet. Afdeling 3.5.6 van de wet is van toepassing op zowel het beleggerscompensatiestelsel als het depositogarantiestelsel. In dit besluit is er echter voor gekozen het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel afzonderlijk van elkaar in afdelingen te regelen. Alleen de afdeling die ziet op de procedurele aspecten en het overgangsrecht geldt voor beide stelsels. De reden om de stelsels verder afzonderlijk te regelen, is dat voor elk stelsel een apart bekostigings- en uitkeringsregime geldt en het besluit een veel gedetailleerder niveau van regelgeving kent dan de wet. De stelsels zien op verschillende vorderingen van verschillende personen bij verschillende categorieën van financiële ondernemingen.

Zoals reeds opgemerkt, vervangt het onderhavige besluit de BCR en de CGR. Met het oog op de zelfstandige leesbaarheid van dit besluit is de toelichting bij de oude regelingen overgenomen en waar nodig aangepast. Wijzigingen ten opzichte van de BCR en de CGR zijn steeds toegelicht.

⁶¹ Stb. 1998, 577.

⁶² Stb. 1998, 556.

⁶³ Richtlijn nr. 94/19/EG (PbEG L135) van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels.

⁶⁴ Richtlijn nr. 97/9/EG (PbEG L84) van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels.

Doel en reikwijdte

Het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel bieden een groot aantal personen dat gelden of effecten hebben toevertrouwd aan een financiële onderneming een minimumniveau van bescherming indien de financiële onderneming ten onder gaat. De garantiestelsels garanderen dat hun vordering op de betalingsonmachtige financiële onderneming tot een bepaald bedrag op korte termijn wordt vergoed, ongeacht de omvang van de boedel en de mogelijkheid hen daaruit te vergoeden. Het in de wet neergelegde vergunning- en toezichtstelsel kan immers niet onder alle omstandigheden uitsluiten dat een financiële onderneming ten onder gaat ondanks de voorzorgsmaatregelen die zij nemen en de eisen die de markt en de toezichthouders op het gebied van deskundigheid, solvabiliteit, liquiditeit en administratieve organisatie stellen. Dit neemt niet weg dat het in de wet neergelegde vergunning- en toezichtstelsel het in gebreke blijven in bovenbedoelde zin zoveel mogelijk beoogt te voorkomen.

Een belangrijk onderscheid tussen het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel is dat het beleggerscompensatiestelsel niet zozeer is bedoeld om beleggers een vergoeding toe te kennen in geval van faillissement van een beleggingsonderneming, maar (gedeeltelijk) te compenseren ingeval van fraude of administratief wanbeleid door een beleggingsonderneming. Beleggingsondernemingen hebben immers in beginsel geen gelden van beleggers onder zich, omdat het beheerde vermogen afgescheiden dient te zijn.

Bij de vangnetregelingen is het uitgangspunt dat professionele beleggers en depositohouders, anders dan niet-professionele, zelf de risico's van het beleggen onderscheidenlijk het onderbrengen van deposito's kunnen beoordelen. De vangnetregelingen zien daarom slechts op compensatie van niet-inbare vorderingen van niet-professionele beleggers en crediteuren. Financiële ondernemingen zijn verplicht aan het stelsel bij te dragen. Dit is slechts anders voor de in Nederland gelegen bijkantoren van financiële ondernemingen met zetel in andere lidstaten of in staten die geen lidstaat zijn, waarover hieronder meer. De compensatie van vorderingen van beleggers op banken die tevens beleggingsdiensten verlenen, was voorheen ondergebracht in de CGR. De CGR was van toepassing op banken zowel in verband met deposito's als in verband met beleggingsactiviteiten. Daarmee was ervoor gekozen het regime van de banken, ook voorzover zij beleggingsdiensten verleenden, separaat te regelen van de overige beleggingsondernemingen. Het onderhavige besluit maakt dat onderscheid niet meer. Paragraaf 6.1 ziet op het beleggerscompensatiestelsel ongeacht of het beleggingsdiensten betreft die worden verleend door banken, financiële instellingen of beleggingsondernemingen. Wel komt het voorheen gemaakte onderscheid tussen banken en beleggingsondernemingen terug bij de financiering van het beleggerscompensatiestelsel. Financiering van het beleggerscompensatiestelsel voor beleggingsondernemingen vindt gedeeltelijk ex ante en gedeeltelijk ex post plaats. Financiering van het stelsel voor bank-beleggingsondernemingen vindt volledig ex post plaats, op dezelfde wijze als bij het depositogarantiestelsel.

De hoofdlijnen van de wijze waarop de vangnetregelingen

in de praktijk moeten worden toegepast zijn niet gewijzigd. Nadat door DNB is vastgesteld dat een financiële onderneming niet aan haar verplichtingen kan voldoen, kunnen depositohouders en beleggers hun vorderingen indienen bij DNB. Deze bepaalt aan de hand van de boekhouding van de in problemen verkerende financiële onderneming of en, zo ja, voor welk bedrag elke depositohouder of belegger in aanmerking komt. De uitkeringen zijn gemaximeerd. De uitkering moet vervolgens op korte termijn plaatsvinden om te voorkomen dat depositohouders en beleggers liquiditeitsproblemen krijgen. De uitkering wordt slechts gedaan indien aan DNB, ten belope van het bedrag van de uitkering, de vordering van de depositohouder of belegger op de in betalingsonmacht verkerende bank of beleggingsonderneming is overgedragen. Voor het meerdere kunnen rekeninghouders en beleggers hun vordering op de boedel van de failliete financiële onderneming verhalen.

DNB slaat het bedrag van de uitkeringen om over de overige financiële ondernemingen, naar rato van het aantal klanten of hun bedrijfsomvang. DNB tracht vervolgens haar vorderingen te verhalen op de boedel van de in betalingsonmacht verkerende financiële onderneming. Daarbij heeft zij dezelfde rang als de depositohouder of belegger had, van wie zij de vordering heeft overgenomen. Eventuele opbrengsten hieruit worden vervolgens verdeeld over de financiële ondernemingen die krachtens de omslag hebben moeten bijdragen in de gedane uitkeringen.

Thuisstaat controle

De wijze waarop en de mate waarin aan beleggers en depositohouders minimaal bescherming moet worden geboden is voor de lidstaten van de Europese Unie geharmoniseerd in twee richtlijnen: de richtlijn depositogarantiestelsels en de richtlijn beleggerscompensatiestelsels. Beide richtlijnen gaan uit van het beginsel van thuisstaat controle: de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft dient zorg te dragen voor de invoering van een stelsel dat dekking biedt aan de depositohouders van of beleggers bij alle bijkantoren van die financiële onderneming binnen de Europese Unie en de Europese Economische Ruimte. Bijkantoren van financiële ondernemingen met zetel in andere lidstaten vallen dus onder de garantieregeling van hun thuisstaat. De richtlijnen kennen in dit verband echter de mogelijkheid van aanvullende dekking. Indien het gaststaatstelsel een ruimere dekking biedt dan het thuisstaatstelsel van een financiële onderneming, moet het bijkantoor van die financiële onderneming ter aanvulling van de dekking aan de garantieregeling van de gaststaat mogen deelnemen. De kosten hiervan worden gedragen door het garantiestelsel van de gaststaat. Dit is het zogenaamde 'topping-up'. De wet scheidt daartoe de mogelijkheid in artikel 3:266, eerste en tweede lid. Dit besluit is bijgevolg van overeenkomstige toepassing op de bijkantoren die hebben gekozen voor aanvullende deelname aan het beleggerscompensatiestelsel of het depositogarantiestelsel. Artikel 3:267, eerste en tweede lid, van de wet scheidt eenzelfde mogelijkheid voor bijkantoren van financiële ondernemingen met een zetel in een staat die geen lidstaat is. Ten aanzien van deze laatste groep kan DNB al dan niet op aanvraag, dus ook ambtshalve, besluiten de vangnetregelingen op een dergelijk bijkantoor van toepas-

sing te doen zijn.

In de BCR en de CGR was, zoals gezegd, de door de richtlijnen als minimum voorgeschreven dekking niet uitgebreid en speelde de hiervoor beschreven aanvullende dekking in de praktijk alleen voor bijkantoren van financiële ondernemingen met zetel in Nederland die deelnamen aan een regeling in een andere lidstaat die een ruimere dekking biedt. Met de verhoging van de vergoeding op grond van het depositogarantiestelsel is het mogelijk dat bijkantoren van banken met zetel in een lidstaat met een beperktere dekking dan Nederland, ervoor kiezen gebruik te maken van de mogelijkheid om te opteren voor de ruimere dekking die het Nederlandse stelsel nu biedt.

Administratieve lasten (Actal)

Dit besluit creëert geen nieuwe of aanvullende verplichtingen voor financiële ondernemingen die zouden kunnen leiden tot een toename van de administratieve lasten ten opzichte van de situatie voor de inwerkingtreding van dit besluit. Een ontwerp van dit Besluit is voorgelegd aan het adviescollege toetsing administratieve lasten (Actal).

Hierboven is reeds opgemerkt dat het onderhavige besluit is samengesteld uit bestaande regelingen die, grotendeels, beleidsneutraal zijn overgenomen. De hoofdstukken 2 tot en met 5 geven aan welke concrete gegevens moeten worden overgelegd in het kader van de portefeuilleoverdracht, het herstelplan, het saneringsplan en het opvanginstrument levensverzekeraars. Op grond van dit besluit worden geen gegevens verlangd die niet ook al onder de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 en Wet toezicht natura- en uitvaartverzekeringsbedrijf moesten worden overgelegd.

De administratieve lasten van het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel zijn beperkt en blijven ongewijzigd ten opzichte van de oude situatie. Het depositogarantiestelsel wordt ex- post gefinancierd. Banken hebben ten aanzien hiervan dan ook geen administratieve lasten. Het beleggerscompensatiestelsel kent wel gedeeltelijke ex-ante financiering in de vorm van het beleggerscompensatiefonds. Dit fonds wordt beheerd door de Stichting Beleggers Compensatiefonds dat administratief is ondergebracht bij DNB. De kosten van dit fonds zijn niet alleen miniem, maar tevens onveranderd ten opzichte van het fonds onder de BCR.

Het ontwerpbesluit is voorts voor advies voorgelegd aan het Adviescollege Toetsing Administratieve Lasten (Actal). Actal heeft geen aanleiding gezien advies uit te brengen.

Ontvangen adviezen

Het ontwerpbesluit is ter formele consultatie voorgelegd aan een groot aantal representatieve vertegenwoordigers van marktpartijen. Er zijn reacties ontvangen van de Nederlandse Vereniging van Banken (NVB), de Dutch fund and asset association (Dufas), de Raad voor de effectenbranche (REB), Euronext Amsterdam N.V. (Euronext), het Verbond van Verzekeraars (het Verbond) en het Nederlands instituut voor registeraccountants (Nivra). Tevens is het ontwerpbesluit voorgelegd aan de beide toezichthouders. De hoofdpunten van de ontvangen reacties worden hieronder besproken.

In verschillende reacties is opgemerkt dat de werktitel van het ontwerpbesluit, Besluit beleggerscompensatie en depo-

sitogarantie, de lading niet dekte. Het besluit regelt immers tevens andere onderwerpen van prudentiële aard zoals de portefeuilleoverdracht, het herstelplan en het opvanginstrument levensverzekeraars. Om dit tot uitdrukking te brengen is de citeertitel aangepast.

Daarnaast hebben verschillende marktpartijen erop gewezen dat het ongelukkig is dat het ontwerpbesluit een andere definitie van deposito hanteerde dan de wet. Intussen is bij vijfde nota van wijziging de definitie van deposito in artikel 1:1 van het wetsvoorstel vervangen door de definitie van deposito in de richtlijn depositogarantiestelsels. Nu de wet deze definitie hanteert, is de aparte definitie van deposito in dit besluit komen te vervallen.

Van de zijde van DNB werd de vraag opgeworpen of de rechtsvorm van de Stichting Beleggers Compensatiefonds gehandhaafd moet blijven. DNB wilde graag met het ministerie bezien hoe de organisatie voor het beheer en uitvoering van het beleggerscompensatiestelsel kan worden verbeterd. Voorts wilde DNB graag met het ministerie overleggen of en, zo ja, hoe de uitvoering van het depositogarantiestelsel mede naar aanleiding van het faillissement van Van der Hoop Bankiers moest worden aangepast. Het ministerie beziet in nauw overleg met DNB als uitvoerder van het stelsel in hoeverre de ervaringen bij Van der Hoop nopen tot aanpassing van de garantieregeling, bijvoorbeeld de samenloop van de garantieregelingen met de Faillissementswet. Mochten de uitkomsten daartoe aanleiding vormen, dan zal dit besluit worden gewijzigd. In verband met de korte termijn voor inwerkingtreding van de wet op 1 januari 2007 zullen deze wijzigingen in een apart wijzigingsbesluit hun beslag vinden. Hieronder wordt in de paragraaf "Ontwikkelingen na consultatie" ingegaan op de al doorgevoerde wijzigingen van het stelsel waartoe de ervaringen bij Van der Hoop mede hebben bijgedragen.

Daarnaast vroeg DNB aandacht voor de categorieën van personen die van de beleggerscompensatieregeling zijn uitgesloten. Deze uitsluiting was naar haar oordeel in sommige opzichten te ruim, zoals ten aanzien van familieleden tot in de tweede graad. Ook het Nivra wees erop dat het in de praktijk onwerkbaar is familieleden in de eerste en tweede graad uit te sluiten. Het Nivra vroeg zich bovendien af waarom personen die zijn belast met de wettelijke controle van de jaarrekening van een betalingsonmachtige financiële onderneming (accountants) werden uitgezonderd van de dekking van het beleggerscompensatie- en depositogarantiestelsel. Naar aanleiding van de opmerkingen van DNB en het Nivra is de uitsluiting van familieleden in de tweede graad vervallen, evenals de uitsluiting van de accountant. Voor de accountant doet het bestaan van een garantieregeling niets af aan zijn taak om de jaarrekening onafhankelijk en naar objectieve maatstaven te controleren. De AFM wees erop dat de reikwijdte van het beleggerscompensatiestelsel in artikel 8 (9 van het ontwerpbesluit) te beperkt was. Behalve beleggingsondernemingen die een vergunning hebben als bedoeld in artikel 2:96 van de wet, zouden ook beheerders van instellingen voor collectieve beleggingen in effecten (icbe's) die een vergunning als bedoeld in artikel 2:65, eerste lid, aanhef en onderdeel a, van de wet hebben, voorzover het betreft het beheren van individuele vermogens, onder het stelsel moeten vallen. Sinds de per 15 september 2005 gewijzigde Wet toezicht beleg-

gingsinstellingen (Wtb) en voortvloeiend uit de per 2001 gewijzigde richtlijn beleggingsinstellingen, is het een beheerder van icbe's (Europees paspoorthouder) toegestaan om naast het beheren van beleggingsinstellingen ook individuele vermogens te beheren (zie ook artikel 4:59, tweede lid, van de wet). Voor het beheren van individuele vermogens is geen separate vergunning op grond van de Wte 1995 vereist, terwijl de materiële eisen van de Wte 1995 voor individueel vermogensbeheer wel op deze diensten van toepassing zijn. In de wet wordt een en ander gecontinueerd en is de uitzondering op de vergunningplicht voor beheerders opgenomen in artikel 2:97, derde lid, in samenhang met artikel 2:65 van de wet. Deze wijziging is niet doorgevoerd in de BCR en zal in dit besluit worden verwerkt. Beheerders van icbe's worden, maar slechts voorzover zij individuele vermogens beheren, alsnog onder het beleggerscompensatiestelsel gebracht.

De NVB en Dufas vroegen zich af waarom professionele beleggers wel werden uitgezonderd van het beleggerscompensatiestelsel en professionele marktpartijen niet, terwijl het gaat om een vangnet voor niet-professionele partijen. Voorts vroeg de NVB zich af waarom deze partijen niet ook worden uitgezonderd van het depositogarantiestelsel. In de meeste gevallen zullen de begrippen professionele belegger en professionele marktpartij elkaar overlappen. Dit is echter niet altijd het geval. Dufas wijst er terecht op dat kleine pensioenfondsen en verzekeraars in het systeem van de wet geen professionele belegger zijn, maar wel professionele marktpartij. In het ontwerpbesluit konden kleine pensioenfondsen die met een belegd vermogen van minder dan € 25 miljoen hebben een beroep doen op het beleggerscompensatiestelsel, omdat de uitzondering "pensioenfondsen" in de BCR was vervangen door "professionele belegger". Door in bijlage A naast professionele beleggers ook professionele marktpartijen toe te voegen, wordt aangesloten bij de dekking zoals deze ook geldt onder de BCR. Bovendien kan de uitzondering in het ontwerpbesluit van de Staat der Nederlanden, provincies, gemeentes, andere decentrale publiekrechtelijke rechtspersonen en buitenlandse staten worden geschrapt. Deze vallen immers ook onder de definitie van professionele marktpartij. Bijlage B bevat een vergelijkbare lijst met uitzonderingen op het depositogarantiestelsel. In het ontwerpbesluit worden banken, beleggingsinstellingen, pensioenfondsen, banken, verzekeraars en overheidslichamen afzonderlijk genoemd. Deze zullen worden vervangen door de overkoepelende begrippen van professionele beleggers en professionele marktpartijen. Dit doet recht aan het uitgangspunt dat alleen niet-professionele partijen bescherming behoeven en sluit bovendien beter aan bij de systematiek van de wet.

De NVB was van oordeel dat in kaart diende te worden gebracht in hoeverre het gebruik van de begrippen uit de wet leidt tot een uitbreiding of beperking van het aantal personen dat in aanmerking komt voor een vergoeding en welke potentiële financiële gevolgen dat heeft voor de bijdrageverplichting van financiële ondernemingen. In het kader van dit besluit is geen aanleiding gezien de dekking van de vangnetregelingen principieel te herzien. Dat neemt evenwel niet weg dat als gevolg van het aanpassen van de vangnetregelingen aan de wet en in het bijzonder de defini-

ties, de dekking op punten kan zijn gewijzigd. Dit is in zeer beperkte mate het geval voor personen die zijn uitgesloten van bescherming onder de vangnetregelingen. In de bijlagen A en B worden onder de BCR en CGR onder andere verzekeraars, pensioenfondsen, publieke lichamen afzonderlijk genoemd. Deze vallen nu onder de definities van professionele belegger of professionele marktpartijen. De reikwijdte van de begrippen professionele belegger en professionele marktpartij is ruimer dan de som van de afzonderlijke onderdelen die hierdoor worden vervangen. Zo kunnen bij algemene maatregel van bestuur bepaalde personen worden aangewezen als professionele marktpartij en dus worden uitgesloten van de dekking. Deze beperking is echter beperkt en in lijn met het doel van de vangnetregeling om bescherming te bieden aan niet-professionele partijen. Voor het overige heeft het aanpassen van de BCR en de CGR aan de definities van de wet geen consequenties. De definitie van deposito is ongewijzigd gebleven en de definities van beleggingsonderneming vervangt de definitie van effecteninstelling één op één. De definitie van financieel instrument in de wet komt grotendeels overeen met de definitie van effect in de Wte 1995.

De NVB had haar twijfels of met het begrip "groep" in de artikelen 11, derde lid, 13, vierde lid, en 21, derde lid (12, derde lid, 14, derde lid, en 23, derde lid, van het ontwerpbesluit) de definitie van groep in het Burgerlijk Wetboek werd bedoeld. Dat was inderdaad niet het geval. Het begrip groep zoals dat in dit besluit wordt gehanteerd, is ruimer dan de definitie in het Burgerlijk Wetboek. Ter verduidelijking is in het besluit een definitie van groep opgenomen. Hierbij is aangesloten bij de omschrijving van groep in de artikelen 3:16 en 3:88 van de wet. Voor de uitgebreide toelichting hierop wordt verwezen naar de toelichting bij deze artikelen. In de bijlagen onder A5 en B6 wordt wel aangeknoopt bij de definitie van groep als bedoeld in artikel 24a van Boek 2 van het Burgerlijk Wetboek.

De NVB en Dufas merkten op dat in artikel 1:28 van de wet werd gesproken over "representatieve vertegenwoordigingen" en in het besluit over "bij ministeriële regeling aangewezen representatieve organisaties". Zij vroegen zich af of een verschil was beoogd. Dat was niet het geval. In het besluit wordt aangesloten bij de wet. Het is ook niet nodig representatieve vertegenwoordigingen bij ministeriële regeling aan te wijzen. De representatieve vertegenwoordigingen zullen doorgaans de vertegenwoordigingen zijn van de financiële ondernemingen die onder het beleggerscompensatie- of depositogarantiestelsel vallen. Deze zijn genoegzaam bekend.

Volgens de NVB was de maximale bijdrage van vijf procent van het eigen vermogen, als bedoeld in artikel 17, tweede lid, (18, tweede lid, van het ontwerpbesluit) te hoog en zou een maximum van één procent toereikend zijn. De NVB wees erop dat met de omvang van het beleggerscompensatiefonds het overgrote deel van de gedupeerden zal kunnen worden opgevangen. Hoewel dat inderdaad de verwachting is, moet gewaarborgd blijven dat ook in uitzonderlijke gevallen, wanneer de kosten van de regeling het vermogen van het fonds overschrijden, beleggers kunnen worden gecompenseerd. Alles afwegende heb ik besloten om de maximale bijdrage voor beleggingsondernemingen niet zijnde banken te verlagen naar drie procent

van het eigen vermogen. De maximale bijdrage op grond van artikel 17, eerste lid, (18, eerste lid, van het ontwerpbesluit) (beleggerscompensatiestelsel voor banken-beleggingsondernemingen) en artikel 23, eerste lid, (25, eerste lid, van het ontwerpbesluit) (depositogarantiestelsel) blijft vijf procent. Voor de financiering van de uitkeringen op grond van het beleggerscompensatiestelsel voor banken en het depositogarantiestelsel kan immers geen beroep worden gedaan op het beleggerscompensatiefonds voor een eerste uitkering.

Ten aanzien van artikel 17, derde lid, (18, derde lid, van het ontwerpbesluit) vroeg de NVB op welke gronden DNB een lager percentage kan vaststellen voor de bijdrage van een financiële onderneming aan het beleggerscompensatiestelsel en bij welke solvabiliteits- en liquiditeitspositie dat het geval is. Een maximumbijdrage moet voorkomen dat de verplichting bij te dragen aan de vangnetregelingen ertoe leidt dat andere financiële ondernemingen in de problemen komen. Het kan echter voorkomen dat zelfs de maximumbijdrage een te zware wissel trekt op een financiële onderneming. DNB heeft in dat geval de mogelijkheid de bijdrage voor deze financiële onderneming te verlagen. DNB zal dat in de eerste plaats kunnen doen indien de financiële onderneming in liquiditeitsproblemen dreigt te komen. De eisen die op grond van artikel 3:63 van de wet aan de minimumomvang en de samenstelling van de liquiditeitspositie worden gesteld, kunnen hierbij leidinggevend zijn. Daarnaast zal DNB de bijdrage kunnen verlagen indien de solvabiliteit van de financiële onderneming het wettelijk minimum op grond van artikel 3:57 van de wet benadert. Het voorgaande geldt eveneens voor artikel 23, tweede lid, (25, tweede lid, van het ontwerpbesluit) dat de maximumbijdrage in het kader van het depositogarantiestelsel regelt en gelijklopend is aan artikel 17, derde lid (18, derde lid, van het ontwerpbesluit).

De NVB en Dufas vroegen hoe de bewijspositie van de aanvrager is geregeld ten aanzien van de juistheid van de door de aanvrager verstrekte gegevens. In lijn met de systematiek van de wet, bijvoorbeeld bij de vergunningaanvraag, is het aan de aanvrager om aan te tonen dat hij een vordering heeft die voor vergoeding in aanmerking komt. Het is daarbij ook aan de aanvrager om aan te tonen dat de door hem in dat kader overgelegde gegevens juist zijn. Afhankelijk van de financiële onderneming, kan het om vele duizenden gedupeerden gaan die een beroep doen op de garantieregeling.

De NVB en Dufas vroegen wat de criteria zijn voor het vaststellen of personen mede veroorzaker zijn van dan wel voordelen hebben gehaald uit de betalingsonmacht van de financiële onderneming. Het besluit hanteert hiervoor geen zelfstandige criteria. Van medeveroorzaker zal bijvoorbeeld sprake kunnen zijn als de bestuurder aansprakelijk is in de zin van het Burgerlijk Wetboek. Voor het vaststellen of personen voordeel hebben gehaald uit de betalingsonmacht van de financiële ondernemingen kan de actio pauliana aanknopingspunten bieden.

Dufas vroeg zich af hoe besluiten worden genomen na overleg met representatieve vertegenwoordigingen. De REB en Euronext hadden graag gezien dat “na overleg” wordt gewijzigd in “in overleg”. Banken en beleggingsondernemingen worden over verschillende onderwerpen

van het beleggerscompensatie- en het depositogarantiestelsel geraadpleegd door DNB. Op grond van de richtlijnen moet DNB, in beginsel, binnen drie maanden na het vaststellen van betalingsonmacht bij een financiële onderneming tot uitkering over kunnen gaan. De stelsels vereisen daartoe een slagvaardig optreden van de uitvoerder, DNB. Tegelijkertijd moet gewaarborgd blijven dat de sector nauw betrokken blijft bij de toepassing van de stelsels. In het licht hiervan is ervoor gekozen de woorden “na overleg” te handhaven. Hiermee wordt tot uitdrukking gebracht dat DNB de sector moet raadplegen, maar dat het uiteindelijke woord aan DNB is. Het is wenselijk dat er één instantie is die knopen kan doorhakken. Dit voorkomt vertraging bij de toepassing van de stelsels.

De REB en Euronext toonden zich in een gezamenlijke reactie verheugd met het toegezegde onderzoek naar de criteria voor de vaststelling van het doelvermogen van het beleggerscompensatiefonds. In hun reactie noemen zij enkele factoren waarmee naar hun oordeel rekening dient te worden gehouden bij de vaststelling van het doelvermogen. Deze factoren zullen voorzover mogelijk worden betrokken bij onderzoek.

Verschillende opmerkingen van de REB en Euronext hadden betrekking op de wijze waarop het beleggerscompensatiestelsel wordt gefinancierd.

In de eerste plaats wezen zij erop dat het niet in overeenstemming is met de doelstelling van de wet, te weten cross sectorale harmonisatie, om verschillende financieringswijzen te hanteren voor het beleggerscompensatie- en depositogarantiestelsel. Zij pleitten voor de invoering van ex post financiering van het beleggerscompensatiestelsel. Bij de totstandkoming van de BCR is ervoor gekozen een fonds omdat de kleinere beleggingsondernemingen die op de markt actief zijn. Door middel van een fonds is verzekerd dat DNB op korte termijn beleggers kan vergoeden.

Verder waren de REB en Euronext van oordeel dat de minimumbijdrage aan het fonds per jaar van € 750.000 te hoog was. Het minimumbedrag dat jaarlijks aan het fonds moet worden bijgedragen is gekoppeld aan het doelvermogen van het fonds en het streven om het fonds binnen afzienbare termijn te vullen. Indien wordt besloten het doelvermogen aan te passen, zal ook worden bezien in hoeverre de jaarlijkse bijdrage moet worden bijgesteld.

De REB en Euronext pleitten er voorts voor beleggingsondernemingen die uitsluitend diensten verrichten voor professionele partijen, uit te sluiten van deelname aan het beleggerscompensatiestelsel. Dit zou ook van invloed moeten zijn voor de hoogte van het doelvermogen van het fonds. De bijdrage aan het fonds bestaat uit een vast bedrag dat voor alle beleggingsondernemingen gelijk is en een variabel bedrag dat afhankelijk is van het aantal cliënten van een beleggingsonderneming die beschermd wordt door het stelsel. Beleggingsondernemingen met louter professionele cliënten hoeven alleen de vaste bijdrage te voldoen. Boven genoemde punten over de financiering van het beleggerscompensatiestelsel zullen voorzover mogelijk worden betrokken in het onderzoek naar de criteria voor het vaststellen van het doelvermogen.

Voorts vroegen de REB en Euronext zich af of er in het besluit bewust geen onderscheid wordt gemaakt tussen beleggingsondernemingen en beleggingsinstellingen. Beleg-

gingsondernemingen zijn in de wet gedefinieerd als degene die een beleggingsdienst verleent. Het beleggerscompensatiestelsel is van toepassing op beleggingsondernemingen die een vergunning hebben op grond van artikel 2:96 van de wet, banken met een vergunning op grond van artikel 2:11 en financiële instellingen met een verklaring als bedoeld in artikel 3:110 van de wet waaraan het is toegestaan beleggingsdiensten te verrichten, alsmede beheerders van icbe's op grond van artikel 2:65 van de wet voorzover het betreft het beheren van individuele vermogens. Alleen financiële ondernemingen met een van bovengenoemde vergunningen is het toegestaan beleggingsdiensten te verlenen. Beleggingsfondsen verlenen geen beleggingsdiensten als gedefinieerd in de wet en zijn dus geen beleggingsonderneming in de zin van de wet.

De REB en Euronext merkten ten aanzien van artikel 15, tweede lid, (16, tweede lid, van het ontwerpbesluit) op dat wanneer DNB en representatieve vertegenwoordigingen geen overeenstemming over de omslag bereiken, een voorschot van 90 procent te hoog is. Eerder moest worden gedacht aan een percentage van 50 procent. Met de REB en Euronext ben ik van mening dat een voorschot van 90 procent hoog is. Ik heb dit verlaagd naar 70 procent. Hiermee is gegarandeerd dat DNB tijdig het gros van de vorderingen kan vergoeden zonder dat de financiële ondernemingen hierdoor onevenredig worden geraakt. Voorts is de redactie van dit artikel aangepast. Het ontwerpbesluit sprak over het vaststellen van een voorschot zolang DNB en de representatieve vertegenwoordiging geen overeenstemming hebben bereikt. Uitgangspunt van het besluit is echter dat DNB besluiten neemt na overleg met de representatieve organisaties. Hoewel gestreefd dient te worden naar overeenstemming, is dit niet noodzakelijk. In het besluit is nu bepaald dat DNB een voorlopig voorschot kan vaststellen, wanneer DNB hierover nog geen overleg heeft gevoerd met de representatieve vertegenwoordigingen. Deze wijziging geldt ook voor de artikelen 12, tweede lid, 14, derde lid, en 22, tweede lid, (13, derde lid, 15, derde lid, en 22, tweede lid, van het ontwerpbesluit) die een gelijklopende bepaling bevatten.

De REB en Euronext waren verder van oordeel dat DNB pas mag overgaan tot verhoging van de totale jaarlijkse bijdrage in overleg met de representatieve vertegenwoordigingen. Naar aanleiding van de opmerking van de REB en Euronext is het besluit op dit punt aangepast. Voor wat betreft de discussie tussen "in overleg" en "na overleg" wordt verwezen naar wat hierover al is opgemerkt.

Ten aanzien van artikel 17 (18 van het ontwerpbesluit) vroegen de REB en Euronext waarom, indien de solvabiliteits- of liquiditeitspositie daartoe aanleiding geeft, voor banken wel een lagere bijdrage kon worden vastgesteld, maar niet voor beleggingsondernemingen. Deze omissie is hersteld. Ook voor beleggingsondernemingen kan DNB, indien de solvabiliteitspositie daartoe aanleiding geeft, een lagere bijdrage vaststellen. Verlaging op basis van de liquiditeitspositie is bij beleggingsondernemingen niet aan de orde omdat daarop geen toezicht wordt gehouden.

Het Verbond vroeg aandacht voor de gegevens die op grond van artikel 2 van het ontwerpbesluit zouden moeten worden overgelegd bij een portefeuilleoverdracht. Het bepaalde in artikel 2 van het ontwerpbesluit week naar het

oordeel van het Verbond af van de praktijk. In overleg met het Verbond en DNB is artikel 2 van het besluit aangepast. Uitgangspunt hierbij is geweest dat op grond van het besluit niet meer gegevens overlegd hoeven worden dan thans in de praktijk het geval is.

Naast de besproken opmerkingen hebben verschillende organisaties redactioneel commentaar geleverd. Dit commentaar heeft tot aanpassingen en verduidelijkingen in besluit en toelichting geleid.

Ontwikkelingen na consultatie

Tijdens het Algemeen Overleg met de vaste commissie voor Financiën van de Tweede Kamer over het faillissement van Van der Hoop Bankiers⁶⁵ is de vraag gesteld of de vergoeding die rekeninghouders op basis van de depositogarantieregeling ontvangen, moet worden verhoogd, mede in het licht van hogere vergoedingen die in enkele andere lidstaten van de Europese Unie bestaan. In het vijfde nader verslag bij het voorstel van de wet is de vraag gesteld of de regering bereid is dit bedrag, gelet op de stijging van de spaartegoeden, te verhogen tot bijvoorbeeld € 40.000⁶⁶.

Bij brief van 21 maart 2006⁶⁷ heb ik de Tweede Kamer bericht de maximale vergoeding op grond van het depositogarantiestelsel te verhogen van € 20.000 tot € 40.000 en dit te combineren met de invoering van een eigen risico om het risicobewustzijn bij depositohouders en banken te vergroten. Een eigen risico is bedoeld om ongewenst en onafgewogen risicozoekend gedrag dat wordt ingegeven door de aanwezigheid van een garantieregeling, het zogenaamde 'moral hazard', zoveel mogelijk te beperken. De richtlijn depositogarantiestelsels staat lidstaten toe een eigen risico te introduceren van maximaal tien procent over € 22.222. Daarboven mag een hoger percentage worden gehanteerd. De NVB is verdeeld over de wijze waarop een eigen risico moet worden vormgegeven en heeft twee opties aan mij voorgelegd. De eerste optie is een vast eigen risico van tien procent in mindering te brengen op het maximum garantiebedrag van bruto € 40.000. Vooral de middelgrote en grote banken zijn hier voorstander van. Argument hiervoor is het beperken van ongewenst risicovol gedrag van alle spaarders, ook de kleine. De tweede optie is om een getrap eigen risico op te nemen waarbij tot € 20.000 een risicovrije voet wordt opgenomen en over het gedeelte van € 20.000 tot € 40.000 een eigen risico van bijvoorbeeld 20 procent. Deze optie geniet de voorkeur van de kleine banken. Zij zijn van mening dat voorkomen moet worden dat voor de kleine spaarders een verslechtering optreedt ten opzicht van de situatie onder de CGR. Gezien het uitgangspunt van het beperken van ongewenst risicovol gedrag, was in het concept ontwerpbesluit geen risicovrije voet opgenomen. De Tweede Kamer heeft bij motie van het lid Heemskerk c.s.⁶⁸ evenwel verzocht om het eigen risico binnen het depositogarantiestelsel ten aanzien van de eerste € 20.000 ongedaan te maken. In het licht hiervan wor-

⁶⁵ Kamerstuk 30 300 IXB, nr. 29.

⁶⁶ Kamerstuk 29 708, nr. 28.

⁶⁷ Kamerstuk 30 300 IXB, nr. 30.

⁶⁸ Kamerstuk 29 708, nr. 59.

den vorderingen op grond van het depositogarantiestelsel tot € 20.000 volledig voldaan en het meerdere tot € 40.000 voor 90 procent. Daarmee blijft de garantie voor de kleine spaarders 100 procent en verandert er voor hen niets ten opzichte van de situatie onder CGR. Door handhaving in het ontwerpbesluit van een eigen risico van tien procent voor bedragen tussen de € 20.000 en € 40.000 wordt voor grotere spaarders toch een prikkel geïntroduceerd waarmee risicozoekend gedrag zoveel mogelijk wordt ontmoedigd.

Voor de goede orde wordt opgemerkt dat het eigen risico uitsluitend betrekking heeft op de depositogarantieregeling en niet op een eventuele vergoeding uit de boedel. Rekeninghouders kunnen hun gehele vordering, minus de uitkering uit het garantiestelsel, indienen bij de curator. Het bedrag dat als eigen risico in mindering is gebracht op de uitkering, kan dus op de boedel worden verhaald. Een rekenvoorbeeld kan dit verduidelijken. Een rekeninghouder met een deposito van € 10.000 (die volledig in het risicovrije deel valt) krijgt uit het garantiestelsel € 10.000 vergoed. Hem resteert geen vordering meer op de boedel. Een rekeninghouder met een tegoed van € 100.000 krijgt uit het garantiestelsel € 20.000 (risicovrij) plus € 18.000 (€ 20.000 minus eigen risico van tien procent van € 2.000): in totaal € 38.000. Hem resteert een vordering op de boedel van € 62.000 (zijn vordering van € 100.000 minus de ontvangsten uit het garantiestelsel van € 38.000).

Nota van toelichting Stb. 2009, nr. 277

Algemeen

Met dit besluit zijn enkele wijzigingen aangebracht in de regeling van het depositogarantiestelsel om uitvoering te geven aan een recente EU-richtlijn. Het betreft in het bijzonder de invoering van de verplichting voor banken om mee te delen dat, in voorkomend geval, een bepaalde vordering niet voor voldoening ingevolge het depositogarantiestelsel in aanmerking komt, en de invoering van de verplichting voor de Nederlandsche Bank NV (DNB) om samen te werken met de uitvoerder van een depositogarantiestelsel in een andere lidstaat. Daarnaast wordt de vaststelling van de maximale vergoeding van € 100.000 definitief geformaliseerd.

Op grond van richtlijn nr. 1994/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PbEG L 135), dienen lidstaten een stelsel van depositogarantie in te voeren dat tot doel heeft depositohouders te compenseren in het geval een bank niet in staat is te voldoen aan haar verplichtingen die voortvloeien uit vorderingen uit deposito's. Deze richtlijn wordt hierna de «DGS-richtlijn» genoemd.

Op 11 maart 2009 is de richtlijn nr. 2009/14/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie tot wijziging van Richtlijn 94/19/EG inzake de depositogarantiestelsels wat dekking en uitbetalingstermijn betreft (PbEU L 68) vastgesteld. Deze richtlijn wijzigt de DGS-richtlijn en wordt hieronder de «wijzigingsrichtlijn» genoemd.

De belangrijkste wijzigingen van de DGS-richtlijn betreffen de maximumvergoeding en de termijn waarbinnen deze moet zijn uitgekeerd. De maximumvergoeding was op grond van de oorspronkelijke DGS-richtlijn minimaal een bedrag van € 20.000. Dit bedrag wordt als volgt verhoogd. Vanaf 30 juni 2009 moet de dekking minimaal € 50.000 bedragen. Dit is, net als voorheen, een minimumharmonisatie; lidstaten mogen een hoger maximumbedrag vaststellen. Uiterlijk op 31 december 2010 zorgen de lidstaten ervoor dat de maximale dekking € 100.000 is, met dien verstande dat de Commissie van de Europese Gemeenschappen aan het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie een voorstel zal doen voor wijziging van dit bedrag, indien zij tot de conclusie komt dat deze verhoging en deze harmonisatie niet zijn aangewezen en niet voor alle lidstaten financieel haalbaar zijn. Het thans in de wijzigingsrichtlijn opgenomen bedrag van € 100.000 is een geharmoniseerd maximumbedrag; het staat lidstaten niet vrij een hoger maximumbedrag vast te stellen.

Voor de goede orde wijs ik nog op het volgende. Artikel 1, onderdeel 2, van de wijzigingsrichtlijn schrijft voor dat de lidstaten zorg ervoor dragen dat de depositogarantiestelsels in de gevallen, bedoeld in artikel 4, eerste tot en met vierde lid, van de DGS-richtlijn, met elkaar samenwerken. In dit verband is in punt (9) van de considerans bij de wijzigingsrichtlijn opgemerkt dat de «lidstaten depositogarantieregelingen [moeten] aanmoedigen te overwegen afspraken te maken over hun wederzijdse verplichtingen dan wel be-

staande afspraken daarover te verbeteren». In afwachting van de omzetting van artikel 4, vijfde lid, van de DGS-richtlijn op wetsniveau, kunnen de nationale banken en de uitvoerders van de depositogarantiestelsels zich op artikel 10 EG-Verdrag (beginsel van Gemeenschapstrouw) baseren om de verplichting van bedoeld artikel in de DGS-richtlijn te effectueren.

Administratieve lasten

Het besluit leidt niet tot een verhoging van administratieve lasten.

Wat niet tot een verhoging van de administratieve lasten leidt, maar wel tot mogelijke extra kosten, is de door de richtlijn voorgeschreven vaststelling van de maximumvergoeding op € 100.000; wanneer het depositogarantiestelsel in werking wordt gesteld in verband met de betalingsonmacht van een bank, zullen de uitgekeerde vergoedingen over andere banken worden omgeslagen. Dit is overigens, strikt genomen, geen gevolg van dit besluit, maar van de richtlijnverplichting om de maximumvergoeding op € 100.000 te stellen.

Nota van toelichting (Stb. 2009, nr. 306)

Algemeen

Artikel 3:266 van de Wet op het financieel toezicht (hierna Wft) betreft de deelname aan het Nederlandse beleggerscompensatiestelsel of depositogarantiestelsel (vangnetregeling) door bepaalde financiële ondernemingen met zetel in een andere lidstaat die hun bedrijf vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor uitoefenen. Het vijfde lid van dat artikel bepaalt dat bij algemene maatregel van bestuur nadere regels worden gesteld betreffende die deelname. Met de onderhavige wijziging van het Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie is in die nadere regels voorzien.

De richtlijn inzake depositogarantiestelsels 1 en die inzake beleggerscompensatiestelsels 2 schrijven voor dat lidstaten dienen te beschikken over een depositogarantiestelsel of beleggerscompensatiestelsel waartoe bijkantoren van een bank of beleggingsonderneming met zetel in een andere lidstaat kunnen toetreden wanneer de vangnetregeling in die lidstaat een beperktere dekking kent dan de vangnetregeling in de lidstaat waar het bijkantoor gevestigd is. Hierin voorziet artikel 3:266 Wft. De richtlijnen schrijven ter zake van deze deelname eveneens voor dat de lidstaten algemene en objectief toegepaste voorwaarden stellen voor de aanvullende deelname. Het vijfde lid van artikel 3:266 Wft voorziet in een rechtsbasis om deze nadere voorwaarden bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen. Met de onderhavige wijziging van het besluit wordt hierin voorzien.

Nog een opmerking vooraf betreffende de terminologie: het depositogarantiestelsel en het beleggerscompensatiestelsel vormen tezamen de vangnetregeling. Hieronder zal kortheidshalve niet steeds zowel het depositogarantiestelsel als het beleggerscompensatiestelsel, worden genoemd. Opmerkingen betreffende het depositogarantiestelsel moeten worden geacht – al dan niet mutatis mutandis – mede betrekking te hebben op het beleggerscompensatiestelsel, tenzij uit de context anders blijkt of anders is vermeld.

De richtlijnen voorzien in een minimumharmonisatie. Dit betekent dat het lidstaten vrij staat een ruimere dekking te bieden dan het door de richtlijnen voorgeschreven minimum. Die ruimere dekking kan gelegen zijn in de hoogte van de dekking als ook in de reikwijdte van de dekking. Door de minimumharmonisatie is het mogelijk dat banken of beleggingsondernemingen die hun bedrijf uitoefenen vanuit een in een andere lidstaat gelegen bijkantoor in die lidstaat een concurrentievoordeel of -nadeel hebben door de verschillen in dekking tussen de vangnetregeling in de lidstaat waar de bank of beleggingsonderneming haar zetel heeft en de vangnetregeling van de lidstaat waar het bijkantoor van die bank of beleggingsonderneming is. Om dit concurrentievoordeel of -nadeel te beperken dan wel waar mogelijk weg te nemen, zijn niet alleen beperkingen gesteld aan het gebruik van informatie over toepasselijke vangnetregelingen voor reclaimedoeleinden (zie artikel 3:264 Wft). De mogelijkheid van aanvullende deelname maakt het mogelijk het concurrentienadeel, vanwege een ruimere dekking van de vangnetregeling in de lidstaat van vestiging van het bijkantoor dan de vangnetregeling in de lidstaat van herkomst, op

te heffen. Tevens zorgt de aanvullende deelname ervoor dat depositohouders in de lidstaat van ontvangst dezelfde bescherming genieten wanneer zij deposito's aanhouden bij het bijkantoor als wanneer zij deposito's aanhouden bij banken met zetel in die lidstaat.

Paragraaf 6.4 beschrijft de te doorlopen procedure wanneer een bank, beleggingsonderneming of financiële instelling met zetel in een andere lidstaat die haar bedrijf uitoefent vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor, aanvullend wil deelnemen aan de Nederlandse vangnetregeling. In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat de toepasselijke vangnetregeling in de lidstaat van herkomst een beperktere dekking biedt dan de Nederlandse vangnetregeling. Vervolgens zal aan een aantal voorwaarden moeten zijn voldaan alvorens van aanvullende deelname sprake kan zijn.

Het depositogarantiestelsel heeft tot doel de financiële stabiliteit te waarborgen en depositohouders te beschermen. De financiële stabiliteit is gediend bij een depositogarantieregeling die al dan niet potentiële depositanten het vertrouwen geeft dat hun tegoeden daadwerkelijk gedekt worden door de vangnetregeling; dit vertrouwen helpt namelijk een run op een bank te voorkomen wanneer er geluiden naar buiten komen dat zij in de problemen zou zijn. Het is daarom zowel in de vormgeving van de vangnetregeling als bij het realiseren van een aanvullende deelname zaak dat het vertrouwen in de werking van de vangnetregeling niet wordt geschaad. De toepassing van het depositogarantiestelsel is een complexe aangelegenheid en brengt, zo heeft de ervaring geleerd, de nodige operationele en juridische verwickelingen met zich mee. Wanneer bij het activeren van het depositogarantiestelsel niet één maar twee regelingen opererend onder twee verschillende rechtsstelsels zijn betrokken, neemt de complexiteit toe. Hierbij moet worden gedacht aan onderwerpen als de vaststelling van de betalingsonmacht, de afhandeling van aanvragen, de uitkeringstermijn, verrekening, de samenloop van de vangnetregeling met het insolventierecht en subrogatie. Alvorens de aanvullende deelname kan worden gerealiseerd, zal dan ook moeten komen vast te staan hoe met de betrokken juridische en operationele aspecten wordt omgegaan. De aanvullende deelname aan het Nederlandse depositogarantiestelsel moet daadwerkelijk bescherming bieden aan depositanten. Wanneer over de effectiviteit van die bescherming twijfel zou kunnen bestaan of in de praktijk de afwikkeling niet goed zou verlopen, zou dit de werking van de vangnetregeling ondermijnen doordat het vertrouwen van depositanten in het depositogarantiestelsel is aangetast. In dit kader merk ik op dat bij het sluiten van de overeenkomst voldoende aannemelijk dient te zijn dat het buitenlandse depositogarantiestelsel haar verplichtingen in geval van een eventuele deconfiture zal kunnen nakomen. Benadrukt wordt dat, wanneer zich een deconfiture zou voordoen, het Nederlandse depositogarantiestelsel slechts een aanvullende uitkering doet. Dat heeft als consequentie dat het Nederlandse depositogarantiestelsel niet tot uitkering overgaat indien het buitenlandse depositogarantiestelsel geen uitkering heeft vastgesteld. Daarom moet reeds bij het maken van afspraken met de uitvoerder van het depositogarantiestelsel in de andere lidstaat en de

betrokken financiële onderneming in het kader van de toetreding tot het Nederlandse depositogarantiestelsel voldoende aannemelijk zijn dat het buitenlandse depositogarantiestelsel aan haar verplichtingen kan voldoen, aangezien anders de geloofwaardigheid van het Nederlandse depositogarantiestelsel zou worden ondermijnd.

In dat licht moeten ook de voorwaarden worden gezien die worden gesteld; zo moet vooraf duidelijk zijn wat de op beide stelsels rustende financiële en andere verplichtingen zijn en mogen er geen financiële risico's aan de aanvullende deelname en activering van de vangnetregeling kleven waarvan onduidelijk is voor wiens rekening en risico deze komen. Voor het inroepen van de voorwaarde inzake de financiële stabiliteit zal bijvoorbeeld sprake kunnen zijn indien er een ernstige situatie in de lidstaat van herkomst of bij de bank of beleggingsonderneming is. De richtlijnen depositogarantiestelsels en beleggerscompensatiestelsels schrijven voor dat elke lidstaat op zijn grondgebied een depositogarantiestelsel en beleggerscompensatiestelsel opricht met als doelen het bevorderen van de stabiliteit van de financiële sector en de bescherming van depositohouders en beleggers. Wanneer de aanvullende deelname door een bank of beleggingsonderneming die doelen zou ondermijnen vanwege de economische situatie in de lidstaat van herkomst dan wel de situatie van de betrokken bank of beleggingsonderneming, zou het realiseren van de aanvullende deelname de vangnetregeling in de lidstaat van ontvangst zodanig kunnen beïnvloeden dat de lidstaat van ontvangst daardoor zelf niet meer aan zijn verplichting onder de richtlijn zou kunnen voldoen. Een redelijke uitleg van de richtlijn brengt met zich mee dat de richtlijnverplichting om een mogelijkheid tot aanvullende deelname te creëren niet zo ver kan gaan dat deze ook geldt ingeval bij voorbaat duidelijk is dat door de aanvullende deelname de continuïteit van de vangnetregeling in de lidstaat van ontvangst in gevaar komt. Bij de toepassing van de voorwaarde met betrekking tot financiële stabiliteit past echter grote terughoudendheid, gegeven het bestaan van de interne markt, het uitgangspunt van home country control en het feit dat het depositogarantiestelsel juist tot doel heeft depositohouders te beschermen en de aanvullende deelname meer specifiek om depositanten in een lidstaat dezelfde mate van bescherming te bieden.

Er dient een samenwerkingsovereenkomst te worden gesloten tussen DNB als uitvoerder van de Nederlandse vangnetregeling en de uitvoerder van de toepasselijke vangnetregeling in de lidstaat van herkomst (zie bijlage II bij de richtlijn depositogarantiestelsels en bijlage II bij de richtlijn beleggerscompensatie). Verder dient een overeenkomst te worden gesloten tussen DNB en de bank of beleggingsonderneming die de aanvullende dekking wenst. Deze tweede overeenkomst zal in de praktijk niet worden gesloten voordat de samenwerkingsovereenkomst tussen beide uitvoerders tot stand is gekomen. In deze overeenkomsten worden in ieder geval de operationele en juridische aspecten van de uitvoering van de vangnetregeling vastgelegd.

Met betrekking tot de stand van zaken inzake de richtlijn depositogarantiestelsels wordt het volgende opgemerkt. Op 11 maart 2009 is de richtlijn nr. 2009/14/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie tot wijziging van Richtlijn 94/19/EG inzake de depositogarantiestel-

sels wat dekking en uitbetalingstermijn betreft (PbEU L 68) vastgesteld (hierna: wijzigingsrichtlijn). Voor zover hier van belang, schrijft de wijzigingsrichtlijn een minimumbedrag van de door het depositogarantiestelsel uit te keren vergoeding voor van € 50.000. Tot 30 juni 2009 is het minimumbedrag nog € 20.000. Voorts bepaalt de wijzigingsrichtlijn dat op 31 december 2010 de vergoeding € 100.000 bedraagt, tenzij de Europese Commissie voor 31 december 2009 tot de conclusie komt dat dat bedrag niet passend is of niet voor alle lidstaten financieel uitvoerbaar is. Het bedrag van € 100.000 is geen minimumbedrag maar een vast bedrag voor alle lidstaten. Een en ander betekent dat, behoudens een andersluidende conclusie van de Europese Commissie voor 31 december 2009, het belang van de onderhavige wijziging van het Besluit aan belang inboet. Wanneer het bedrag in alle lidstaten gelijk is, is de hoogte van het bedrag immers geen reden meer om aanvullend deel te nemen aan een depositogarantiestelsel in een andere lidstaat. Voorkomen moet evenwel worden dat voor 31 december 2010 een bank met zetel in een andere lidstaat aanvullend kan deelnemen aan het Nederlandse depositogarantiestelsel zonder dat DNB daaraan eisen kan stellen.

Met betrekking tot het beleggerscompensatiestelsel wordt opgemerkt dat op dit moment het maximumbedrag € 20.000 is. Dit bedrag is niet hoger dan in andere lidstaten. Daardoor wordt er thans niet aanvullend deelgenomen aan het Nederlandse beleggerscompensatiestelsel. Om met eventuele toekomstige ontwikkelingen rekening te houden, wordt in het onderhavige Besluit ook de aanvullende deelname aan het Nederlandse beleggerscompensatiestelsel geregeld. Overigens bestaat er geen voornemen om het beleggerscompensatiestelsel te wijzigen.

Administratieve lasten

Tot «administratieve lasten» worden niet gerekend de lasten gerekend voor ondernemingen met zetel buiten Nederland. In die zin brengt het onderhavige besluit geen administratieve lasten met zich mee. Dit besluit brengt een zeer geringe toename van kosten voor ondernemingen met zetel buiten Nederland met zich mee. In de voorheen bestaande situatie kon een financiële onderneming met zetel in een andere lidstaat die haar bedrijf uitoefent vanuit een in Nederland gelegen bijkantoor, bij gebreke aan een besluit als de onderhavige, aanvullend aan de Nederlandse vangnetregeling deelnemen zonder dat daarvoor formeel enige informatie behoefde te worden overgelegd en zonder dat daaraan enige voorwaarden werden gesteld. Op grond van de onderhavige wijziging kan de desbetreffende onderneming slechts dan aanvullend aan de Nederlandse vangnetregeling deelnemen indien zij de nodige informatie heeft overgelegd, met DNB een overeenkomst heeft gesloten, en aan enkele andere voorwaarden is voldaan. De voorwaarden die met deze wijziging zijn geïntroduceerd brengen slechts eenmaal kosten met zich mee, namelijk wanneer een financiële onderneming tot de Nederlandse vangnetregeling wil toetreden. De toename van deze kosten is gering. Bovendien betreft het slechts de ondernemingen die voornemens zijn aanvullend deel te nemen aan de Nederlandse vangnetregeling. Voor zover ik weet is er thans slechts in de orde van grootte van één onderneming die overweegt aanvullend deel te nemen.

Het besluit is ter informatie naar het Adviescollege toetsing administratieve lasten gezonden. Dit adviescollege heeft laten weten dat het wetsvoorstel niet aan haar voor advies hoeft te worden voorgelegd. Een en ander is ambtelijk afgehandeld.

Nota van toelichting (Stb. 2015, nr. 434)

Algemeen

[paragraaf 1-5 zijn verplaatst naar paragraaf 6.4 (art. 29.01 e.v.) (red.).]

6. Administratieve lasten en nalevingskosten

Het onderhavige besluit brengt in verband met de wijziging van de financiering van het depositogarantiestelsel administratieve lasten met zich. Met betrekking tot die lasten wordt het volgende opgemerkt.

Ten behoeve van de ex ante financiering van het depositogarantiestelsel zal DNB ieder kwartaal de basisbijdragen en de risicogedifferentieerde bijdragen voor alle banken vaststellen. Hiertoe heeft DNB per bank periodiek data nodig over het bedrag van de deposito's die door het depositogarantiestelsel gegarandeerd worden en over de risico-indicatoren. Om DNB in staat te stellen de bijdragen te berekenen, moeten de banken ieder kwartaal de benodigde data aan DNB verstrekken. De banken zijn reeds verplicht om ieder kwartaal de data met betrekking tot de risico-indicatoren aan DNB te rapporteren, wat daarom geen verandering betekent wat betreft administratieve lasten. Het periodiek rapporteren van data over het bedrag van de gegarandeerde deposito's brengt wel administratieve lasten met zich. Voor deze rapportage aan DNB wordt gebruik gemaakt van een rapportage-format. De wettelijke basis voor deze rapportage is gelegen in artikel 26a, eerste lid, van het Besluit prudentiële regels Wft. Banken zijn op basis van deze wettelijke bepaling reeds verplicht om te beschikken over procedures en maatregelen die waarborgen dat de voor uitvoering van de vangnetregelingen noodzakelijke gegevens actueel bij worden gehouden en adequaat zijn vastgelegd. Aangezien deze gegevens ieder kwartaal nodig zijn voor de rapportage aan DNB inzake het ex ante gefinancierde depositogarantiefonds zullen de eenmalige administratieve lasten zich beperken tot het automatiseren van deze procedures. Banken zijn op basis van de richtlijn herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen⁶⁹ reeds verplicht gegevens aan te leveren voor het opstellen van een afwikkelingsplan, wat betekent dat zij ook de gegevens over de gegarandeerde deposito's moeten aanleveren. De administratieve lasten die gepaard gaan met het automatiseren van deze procedures zijn daarmee reeds meegenomen in andere wetgeving. Deze worden hier wel inzichtelijk gemaakt, maar niet meegenomen in het administratieve lasten-kader. Wel vloeien er structurele administratieve lasten voort uit het periodiek rapporteren aan DNB en een keer per jaar laten controleren van de gegevens door een accountant.

De uitsluiting van deposito's van groot-zakelijke deposito-

houders vervalt. Hierdoor worden de administratieve lasten voor de banken verlicht. Tot nu toe werd dit onderscheid wel gemaakt en kwamen klein-zakelijke klanten wel en groot-zakelijke klanten niet in aanmerking voor garantie door het depositogarantiestelsel. Voor banken is het lastig en kostbaar om te identificeren welke deposito's toebehoren aan de categorie «kleine» zakelijke klanten die een verkorte balans mogen voeren. Dit betreft een vrij grote groep cliënten waarvoor door banken individueel moet worden vastgesteld of hun deposito's onder het depositogarantiestelsel vallen.

De richtlijn verplicht banken ook tot het informeren van de klant door middel van een informatieblad over de garantie door het toepasselijke depositogarantiestelsel. Dit dient te gebeuren bij het aangaan van een deposito-overeenkomst, en daarnaast moeten klanten eenmaal per jaar de voorgescreven informatie ontvangen. Dat leidt tot inhoudelijke nalevingskosten, aangezien banken verplicht worden bepaalde handelingen uit te voeren richting de klant. In de praktijk betekent dit dat banken hun ICT-systemen en algemene voorwaarden moeten aanpassen. Dit betreft voornamelijk eenmalige kosten. Het jaarlijks verstrekken van informatie leidt tot terugkerende, structurele kosten.

Ten slotte wordt ter uitvoering van de richtlijn de uitkerings-termijn stapsgewijs teruggebracht naar zeven werkdagen. In dat kader moeten ICT-systemen worden aangepast. Dat leidt tot incidentele kosten. Daarnaast zullen die systemen jaarlijks worden onderworpen aan een controle, hetgeen ook structurele kosten betekent. Dergelijke kosten zijn inhoudelijke nalevingskosten, aangezien het niet gaat om het aanleveren van informatie aan de toezichthouder.

Het voorgaande is weergegeven in onderstaande tabel:

Administratieve lasten en inhoudelijke nalevingskosten

x1.000 EUR	Type kosten	AL	ten laste AMvB	INK
	<i>Grootbanken</i>	1,307	203	7,103
		421	305	7,817
	<i>Kleine banken</i>	1,045	162	3,136
		523	379	1,568
Totaal	incidenteel	2,352	365	10,240
	structureel	944	683	9,385

8. Consultatie

Destijds is het ontwerpbesluit ex ante financiering depositogarantiestelsel Wft openbaar geconsulteerd. Daarom is over dit besluit niet (opnieuw) openbaar geconsulteerd. Naast de omschakeling naar een ex ante gefinancierd depositogarantiestelsel, voorziet dit besluit in hoofdzaak in de technische uitvoering van de richtlijn depositogarantiestelsels. Wel is DNB betrokken bij de totstandkoming in verband met het belang van uitvoerbaarheid. Om dezelfde reden is nader overleg gevoerd met de sector (de NVB). Dit heeft geleid tot een aantal aanpassingen. In hoofdzaak betreft het tekstuele aanpassingen ten behoeve van verduidelijking van enkele bepalingen en delen van de toelichting. Verder is de methodiek voor het berekenen van het risicogebaseerde of risico-

⁶⁹ Richtlijn nr. 2014/59/EU van het Europees parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van Richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de Richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en Verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees parlement en de Raad (PbEU 2014, L 173).

gedifferentieerde deel van de bijdragen aangepast. Deze methodiek is vastgelegd in bijlage C bij dit besluit en zal nader worden uitgewerkt bij ministeriële regeling. De risicomethodiek zoals deze destijds was vastgelegd in het ontwerpbesluit ex ante financiering depositogarantiestelsel Wft en uitgewerkt in het ontwerp van een ministeriële regeling is verlaten teneinde zoveel mogelijk aansluiting te zoeken bij de op 28 mei 2015 hierover gepubliceerde richtsnoeren van de Europese Bankautoriteit.⁷⁰ Voor een toelichting hierop wordt verwezen naar het paragraaf 2.2 en de artikelsgewijze deel van de toelichting.

⁷⁰ «Guidelines on methods for calculating contributions to deposit guarantee schemes» (EBA/GL/2015/10), European Banking Authority, 28 mei 2015, beschikbaar via <http://www.eba.europa.eu>.

Bijlage 1. Transponeringstabel AMVB 6 – BCR, CGR, Wtv 1993 en Wtn*

*Stb. 2006, nr. 507

AMVB 6	BCR	CGR	Wtv 1993	Wtn
1		1, onder 1		
2, lid 1			122, lid 1 en 130, lid 1	53, lid 1
2, lid 2				
3, lid 1			137a, lid 3 en 4	
3, lid 2				
3, lid 3				
4, lid 1			138, lid 1	57
4, lid 2			138, lid 3	
5, lid 1			147j, lid 1	
5, lid 2			147j, lid 2	
5, lid 3			147j, lid 4	
5, lid 4			147j, lid 5	
6, lid 1 en 2			147k, lid 7	
7, lid 1			147l, lid 1	
7, lid 2			147l, lid 2	
7, lid 3			147l, lid 3	
8, lid 1	1, lid 5			
9	1, lid 7 en 6, lid 2	1, onderdeel 10 en 5, lid 1		
10, lid 1 onder a	4, lid 1 onder a	5, lid 1 onder a		
10, lid 1 onder b	4, lid 1 onder b	5, lid 1 onder b		
10, lid 2	6, lid 2	7, lid 3		
11		11		
12		12		
13, lid 1	10, lid 1 onder a en b			
13, lid 2	10, lid 1 onder c			
13, lid 3	2, lid 4			
13, lid 4	10, lid 2			
13, lid 5	10, lid 3			
13, lid 6	10, lid 4			
14	11			
15	12			
16	16			
17	14			
18		1, lid 7		
19		4, lid 1		
20, lid 1		4, lid 1		
20, lid 2		7, lid 3		
21		11		
22		12		
23		14		
24, lid 1	3, lid 4	3, lid 4		
24, lid 2	3, lid 4	3, lid 4		
24, lid 3	3, lid 5	3, lid 5		
25, lid 1	4, lid 1 en 8, lid 1	4, lid 1 en 9, lid 1		
25, lid 2	8, lid 2	9, lid 2		
26, lid 1	4, lid 1 onder a	5, lid 1 onder a		
26, lid 2	4, lid 1 onder b	5, lid 1 onder b		
26, lid 3	8, lid 1	9, lid 1		
26, lid 4	7, lid 1	8, lid 1		
26, lid 5	6, lid 1	7, lid 2		
26, lid 6	6, lid 2	7, lid 2		
26, lid 7	7, lid 2	8, lid 2		
27, lid 1	9, lid 1	10, lid 1		
27, lid 2	8, lid 2 en 3	9, lid 2 en 3		

Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie & depositogarantie (Bbpm)

27, lid 3	9, lid 1	10, lid 1
28	9, lid 5	10, lid 5
29	15	15
30		
31		
32		
33		
34		
Bijlage I	Bijlage	Bijlage B
Bijlage II		Bijlage A

Bijlage 2. Transponeringstabel Richtlijn depositogarantiestelsels⁷¹ – Wft / besluit

Richtlijnartikelen	Wft	Besluit
1, onderdeel 1	3:259, lid 2	
1, onderdeel 2		19, sub b
1, onderdeel 3	3:260, lid 2	
1, onderdeel 4	1:1	
1, onderdeel 5	1:1	
2		20, lid 1, en bijlage B
3, lid 1	3:258-3:260	18
3, lid 2	1:79; 1:80	
3, lid 3-5	Behoeft geen implementatie	
4, lid 1-3	3:258; 3:266	18, sub b en c
4, lid 4	1:79; 1:80	
4, lid 5	Behoeft geen implementatie	
5	3:258, lid 2	
6, lid 1	3:267, lid 2	
6, lid 2 en 3	3:267, lid 3 en 4	
7, lid 1		26, lid 1-4
7, lid 2 en 3	Behoeft geen implementatie	
7, lid 4		26, lid 4
7, lid 5	Behoeft geen implementatie	
7, lid 6		19, 20, 24 en 26, lid 1
8, lid 1		26, lid 4
8, lid 2		26, lid 5
8, lid 3		20, lid 2, en 26, lid 6
9	3:263; 3:264	
10, lid 1-4	3:261, lid 2	
10, lid 5	Behoeft geen implementatie	
11	3:261, lid 3	
12-16	Behoeven geen implementatie	

⁷¹ Richtlijn nr. 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PbEG L 135).

Bijlage 3. Transponeringstabel Richtlijn beleggerscompensatiestelsels⁷² – Wft / besluit

Richtlijnartikelen	Wft	Besluit
1, onderdelen 1-5	1:1	
1, onderdeel 6		9, lid 1, sub b
1, onderdeel 7	Behoeft geen implementatie	
2	3:258-260	
3	Behoeft geen implementatie	
4, lid 1		26, lid 1-4
4, lid 2		9
5, lid 1	1:79; 1:80	
5, lid 2-4	Behoeft geen implementatie	
6	3:258, lid 2	
7, lid 1	3:258; 3:266	8, sub b en c
7, lid 2, eerste alinea	1:79; 1:80	
7, lid 2, tweede alinea	Behoeft geen implementatie	
8, lid 1		26, lid 4
8, lid 2		26, lid 5
8, lid 3		10, lid 2
9, lid 1 en 2	3:261	24, lid 1
9, lid 3		28
10	3:263; 3:264	
11, lid 1	3:267, lid 1	
11, lid 2 en 3	3:267, lid 3 en 4	
12	3:261, lid 3	
13		9, 24 en 26, lid 1
14-18	Behoeven geen implementatie	

⁷² Richtlijn nr. 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels (PbEG L 84).

Bijlage 4. Besluit wijziging dekking en uitbetalingstermijn depositogarantie-stelsels⁷³

Richtlijn	Wft of Besluit bpmdb Wft
Artikel 1:	
1	Zal in 3:260 Wft worden opgenomen (31 december 2010)
– artikel 1, punt 3, onder i, tweede alinea ⁷⁴	
2, onder a	behoeft geen implementatie (zie laatste alinea algemene deel van de toelichting)
– artikel 4 lid 5	
2, onder b	Behoeft geen implementatie; niet gericht tot een lidstaat
– artikel 4 lid 6	
3, onder a	26, vierde lid Besluit
– artikel 7 lid 1	ministeriële regeling 9 oktober 2008 vervalt
3, onder a	26, vierde lid Besluit
– artikel 7 lid 1bis*	ministeriële regeling 9 oktober 2008 vervalt
3, onder a	Behoeft geen implementatie; heeft betrekking op lidstaten die nog geen deel uitmaken van de eurozone;
– artikel 7 lid 1 terties	
3, onder b	Behoeft geen implementatie; heeft betrekking op een situatie die zich in Nederland niet voor- doet;
– artikel 7 lid 3*	
3, onder c	26, vierde lid, Besluit
– artikel 7 lid 4	
3, onder d	Behoeft geen implementatie; niet gericht tot een lidstaat.
– artikel 7 lid 7	
4	Behoeft geen implementatie; niet gericht tot een lidstaat.
– artikel 7bis lid 1	
4	Behoeft geen implementatie; niet gericht tot een lidstaat.
– artikel 7bis lid 2	
5	20, eerste lid, Besluit
– artikel 9 lid 1	
6, onder a	Zal in 3:261 Wft worden geïmplementeerd
– artikel 10 lid 1*	
6, onder b	Zal worden geïmplementeerd door 3:261 Wft te wijzigen
– artikel 10 lid 2	
7	Behoeft geen implementatie; niet gericht tot een lidstaat.
– artikel 12	
8	Behoeft geen implementatie; heeft betrekking op een situatie die zich in Nederland niet voor- doet
– bijlage III	
Artikel 2	Behoeft geen implementatie; niet gericht tot een lidstaat.
Artikel 3	Behoeft geen implementatie; niet gericht tot een lidstaat.
Artikel 4	Behoeft geen implementatie; niet gericht tot een lidstaat.

⁷³ Stb. 2009, nr. 277.

⁷⁴ Deze bepalingen behoeven eerst op 31 december 2010 te zijn geïmplementeerd.

Bijlage 5. Transponeringstabel richtlijn Europees kader voor herstel en afwikkeling van banken en beleggingsondernemingen (BRRD)

Richtlijn	Implementatie	Toelichting
5 (1)	23d (1) Bpr	Tevens geïmplementeerd met 3:17 (2) Wft.
5 (2)	23d (3) en 23e (3) Bpr	
5 (3–6)	23d (2) en 23e (2) Bpr	
5 (8)	25a Bpr	
6 (1–3)	23g (1) Bpr	
6 (5)	23g (3) Bpr	
6 (6)	23f Bpr	Tevens geïmplementeerd met 1:75 Wft.
7 (1)	23e (1) Bpr	Tevens geïmplementeerd met 3:17 (2) jo. 3:276 Wft.
7 (2)	23e (4) en 23e (3) Bpr	
7 (4–6)	23e (2) Bpr	
8 (1–6)	23g (2), 23d (5) en 23e (4) Bpr	
9 (1)	23h, 23d (2) en 23e (2) Bpr	
10 (8)	25a Bpr	
40 (2)	7b (1,2 en 4) en 7c (1,2, 4, 5) Bbpm	
41 (1a–d, 2,3)	7b (3) en 7c (3) Bbpm	
41 (4)	7e Bbpm41 (5–9)7f Bbpm	
42 (2, 4)	7d Bbpm	
71 (7)	25a Bpr	
81 (1)	23h Bpr	Tevens geïmplementeerd met 3:57 (4), 3:62a (4) en 3:63 (3) Wft.
102 (1–3)	7h (1, 3) Bbpm	
103 (2–3)	7h (2) Bbpm	
104 (1, 3)	7i Bbpm	
106 (6)	7h (4) Bbpm	
110 (1)	10 Bbfs	Tevens geïmplementeerd in hoofdstuk 1.4 en de bijlagen bij 1:79 en 1:80 Wft.
111 (1)	10 Bbfs	Tevens geïmplementeerd in bijlagen bij 1:79 en 1:80 Wft.
114	10 Bbfs	Tevens geïmplementeerd in de Awb.

Afkortingen

Bbfs = Besluit bestuurlijke boetes financiële sector

Bbpm = Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie en depositogarantie Wft

Bpr = Besluit prudentiële regels Wft

Bijlage 6. Implementatietabel richtlijn 2014/49/EU*

* Stb. 2015, nr. 434.

Bepaling richtlijn	Implementatie nationale wetgeving	Toelichting
1	Behoeft geen implementatie	Omschrijving reikwijdte
2(1)(1)	1:1 Wft en 7a Bbpm	
2(1)(2)	Behoeft geen implementatie	Niet van toepassing
2(1)(3)	1:1 Wft	
2(1)(4)	29.01 Bbpm	
2(1)(5)	29.02, eerste lid, Bbpm	
2(1)(6-7)	29.02, tweede lid, Bbpm	
2(1)(8)	3:260, eerste en tweede lid, Wft	
2(1)(9-10)	1:1 Wft	
2(1)(11)	29.11, eerste lid, Bbpm	
2(1)(12)	29.19, eerste lid, Bbpm	
2(1)(13-14)	29.17, eerste lid, Bbpm	
2(1)(15-18)	Behoeft geen implementatie	
2(2-3)	Behoeft geen implementatie	
3(1)	3:260, tweede lid, Wft	
3(2)	3:260, eerste lid, sub a Wft	
4(1)	3:259, tweede lid, Wft	
4(2)	Behoeft geen implementatie	
4(3)	3:258, eerste lid, onder a, Wft	
4(4)	1:79 en 1:80 Wft	
4(5-6)	Behoeft geen implementatie	Lidstaattoptie. Er is voor gekozen uitsluiting van een bank van deelname aan het depositogarantiestelsel niet mogelijk te maken. Deelname is ingevolge art. 3:258, eerste lid, onder a, Wft gekoppeld aan het hebben van een bankvergunning.
4(7)	29.10 Bbpm; 1:24 Wft	
4(8)	26a, 130, eerste lid, aanhef en onder d, en 131, eerste lid, Bpr	
4(9)	Wet bescherming persoonsgegevens	
4(10-11)	Regeling taakuitoefening en grensoverschrijdende samenwerking financiële toezichthouders (Rtgsft)	
4(12)	1:30 Wft en 29.10 Bbpm	
5(1)	29.01, tweede lid, Bbpm	
5(2)	Behoeft geen implementatie	Lidstaattoptie
5(3)	3:265d Wft; 29.01, tweede lid, onderdeel e Bbpm	Lidstaattoptie
5(4)	26a Bpr	
6(1)	29.02, eerste lid, Bbpm	
6(2)	29.02, vierde lid, Bbpm	
6(3)	Behoeft geen implementatie	Lidstaattoptie
6(4)	29.02, eerste lid, 29.06, derde lid, en 29.07, tweede lid, Bbpm	
6(5-7)	Behoeft geen implementatie	Niet van toepassing/bevoegdheid Europese Commissie
7(1)	29.02, eerste lid, Bbpm	
7(2)	29.02, tweede lid, Bbpm	Van de lidstaattoptie in de laatste volzin wordt geen gebruik gemaakt
7(3)	29.02, derde lid, Bbpm	
7(4)	29.06, derde lid, Bbpm	
7(5)	3:265d Wft; 29.03, tweede lid, Bbpm	Lidstaattoptie waarvan gebruik is gemaakt (verrekening bankspaardeposito's eigen woning)
7(6)	26a Bpr; 1:74 en 1:52 Wft	
7(7)	29.06, tweede lid, Bbpm	
7(8)	Behoeft geen implementatie	Lidstaattoptie

Besluit bijzondere prudentiële maatregelen, beleggerscompensatie & depositogarantie (Bbpm)

Bepaling richtlijn	Implementatie nationale wetgeving	Toelichting
7(9)	29.03, eerste lid, Bbpm	
8(1-2)	29.05, eerste tot en met derde lid, Bbpm	
8(3)	29.05, vierde lid, Bbpm	
8(4)	29.08 Bbpm	
8(5)	29.05, vijfde lid, Bbpm	
8(6)	3:261, eerste lid, Wft; 29.07, eerste lid, Bbpm	
8(7)	Rtgsft	
8(8)	29.07, derde lid, Bbpm	
8(9)	29.06, vierde lid, Bbpm	
9(1)	Behoeft geen implementatie	De toekenning of afwijzing van een vergoeding uit hoofde van het depositogarantiestelsel door DNB levert een besluit op in de zin van art. 1:3 Awb, waartegen bezwaar en beroep openstaat
9(2)	3:261, vierde lid, 3:261a, en 3:265, eerste lid, Wft en artikel 79 verordening (EU) nr. 806/2014 (SRM-verordening) (PbEU 2014, L 225)	
9(3)	29.07, eerste lid, Bbpm	
10(1)	29.12, eerste lid, Bbpm	
10(2)	29.11, tweede en derde lid, Bbpm	
10(2) laatste volzin	29.12, vijfde lid, Bbpm	
10(3)	29.17 Bbpm	
10(4)	Behoeft geen implementatie	Lidstaattoptie
10(5)	Behoeft geen implementatie	
10(6)	IV Implementatiebesluit depositogarantiestelsel	
10(7)	29.19 Bbpm	
10(8)	29.14, eerste tot en met derde lid, Bbpm	
10(9)	29.14, vierde en vijfde lid, Bbpm	
10(10)	Behoeft geen implementatie	Notificatieplicht
11(1)	29.05, eerste en tweede lid, Bbpm	
11(2)	3:265e Wft	
11(3-6)	Behoeft geen implementatie	Lidstaattoptie
12	Behoeft geen implementatie	Lidstaattoptie
13(1) eerste volzin	29.12, eerste tot en met vierde lid, Bbpm	
13(1) overig	Behoeft geen implementatie	Lidstaattoptie
13(2)	Behoeft geen implementatie	Lidstaattoptie
13(3)	Behoeft geen implementatie	Bevoegdheid EBA
14(1)	3:259, eerste lid, onderdeel a, Wft	
14(2)	1:51, 1:89, tweede lid, en 1:90, eerste lid, Wft; Rtsgft	
14(3-4)	29.20 Bbpm	
14(5)	Rtsgft	
14(6)	1:90 Wft	
14(7-8)	Behoeft geen implementatie	Notificatie en bevoegdheid EBA
15	3:267 Wft	
16	3:263 Wft; 29.03 Bbpm	
17-23	Behoeft geen implementatie	

© R.E. Batten

disclaimer

Gestreefd wordt naar juistheid, volledigheid en actualiteit van deze Wft-editie,
maar dat kan niet worden gegarandeerd.

de Dikke Batten